thách, húa hôn, thật



7

CATHY HOPKINS



NHÀ XUẤT BẢN TRỂ



thách, húa hôn, thật



Cathy Hopkins

Như Ngọc - Công Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

Chân thành cảm ơn Brenda Gardner, Anne Clark và tập thể đáng yêu tại Piccadilly. Và như mọi khi, xin gởi lời cảm ơn đến Steve Lovering vì những sự giúp đỡ, đặc biệt vì đã đi cùng tôi đến tất cả những địa điểm được đề cập trong sách và chụp những tấm ảnh về chúng.

Lời nói đầu

Cathy Hopkins sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện tại cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo.

Trước khi viết văn, cô đã làm nhiều nghề khác nhau (không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài trong số này đã được cô cho vào truyện của mình. Tuy nhiên viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi 14 lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Tính đến năm 2007 thì cô đã có 42 quyển sách được xuất bản ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của Cathy Hopkins đề cập đến các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

Ngoài bộ truyện Thách, hứa, hôn hay thật mà các bạn đang cầm trên tay, Cathy Hopkins còn là tác giả của Cặp bè cặp bạn – đã xuất bản ở Việt Nam – Cinnamon Girl, Zodiac Girl...

Thách, hứa, hôn hay thật xoay quanh năm người bạn: Cat, Becca, Lia (ba cô bạn này 14 tuổi), Squidge và Mac cùng 16 tuổi. Cat nhỏ nhắn, tốt tính và đáng yêu như một chú mèo. Lia là con gái của một ngôi sao nhạc rock, cực kỳ

giàu có nhưng không hề kênh kiệu tí nào. Becca thì sở hữu một giọng hát tuyệt vời, ngoài ra còn có một chút bốc đồng, một chút ta đây (suît). Squidge vui tính lúc nào cũng kè kè bên mình chiếc máy quay. Và cuối cùng là Mac, anh chàng London sống ở Cornwall, vẽ vời cực siêu. Nhưng trên tất cả, họ là những người bạn rất tốt, luôn yêu thương và động viên nhau. Bộ năm này đã cùng nhau trải qua rất nhiều "phi vụ", và hầu như đều khởi đầu bằng trò chơi Thách, hứa, hôn hay thật.

Đây là một trò chơi khá quen thuộc với các bạn nước ngoài. Thách, hứa, hôn hay thật là bốn lựa chọn mà người chơi phải chọn lấy một để thực hiện. Thế này nhé: ví dụ như Cat chọn "thách", cô bé sẽ phải thực hiện một lời thách đố mà các bạn đưa ra; tương tự với "hứa", sẽ phải hứa thực hiện một điều gì đó, cũng do các bạn đưa ra (trời ơi, nhiều khi oái oăm lắm kìa); với "hôn", cô bé sẽ phải hôn một người hay một vật nào đó. Còn "thật", Cat sẽ phải bật mí một bí mật cho mọi người...

Muốn biết các trò oái oăm và các bí mật được bật mí chứ? Còn chờ gì nữa nào?

Mời các bạn!

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ



cuối cùng thì...!

'chuyên gì thế này không ngô nổi', tôi thốt lên, nhìn quanh phòng. Thật gọn gàng và ngăn nắp. Thường thì phòng tôi là một đống lộn xộn: quần áo, giày vứt đầy tử, tranh ảnh về các mẫu kẹp tóc mốt nhất treo chi chít trên tường, sách vở tạp chí thì chất đống trên cái kệ nhỏ phía trên lò sưởi, còn búp bê, bút chì, bút màu của Emma lại nằm bừa bãi trên sàn. Bây giờ thì đa số đồ đạc đã được dọn đi, trước mắt tôi chỉ còn chiếc giường, hộc bàn và kệ sách trống rỗng.

'Mai bọn mình tới giúp cậu dọn đến nhà mới nhé' Becca đã nói vậy khi cùng tới với Lia vào sáng sớm để giúp tôi một tay dọn dẹp những thứ còn lại.

'Khi nào thì khởi hành?' Lia hỏi.

'Ngày kia rồi,' tôi trả lời. 'Tớ không thể chờ được

nữa. Cuối cùng, cuối cùng, cuối cùuuuuung thì mình cũng đã có phòng riêng. Tất nhiên, không phải là tớ không yêu Emma nữa, tớ vẫn yêu chứ. Có điều, ở chung phòng với cô em nhỏ có nghĩa là suốt quãng đời còn lại phải chịu cảnh thạch đậu dính đầy giường! Tớ không muốn vậy chút nào hết. Sẽ tuyệt biết bao khi được tự tay trang hoàng căn phòng theo ý muốn và... đó sẽ là thiên đường riêng của mình.'

Becca và Lia là hai đứa bạn thân nhất của tôi. Tôi chơi chung với Becca từ hồi tiểu học, còn Lia thì sau khi khai giảng năm học lớp chín, chỉ khoảng một năm sau khi nó chuyển từ London về sống ở Cornwall này. Cả hai đứa lúc nào cũng có phòng riêng nên chắc tụi nó chẳng hiểu cảm giác khi phải ở chung với một đứa sáu tuổi thần kinh không ổn định là thế nào đâu. Tôi đã phải chịu cảnh này khi lên chín, ngay khi mẹ mất, mọi thứ đã mãi mãi thay đổi.

"Vậy cậu nghĩ ra màu chủ đạo của căn phòng mới chưa?" Becca vừa hỏi vừa đưa tay kẹp mớ tóc dài của mình. Tóc nó đẹp lạ lùng. Nó có màu đỏ như màu lông của những chú chó xù, dày và mượt – đâu như tóc tôi, cụt ngủn, đen thui và chán ngắaaaaaaat trừ phi tôi bới chúng lên.

"Tớ đổi ý rồi", tôi trả lời, "Tớ muốn các cậu tới

xem phòng trước đã. Thêm nữa cô Jen cũng nói đôi khi sống thử ở nơi mới một vài tuần trước khi quyết định cũng là một ý hay. Thử cảm nhận nó, các cậu hiểu ý chứ."

Cô Jen là vợ sắp cưới của bố. Cô sẽ đến ở với chúng tôi trong căn nhà mới, và hai người dự tính sẽ làm đám cưới vào cuối kỳ nghỉ hè dài khoảng bốn tuần này.

"Mẹ tớ cũng nói vậy về các con thú nuôi", Lia tiếp, "Khi nhà tớ nuôi một chú heo bụng phệ ấy, mẹ bảo cứ nuôi nó thử một thời gian thì sẽ nghĩ ra được tên cho nó thôi. Sau đó thì cả nhà phát hiện ra chú heo thì ra là một cô ả, may là đã không đặt tên cho cô nàng quá sớm."

Tôi cười phá lên. Con heo cưng của Lia tên Lola. Bố của Lia đã đặt cái tên đó. Ông nói cô nàng heo này làm ông nhớ đến cô gái mang giày cao gót màu hồng đã có thời hâm mộ mình. Bố của Lia là Zac Axford, một ngôi sao nhạc rock nổi tiếng. Gia đình nhà Axfoxd là một trong những gia đình danh giá bậc nhất của cả vùng Cornway. Họ sống trong ngôi nhà to như khách sạn, khu vườn thì như một vùng nông thôn thu hẹp. Thế nhưng Lia lại trông hoàn toàn bình dân, cũng có cá tính, tuy nhiên nếu so với vẻ bề ngoài đồ sộ của căn nhà thì cô chủ nhỏ lại hoàn toàn trái ngược. Cao, mình dây, tóc

màu bạch kim, mắt màu xanh bạc. Là mẫu người lý tưởng của rất nhiều anh chàng, tôi biết chắc thế. Tôi đã chứng kiến cảnh Lia đi ngang qua mặt các chàng như thế nào. Y như bị kích động. Họ ngắm nhìn Lia như thể mắt chuẩn bị rớt ra khỏi tròng còn miệng thì cứng đơ. Lia lại không thèm quan tâm tới điều này. Nó nói nó thấy mình giống như con vịt xấu xí, còn chẳng có ngực. Nực cười thật, không ai hài lòng với vẻ ngoài của mình cả. Becca cũng vậy, nó đẹp thật nhưng lại nghĩ mình mập trong khi thực sự đó lại là những đường cong hấp dẫn. Điên. Tụi nó đứa nào cũng xinh xắn.

Becca nhìn khắp phòng tôi rồi trầm ngâm một lúc. "Cậu chắc sẽ cảm thấy lạ lẫm khi đến sống ở nơi mới. Tớ đã quen với ý nghĩ cậu sống ở đây, tớ lúc nào cũng đến đây khi tan học."

"Tớ hiểu mà, nhưng nè, cậu có thể đến ngủ ở nhà mới của tớ mà không cần dùng túi ngủ chung với con búp bê của Anna, và Pony nhỏ bé của mình sẽ không kẹt trong tai cậu nữa. Nhà mới có tới năm phòng lận: một cho bố và cô Jen, một cho Luke, một cho Joe, một cho Emma và một cho tớ đấy. Bọn con trai cũng đang mong có phòng riêng lắm đó – chúng sẽ ở trên lầu. Bố còn nói sẽ nuôi một chú mèo khi đã ổn định. Mọi chuyện thật tuyệt vời."

Tôi rất mừng khi bố làm đám cưới với cô Jen. Tôi mến cô vì cô không bao giờ ra vẻ là mẹ mới của chúng tôi. Cô đã nói rõ từ đầu là "mẹ" thì không ai có thể thay thế được. Cô Jen là tiếp viên hàng không, tính tới bây giờ hình như cô đã bay đến khắp nơi trên thế giới. Dù vậy, khi chúng tôi chuyến tới nơi ở mới, cô chỉ còn bay những chuyến nội địa từ Newquay tới những vùng khác của nước Anh để không phải vắng nhà quá lâu. Bố lại muốn cô nghỉ việc hẳn và phụ giúp ông trông coi cửa hàng, nhưng cô Jen không đồng ý, cô nói ở bên nhau suốt 24 giờ một ngày sẽ từ từ giết chết tình yêu, trong khi sự xa cách sẽ khiến con tim lúc nào cũng mong nhớ. Tôi thấy cô thật thông thái và cảm thấy vui khi cô sẽ sống cùng chúng tôi. Không chỉ là một đầu bếp tuyệt vời, cô còn biết cách làm bố cười, thật tuyệt khi được nhìn thấy bố ngập tràn trong hạnh phúc và ngày càng trở nên minh mẫn. Mớ tóc rối bù trước đây giờ đã được cắt tỉa thường xuyên, và trong bộ cánh mới, trông ông rất ra dáng một quý ông trung niên. Một quãng thời gian dài sau khi mẹ mất, bố đã rất buồn và câm lặng, ông cũng chẳng quan tâm tới vẻ bề ngoài của mình nữa. Mọi thứ dường như đã theo mẹ rời bỏ bố. Bố lúc nào cũng ra vẻ mạnh mẽ nhưng tôi biết chắc sự thực không như vậy. Vắng mẹ là một mất mát quá lớn. Ông vùi đầu

vào công việc và ép buộc bản thân lúc nào cũng bận rộn, tôi biết, đó là cách ông khỏa lấp khoảng trống lớn lao mẹ đã để lại trong lòng.

Từ trước đến nay tôi đã phải lo toan mọi thứ trong gia đình khi bố túi bụi với công việc ở cửa hàng. Đó cũng là lý do làm tôi khấp khởi mừng khi biết cô Jen sẽ dọn đến ở chung với chúng tôi – cô có thể làm giúp tôi một ít việc nhà. Luke thì 11, Joe lên 9 còn Emma đã chuẩn bị 7 tuổi. Chuyện đó đồng nghĩa với phải giặt ủi một núi đồ và chuẩn bị một lố thức ăn. Tôi chẳng hiểu cái quái gì xảy ra với Luke và Joe gần đây, có vẻ như chúng sinh ra chỉ để ăn và ăn và ăn. Suốt ngày chỉ toàn bánh mì nướng, bơ đậu phộng, bánh qui, khoai tây chiên, xúc xích rồi đến món mì ống, vậy mà trông chúng chẳng mập lên chút nào. Chị cả như tôi trong ngôi nhà thiếu bàn tay của mẹ, tôi đã phải ngập đầu với việc trông em và dọn dẹp nhà cửa. Rốt cuộc thì tôi cũng đã có cuộc sống như một cô gái bình thường rồi, tuyệeeeet vờiiiiii!

Đang mải nghĩ, đột nhiên bố thò đầu vào.

"Con gái, bếp dọn gọn hết rồi, còn tụi con hình như tối nay sẽ tập trung qua nhà Lia ngủ hả? Thôi được rồi, bố sẽ dắt lũ nhóc đi mua pizza, con khỏi phải trông chúng, được chứ?"

"Ok bố, còn gì cần làm nữa không ạ?"

Ông nhún vai "Bố không chắc lắm, hay là con thử dạo một lượt qua các phòng rồi mình sẽ lập danh sánh những việc cần làm tiếp theo sau nhé!"

Sau khi cả nhà đi hết, tôi lấy một mảnh giấy rồi bắt đầu công việc liệt kê danh sách.

Nhà tắm: dọn dẹp hết mớ xà bông, bàn chải. Chà sạch. Để khăn khô và khăn ướt riêng hai túi khác nhau.

Hành lang: không được quên áo khoác, áo jacket, mấy đôi ủng nữa.

'Mọi thứ dọn gần xong hết rồi đấy', Lia nói khi chúng tôi đi qua từng phòng.

Bước ra từ phòng của nhóc Luke và Joe, Becca gật đầu đồng ý với Lia rồi cười lớn 'Trời đất, phòng gì mà như bãi chiến trường, ngộ thiệt.'

'Nè, đừng có quên cái chụp đèn đó nhe, cậu không định liệng chúng chứ', Lia chỉ tay lên trần nhà.

Tôi vội nhìn theo hướng tay Lia. 'Ù nhỉ, cám ơn cậu, sém nữa tớ quên mất. Ah...'

'Sao? Sao?' Lia hỏi dồn.

Tôi chỉ ngược lại về phía trần nhà. 'Kìa, vậy mà tớ quên mất tiêu. Cái gác xép quái quỉ. Cả một

đống lộn xộn trên đó. Trời. Vậy mà mình tưởng xong xuôi hết rồi chứ.

Becca vênh mặt. 'Nè, biết đâu mình tìm được báu vật nào trên đó thì sao. Sách báo cứ kể về mấy vụ đó mà...'

'Hay là một bức tranh cổ đáng giá cả một gia tài', Lia thêm vào, 'Hoặc là một món đồ cổ trị giá cả nghìn đô và sẽ được rao bán trên truyền hình...'

Tôi bật cười. 'Gác xép nhà tớ hả? Không có đâu, chỉ toàn rác nằm chất đống bao năm nay thôi. Tớ cá là trên đó có mấy bao đồ cũ nằm lộn xộn nè, mấy thứ dụng cụ cắm trại nữa, và những thứ chẳng ai thèm dùng tới mà cũng không buồn vất đi. Nói vậy thôi, tốt nhất là dọn dẹp hết. Chẳng có người chủ mới nào lại muốn thấy cái gác xép mới của mình toàn thứ bỏ đi cả.'

'Thang đâu rồi?', Becca hỏi, 'Tớ không bỏ cuộc đâu, biết đâu là cậu không nhớ rõ thì sao.'

'Ù. Có lý'. Nói rồi tôi khệ nệ vác cái thang từ sau cửa phòng bố tới để dưới chỗ thông lên gác xép.

'Hình như có cái đèn bên tay trái đó'. Tôi nói với theo Becca khi nó trèo lên gác trước tiên.

Lia leo tiếp theo còn tôi leo sau cùng.

Becca bật đèn, khoảng không gian dưới mái được chiếu sáng, mọi thứ bên trong được nhìn rõ

hơn, mớ dây diện cũ, những thanh xà gỗ chạy dọc dưới sàn, ở góc phòng, dưới mái hiên là chồng hộp các tông.

Chúng tôi nhìn vào đám hộp đầu tiên, chắc chắn chúng toàn là những thứ đồ tạp nham: nào là kính râm, hộp số xe, mái chèo, một bộ sách cũ, rồi còn tạp chí, giày dép cũ... Becca cũng bắt đầu nản sau một hồi lục lọi khi thấy chẳng có gì thú vị và đương nhiên chẳng có xíu vết tích nào về kho báu hay tranh cổ cả, mặc dù cũng có bộ tuyển tập những bức tranh đầu tay của tôi thời tiểu học.

'Biết đâu sau này chúng sẽ đáng giá cả một gia tài,' tôi vừa nói vừa cầm riêng chúng trên tay rồi bước xuống cầu thang.

Suốt một giờ liền, chúng tôi lần lượt chuyển những chiếc thùng các tông xuống phòng khách. Tôi phụ trách đứng dưới cầu thang để nhận đồ từ Lia và Becca chuyền xuống.

'Cái cuối cùng rồi nè', cuối cùng thì Lia cũng reo lên. 'Chỉ là cái hộp nhựa thôi. Chắc ở trong là mấy cái túi ngủ đó. Cẩn thận nha, tớ ném xuống đó.'

Cái hộp rơi nhẹ nhàng xuống cái thảm kế bên tôi.

'Được rồi, xuống thôi', Lia tiếp, 'Xuống nào, Bec. Nè, từ từ đã, Cat, Becca đâu mất tiêu rồi. Bec? Gì vậy?'

Lia cũng biến mất ở chỗ thông lên gác xép. Tôi có thể nghe rõ tiếng sột soạt cộng với giọng của hai đứa ở trên, nhưng tôi không biết tụi nó đang nói những gì.

'Nè, Lia, Becca, có sao không đó?' Tôi vừa hỏi vừa trèo lên cầu thang.

Đột nhiên, Becca thò đầu xuống. Mặt nó ngó bộ rất phấn khởi. "Cat, lên mau đi. Hình như tụi mình tìm thấy cái gì rồi nè!"

tụ tập

tiếng còi xe hoi ở đâu réo ầm ĩ trước nhà. Lia ngoái nhìn ra cửa số. 'Xe tụi mình đi nhờ đó', rồi nó hối. 'Lẹ lên coi.'

'Nhưng tớ không tìm thấy bộ pyjama ở đâu hết,' tôi vừa trả lời vừa lục lọi trong đống túi nhựa đã xếp sẵn quần áo cho chuyến dọn nhà. 'Thiệt tình, không tìm thấy gì hết.'

'Đừng lo, tớ cho cậu mượn cũng được' Lia hối, "nhưng tụi mình phải lẹ lên để còn đón nhóm ở London trên đường nữa."

Becca mới về nhà dọn đồ cho chuyến đi chơi qua đêm từ nửa tiếng trước, và cả đám đã hẹn sẽ tập trung ở nhà Lia. Tôi vớ vội lấy cái bàn chải từ

nhà tắm; năm phút sau, cả bọn đã vi vu trên chiếc BWI bóng loáng đi đón những người bạn mới: TJ, Nesta, Izzie và Lucy. Đi thưởng ngoạn trên xe của nhà Axford bao giờ cũng hứng thú nếu so với những chuyến đi chán ngắt hàng ngày của tôi, bị dồn đống sau đuôi chiếc xe tải của bố với hàng tá hộp cà chua, thức ăn cho mèo hay là nước uống đóng chai cho công ty. Xe của bố toàn bay mùi xăng với mùi ủng cũ, còn chiếc BMW lại sực nức mùi da, mùi nước hoa và mùi tiền.

Tôi đeo kính mát rồi toét miệng cười với Lia. "Cuộc sống thật sự là đây," tôi nói. "Tớ nghĩ mình sinh ra là để sống trong cảnh này."

Lia toét miệng cười lại. Nó đã thật sự được sinh ra để sống như vậy.

Lucy, TJ, Nesta và Izzie đợi chúng tôi tại lối chạy xe bên ngoài căn nhà nghỉ mát mà bố mẹ TJ mới mua gần đây, cả nhóm mấy hôm nay ở đó. Tài xế nhà Axford (anh chàng người địa phương mười chín tuổi tên Stuart) như đang lạc lên thiên đường khi các cô gái xinh đẹp, thơm hương nước hoa và son bóng ngồi chật xe. Izzie ngồi phía trước (nó là đứa cao nhất), còn Lucy, Nesta và TJ thì chen nhau ở băng ghế sau với tôi và Lia.

'Dây an toàn nào các cô.' Stuart lên tiếng, cả đám rột roẹt thắt dây an toàn.

'Chuyến đi tuyệt vời', Nesta nói với vẻ quý phái nửa vời khi xe lại tiếp tục chyển bánh. 'Nào mọi người, chuẩn bị ăn trưa ở nhà Axford nào.'

'Yah. Không gì thú vị hơn,' Lucy nhái theo bằng giọng rất hài. 'Quỉ quái thật, có ai nhớ để chú chó yêu quíiiii của mình trong cốp không vậy?'

'Mình hy vọng là có, bạn yêu quí ạ,' Izzie trả lời với giọng vương giả không kém. 'Nếu không thì tụi mình có món thịt chó cho bữa xế thôi.'

'Ở được đó,' Nesta hí hửng trêu. 'Thịt chó thì vô cùng phổ biến, đặc biệt là khi ăn kèm với bánh mì trắng, nếu ăn chung với dưa leo thì cũng không ngon lắm đâu.'

TJ trợn tròn mắt. 'Những con bạn ngố của mình, tụi nó đang tranh xem ai nói giống Nữ hoàng nhất đây mà,' nó giải thích.

'O keeeee' Lia cười vang khi Nesta vẫy tay chào người qua đường qua cửa sổ theo đúng như phong cách hoàng gia.

Tôi chỉ mới gặp nhóm này gần đây nhưng chúng tôi đã là bạn tốt của nhau. Tụi tôi vô tình gặp TJ vào một buổi chiều ngoài biển hồi kỳ lễ Phục sinh vừa rồi. Lúc đó, TJ đang khóc vì bố

nó bị ốm. Điều đáng ngạc nhiên là nó khóc ngay tại chỗ bí mật mà tôi thường ra đó khóc. Đó là mỏm đất ở vịnh Cawsand bị che khuất bởi phần còn lại của bãi biến, tôi hay tới đó khi cảm thấy lạc lõng hoặc khi nhớ mẹ. Chúng tôi kết thân với nhau rất nhanh, điều càng không thể tin được là cả hai khám phá ra mình đều đang cặp bồ với anh trai của Lia, Ollie. Tất nhiên, hai đứa chẳng ai biết về nhau trước đó, và sự việc lần này thật ngoài dự tính của Ollie. Vì chúng tôi là bạn tốt của nhau nên hiển nhiên anh ta đã bị tẩy chay. Sức khỏe của bố TJ khá hơn và bố mẹ nó bắt đầu thấy mến nơi này, hai bác đã mua một ngôi nhà nhỏ như là mái nhà thứ hai của mình, đó cũng là nơi những đứa còn lại trong nhóm thường về nghỉ hè.

Tụi nó đứa nào cũng tuyệt, bọn tôi chơi với nhau rất hợp, mặc cho cả nhóm hơn tôi, Lia và Bec một tuổi. Ở những người bạn mới này toát lên vẻ tinh tế của dân thành thị. Nesta rất tuyệt. Nó đẹp rực rỡ với mái tóc đen mượt còn số đo ba vòng thì khỏi chê. Tôi tin sở dĩ Nesta lại cuốn hút như vậy vì nó được di truyền từ dòng máu Jamaican của mẹ và Ý của bố. Đã vậy, tính tình Nesta còn rất dễ thương và dí dỏm. Izzie thì cao nhất trong bộ bốn và là một trong những cô gái thú vị nhất mà

tôi đã từng gặp. Nó am hiểu rất nhiều chuyện mà nếu không quen nó, chắc chẳng bao giờ tôi biết được, ví như chuyện về phong cách của giới trẻ, về quả cầu chiêm tinh, về yêu thuật, về thuật tử vi. Izzie còn xỏ khuyên rốn, trông khá hay. Tóc của TJ và Izzie đều màu đen nhưng tóc của Izzie thì giống màu hạt dẻ hơn và đặc biệt mắt nó màu xanh lá cây rất ngộ. Luccie là cô bạn nhỏ con tóc vàng hoe nhưng lúc nào cũng cười lớn tiếng. Nó là chuyên gia thời trang của cả bọn, nó còn mong sẽ trở thành nhà tạo mẫu sau khi tốt nghiệp. Lucy rấaaat ư là phong cách, tôi hy vọng nay mai cô bạn này sẽ giúp tôi những lời khuyên hữu ích vì hai đứa cao bằng nhau và nó thực sự rành cách chưng diện. TJ có lẽ là đứa nhạy cảm nhất nhóm, và hình như cũng là đứa duy nhất. Lâu lâu nó cũng hay nổi điên mặc dù thường ngày vô cùng tốt bụng.

'Kế hoạch tối nay sao nào, những quí nương thấp hèn đang mỏi gót đợi ta?'. Nesta lên tiếng hỏi.

'Bố của Becca sẽ dắt Mac với Squidge đi theo với Bec đấy,' Lia đáp trả, 'nên tớ nghĩ chắc cũng như thường lệ: ăn, uống rồi đùa giỡn.'

'Mac có kể với mình về trò mà các cậu đã chơi," Lucy tiếp. "Thách, hứa, hôn hay thật... Tụi mình chơi trò đó nha."

Lia và tôi rên lên đồng thanh. "Trời, khôooo oooooong chịu đâu" tôi nói. "Bọn tớ ngán trò đó lắm rồi. Chơi trò khác đi."

"Chơi đi màaaaaaa," Beggy nài nỉ. "Chỉ một lần thôi. Để xem trò đó ra sao thôi mà. Chắc là vui lắm đây..."

"Chắc chẳng ai muốn tiết lộ bí mật thầm kín của mình trong lựa chọn thật đâu," Izzie nói thêm.

"Không," tôi nói "không phải chuyện này, tụi mình đều là bạn cả mà."

"Vậy tụi mình chơi nha," Izzie đáp trả hào hứng. "Vài bữa nữa tụi mình phải về London học rồi, sẽ không gặp các cậu một thời gian dài đó..."

"Với tư cách là nữ hoàng, ta quyết định thông qua," Nesta dõng dạc với giọng điệu hoàng gia của mình. "Ta, nữ hoàng, xin ban hành pháp lệnh tất cả gia đình hoàng gia sẽ chơi trò Thách, hứa, hôn hay thật, và bất cứ ai có ý đồ không tuân thủ sẽ bị hành hình, đầu người đó sau khi xử chém sẽ phơi trên bãi cỏ với miệng nhét đầy hoa thủy tiên. Vậy nhé. Amen. Cứ thế mà mà thực hiện, vân vân..."

Lia cùng tôi cười lớn. "Tuân mệnh, thưa nữ hoàng đáng kính," cả đám đồng thanh. "Chúng tôi không ai muốn bỏ mạng bây giờ cả, phải không ạ?"

"Không thể bỏ mạng khi còn trẻ thế này được," Lia phụ họa thêm.

Qua gương, tôi thấy Stuart đang cố nín cười. Ắt hẳn anh ta đang nghĩ chúng tôi điên cả rồi.

Ngay khi Mac và Squidge đến nhà Lia, hai chàng bị ép quì dưới chân Nesta và làm lễ phong hiệp sĩ. Xét tình hình thực tế chẳng có thanh gươm ra hồn, nó vơ lấy cái vá múc súp ngay trong tầm với. Cả hai ngay lập tức đón nhận dù cho hai anh chàng này đã mười sáu tuổi, lớn hơn tất cả chúng tôi và đều ngưỡng mộ nét yêu kiều của Nesta. Nhìn cách họ bối rối làm tôi nhớ lại khi Lia mới đi học ngày đầu hồi tháng chín. Họ cũng trở nên lúng ta lúng túng như vậy khi thấy nhỏ. Lia và Squidge cặp kè với nhau cũng khá lâu, rõ ràng là tình cảm xuất phát từ hai phía, vậy mà thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp ánh mắt anh ta nhìn Lia như thế không tin nổi vào vận may của mình. Tôi đoán được mà. Squidge là một trong số những anh chàng dễ thương nhất hành tinh này. Tôi biết vậy vì tôi quen Squidge từ nhỏ và thậm chí chúng tôi cũng đã từng thân thiết một thời gian. Ai cũng mến anh ta. Còn Lia lại là một trong những cô nàng tuyệt vời nhất. Nó rất dịu dàng và tinh tế. Họ đúng là cặp trời sinh. Mac là bạn thân nhất của Squidge. Anh chàng này cũng rất đẹp trai, có điều nhỏ con hơn Squidge một xíu

và tóc Mac màu vàng trong khi tóc Squidge màu thẫm, ít ra là hầu như lúc nào cũng vậy. Mẹ của Squidge làm ở tiệm uốn tóc, bà luôn muốn thử nghiệm một kiểu đầu mới và, tất nhiên, Squidge lúc nào cũng được mẹ cắt cho mọi kiểu tóc, nhuộm đủ thứ màu. Anh ta chẳng phiền gì cả. Squidge rất dễ tính, chắc ngay cả khi bị mẹ cạo trọc, anh ta cũng chỉ nhún vai rồi nói, "Yeah, rất có phong cách". Và anh ta cũng có thể biến kiểu tóc đó thành phong cách riêng của mình thật. Squidge là mẫu con trai như vậy.

Sau buổi lễ phong hiệp sĩ, chúng tôi được cô Meena quản gia dọn cho một bữa no nê với hambo-gơ, khoai tây chiên rồi kem có thêm kẹo mềm hương hồ đào. Căn bếp thật rộng, to hơn cả toàn bộ diện tích tầng trệt căn nhà mà gia đình tôi chuẩn bị dọn tới. Ngôi nhà dường như tràn ngập ánh sáng, ánh sáng từ giếng trời rọi xuống, ánh sáng phản chiếu qua những cánh cửa gương trong suốt dọc theo tường dẫn đến mái hiên bao la dài bằng cả chiều dài ngôi nhà.

Sau món kem, cả bọn kéo tới phòng "đỏ" để nghỉ ngơi, gọi như vậy vì màu chủ đạo của căn phòng là màu đỏ: tường sơn màu đỏ, rèm cửa màu đỏ của rượu vang — mặc dầu tường đã là màu đỏ mật ong. Sàn nhà được lót gỗ, trải thảm kiểu Thổ

Nhĩ Kỳ, tất cả mọi thứ làm nơi này có cảm giác ấm cúng, sang trọng và vô cùng đặc biệt.

'Phòng khách nhà tớ cũng theo phong cách này đấy,' Nesta khoe trong khi đang tựa đầu theo xì—tai nữ hoàng Cleopatra vào một trong những chiếc ghế sofa.

'Tớ cũng có lần thuyết phục bố và cô Jen thiết kế một căn phòng "đỏ" ở nhà mới,' tôi tiếp, 'nhưng ông lại chẳng mấy quan trọng chuyện trang trí. Ông than với bốn đứa con kẹp nách, chẳng có thứ gì là còn giữ được vẻ đẹp mãi mãi cả.'

'Nhưng ít ra cậu cũng có thể trang trí phòng riêng theo ý mình mà', Lucy an ủi. 'Tớ cũng vậy thôi. Mọi người có thể làm bất cứ chuyện gì ở bất cứ nơi đâu trong nhà, nhưng phòng tớ lại là cấm địa nhé. Tớ còn treo bảng: TRÁNH XA, coi chừng thiệt mạng trước của phòng nữa đấy.'

'Ý kiến hay đó. Để tớ làm một cái giống vậy,' tôi reo lên.

'Được rồi, nè, các cậu thường thách gì trong trò Thách, hứa, hôn, thật vậy?' TJ hỏi khi cả bọn đã ổn định trên sofa và nệm.

'Ùm... thì nhảy xuống vực hay là nhảy ra khỏi máy bay,' Squidge trả lời, 'thường là vậy.'

Izzie há hốc mồm. 'Thiệt không đó?'

'Không. Tất nhiên là không rồi,' Becca đính chính. 'Bọn tớ chỉ thách nhau những trò vặt thôi—ví như chuyện đám này thách tớ tham gia cuộc thi Công chúa nhạc Pop đợt trước giáng sinh năm rồi. Nếu không phải bị thách, tớ không có đủ tự tin tham dự đâu.'

Becca hát rất hay, khi đó cả bọn đều ủng hộ nó tham dự cuộc thi. Nó đã lần lượt vượt qua từng vòng và cuối cùng là đoạt giải ba.

'Đến lượt của Lia thì gặp nhiều rắc rối đó,' Mac kể tiếp. 'Cô nàng chọn trúng mục Nụ hôn và phải hôn Jonno Appleton, thần tượng của cả trường.'

'Ù đúng rồi, nhưng chị hai siêu sao của trường thì chẳng vui vẻ gì với chuyện đó vì cô nàng vô cùng hâm mộ Jonno nên đã gây hấn với Lia một thời gian.'

Lia làm bộ nhăn nhó, Squidge vội vòng tay qua người nó chừng như muốn bảo vệ. 'Tớ không muốn nghe mấy vụ đó nữa đâu.'

'Còn sau đó là đến lượt tớ dám nói lên sự thật,' tôi kể, 'và tớ đã bị mắc vào đống lộn xộn giữa nói dối, nói thật. Cụ thể hơn là – thường tớ luôn nghĩ mình là người thật thà, vậy mà chỉ trong vòng một tuần, tớ đã nói dối tới mười lăm lần và nhận ra thực tế phũ phàng mình là kẻ nói dối như cuội.'

'Cậu nói đối thế nào vậy?' Izzie tò mò.

'Thì cậu biết đó, khai gian tuổi để vô rạp coi phim nè...'

'Tụi mình đứa nào cũng làm vậy mà,' cả bọn đồng thanh.

'Gì nữa?' Nesta hỏi.

'Không muốn làm người khác bị tổn thương, không muốn thừa nhận rằng mình chưa làm bài về nhà hay nói với dối bố là mình chưa coi phim kinh dị cấm trẻ em. Tớ chỉ nói dối mấy chuyện vặt thôi, nhưng từ những chuyện như vậy lại khiến tớ phải suy nghĩ. Rồi tuần tiếp theo, tớ quyết định sẽ toàn nói sự thật và làm tất cả bạn bè giận vì chẳng tế nhị gì cả – ví dụ như cô bạn thân nhất của cậu mọc mụn trên mặt và hỏi trông như thế nào, có xấu lắm không, cậu nói sao nào? Đâu xấu gì đâu nè, là cậu đang nói dối hay là trời, sao xấu vậy, và người ta không thèm nói lời nào với cậu nữa.'

'Tớ nghĩ sẽ có cách trả lời lưng chừng,' Lucy lên tiếng.

'Có thể. Mà đó cũng chỉ là những lời nói dối vô hại.' Tôi đáp.

'Rồi còn gì nữa?' Nesta hỏi tiếp. 'Có vẻ như các cậu thử hết tất cả mọi trò rồi nhỉ?'

Mac cười vang. 'Ù'. Ai đó nên viết một tuyển tập sách về những trò này. Mình cũng từng bị thách làm thử công việc vẽ hoạt hình, và thật sự nó rất tuyệt, cũng như Becca, nếu không bị thách chắc mình cũng chẳng có gan làm.'

'Anh làm được chứ?' Izzie hỏi tiếp. 'Công việc đó?'

Mac coi bộ rất khoái chí khi Izzie hỏi câu này. 'Tất nhiên là được rồi'.

'Becca kể anh là thiên tài vẽ hoạt hình. Em rất muốn xem một số kiệt tác của anh trước khi cả bọn quay lại London.' Izzie nói với vẻ ngưỡng mộ.

Mac có vẻ còn sung sướng hơn nữa. 'Được chứ. Tất nhiên rồi. Bất cứ khi nào. Ý anh là...chắc chắn rồi, anh rất vui khi cho em xem mà.'

Becca nhìn tôi đầy ngụ ý. Chiều nay hai đứa mới nói về Izzie với Mac, có vẻ như hai người này có tình cảm riêng với nhau. Becca nghĩ Mac cần sự ủng hộ vì cậu ta đã từng bị từ chối một lần nên chắc ít nhiều bị mất tự tin.

'Trò này được đó,' Izzie hào hứng. 'Nó khiến các cậu cảm thấy sợ nhưng vẫn phải làm.' Theo như Lucy kể, Sợ hãi nhưng không ngại thực hiện là một trong những cuốn sách ưa thích của Izzie. Nó đã hứa cho tôi mượn cuốn sách thú vị này, Izzie biết

rất nhiều sách hay giúp mọi người đạt được điều mong muốn trong cuộc sống.

'Ù', nghe thấy cũng hay,' Nesta tiếp. 'Anh thì sao hả Squidge?'

'Anh với Lia chủ yếu lựa Sự thật và hứa sẽ nói lên sự thật một cách trung thực. Những chuyện đại loại vậy đó.' Squidge tự hào khoe.

'Ủa, vậy haaaaaaaaaa,' cả đám con gái thở ra.

Mac trợn tròn mắt. 'Nổi da gà hết rồi nèeeeeee.'

'Bec nè, cậu có tính tiết lộ sự thật về lần chơi trước của tụi mình không?' tôi hỏi.

Becca thoáng đỏ mặt, nó bối rối ngước lên trần nhà rồi quay sang nhìn Lucy. 'Khi gia đình cậu đến đây lần đầu hồi đầu kì nghỉ ấy,' nó ngập ngừng. 'Cậu có nhớ tớ đột nhiên ôm chầm anh trai cậu rồi hôn anh chàng ngay khi anh ta bước chân xuống biển không?'

'Ah, nhớ chứ. Lúc đó anh mình ngượng đỏ cả mặt. Sao vậy? Lại một sự Thách đố hả?'

Becce gật đầu. 'Cậu biết sao không, lúc đó tớ đang lên kế hoạch không thèm cặp bồ nữa, đám này lại bảo không đời nào, rồi Squidge thách mình phải hôn anh chàng tiếp theo nào bước chân xuống biển.'

Lucy cười vang. 'Lúc đó mình không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Bố và mẹ mình cũng vậy. Mình nhớ bố còn nói con gái vùng Cornwall thật dạn. Mà nè, buồn cười là người đó không phải là Steve ha?'

'Thì rốt cuộc mình cũng quen trúng một anh trai của cậu đó thôi,' Becca đáp.

Sau vụ đó, Becca hò hẹn với Lal một vài tuần rồi tỏ ra lạnh nhạt với anh ta. Sau đó nó gặp Steve, một người anh khác của Lucy và thực sự mết anh chàng này, thế nhưng nó lại chẳng có ý định phát triển tình cảm vì Becca không muốn làm tổn thương bất cứ ai. May là Lal lại thích một cô nàng người địa phương tên Shazza, còn chuyện tình của Steve với Becca thì tốt đẹp, anh ta vẫn tiếp tục quay lại đây ngay cả khi đã trở về London. Tuy cách xa nhau nhưng hai người họ vẫn giữ liên lạc, và tất nhiên cả Lal cùng Steve sẽ có lúc về lại vùng Cornwall vì bố mẹ của hai anh chàng thật sự yêu thích vùng đất này và đã bắt đầu nói về những kì nghỉ hè trong tương lai ở đây.

'Thôi được rồi, mấy cậu đã biết về trò Thách, hứa, hôn hay thật của tụi mình rồi đó. Giờ thì ai muốn chơi trước nè?' tôi khơi mào.

'Tớ,' Mac vội vàng nói trước. 'Thách Squidge...'

'Không chịu đâu,' Squidge rên rỉ. 'Bạn hiền ơi, tụi mình chơi trò này là vì Izzie, Nesta, Lucy với TJ mà. Cho người ta chơi trước đi.'

'Được thôi,' Mac đáp, 'nhưng trước hết cậu phải hứa là đi xe đạp lại đã.'

Cả đám đột nhiên im lặng. Squidge bị tai nạn xe hồi tháng Năm vừa rồi, cậu ta bị hất văng ra khỏi xe. Squidge đã phải băng bột rất lâu, mới được tháo băng tuần vừa rồi thôi. Cả đám đều biết sau vụ đó, Squidge không đi xe đạp nữa, nhưng chẳng đứa nào dám nói gì.

'Không cần đâu mà.' Lia năn nỉ, 'không cần phải đạp xe nữa đâu mà.'

Squidge hít một hơi thật sâu. 'Ok. Cưỡi lại ngựa, đi lại xe đạp, vân vân và vân vân. ổn cả. Mình làm được.'

'Khi nào đây?' Mac khăng khăng.

Lucy cười lớn. 'Nè. Anh bắt đầu ra dáng ông chủ giống Nesta hồi nào vậy hả, tụi mình ai cũng thấy đó là tật xấu hết nha.'

'Nè,' Nesta phản đối, 'tớ không ra dáng bà chủ. Tớ chỉ đang làm điều tốt cho mọi người thôi.'

'Chính xác,' Mac ủng hộ. 'Vậy chừng nào đây, Squidge?'

'Ngày mai. Tớ sẽ thực hiện.'

Tôi thấy tội cho Squidge. Bình thường anh ta là quí ngài Không biết sợ, là quí ngài Gì cũng dám làm, nhưng tai nạn vừa rồi đã làm Squidge mất tinh thần.

'Em có cách giúp được anh,' Izzie nói. Đó gọi là Liệu Pháp Phục Hồi, khi anh cảm thấy không đủ tự tin, nó thật sự có hiệu quả đó.'

'Gì vậy?' Becca hỏi. 'Nó giống như thuốc vậy hả?'

'Cũng không hẳn. Nó được tiến sĩ Bach, hình như vậy, bào chế từ mật hoa. Trị được nhiều chứng bệnh lắm đó, như là căng thẳng, buồn bã, không đủ tự tin, đủ hết. Nói chung là trị được vô số bệnh.'

Một lần nữa, tôi lại thán phục Izzie. Cũng như Becca, tôi chưa được nghe tới tên tiến sĩ Bach, nhưng thật sự tôi rất ấn tượng với kiến thức của Izzie.

'Được rồi, chọc ghẹo nhau vậy là được rồi,' Nesta kết thúc. 'Ai tiếp nào?'

'Tớ,' Izzie lên tiếng.

'Được,' Becca đáp. Thách, hứa, hôn hay thật đây?'

'Hôn,' Izzie vừa nói vừa tình tứ nhìn Mac.

'Được.' Becca ra điều kiện. 'Cậu phải hôn Mac, ngay bây giờ.'

Izzie nhìn Mac nửa do dự nửa muốn bước tới, trong khi anh ta đỏ chín mặt. Tuy nhiên, Mac đã đứng dậy, tiến lại, cầm tay Izzie kéo nó lại gần. Hai người đối mặt nhau, thật ra thì Mac thấp hơn Izzie ba hay bốn xăngtimet. Tôi để ý thấy Izzie hơi khụy chân để hai đứa ngang bằng nhau và bắt đầu hôn... và hôn... và hôn...

'Không khí bắt đầu nóng lên rồi đây,' Squidge cười vang khi cả đám theo dõi Mac và Izzie giống như đang được trao giải Oscar.

'Mười... chín... tám... bảy... sáu... năm... bốn... ba... hai... một...' Lucy đếm ngược còn cả đám thì vỗ tay theo từng câu đếm.

'Oh xíiiiich ra đi,' Nesta với TJ đồng thanh.

Mac và Izzie rời nhau rồi nhìn quanh cả đám. Cả hai trông rất bối rối, như thể mới bị sét đánh trúng hay đại loại vậy. Khi trò chơi được tiếp tục, Mac ngồi kế bên và không lúc nào rời tay khỏi Izzie.

Tiếp sau, Nesta chọn Sự thật, cả bọn buộc nó hứa phải luôn trở lại Cornwall sau khi thành nhân vật lừng danh - tôi chẳng chút nghi ngờ gì về chuyện nó nổi tiếng sau này. Bây giờ nó đã có phong cách của người nổi tiếng rồi.

Cả đám thách Lucy trồng chuối hát bài 'God save the Queen', nó làm rất tuyệt. Thật ra đây là một trong những chiêu của Lucy hồi ở London.

TJ chọn Thật.

'Điều gì là quan trọng nhất trong đời cậu?' Nesa hỏi. 'Và cậu phải nói lên sự thật, tất cả phải là sự thật, không có gì ngoài sự thật.'

'Dễ mà,' TJ đáp. 'Những người bạn của tôi. Ehhh, gia đình tôi, con chó Mojo của tôi nữa – nhưng chủ yếu là bạn tôi.'

'Vậy ahhhhhhhh,' đám con gái đồng thanh.

'Con gái đúng là ướt át,' Mac vừa dứt lời đã bị một trận mưa gối bay tới tấp vào mặt rồi sau đó là cuộc đại chiến gối ôm. Lucy là đối thủ khó lường. Với ai nhỏ con, nó chỉ cần đưa nắm đấm. "Mình còn anh trai đó nha' nó vừa nói vừa gõ đầu Mac.

Khuya thật khuya, khi đám con gái đã chui hết vô túi ngủ, Becca mới sực nhớ tới thứ mà chúng tôi đã tìm thấy trên gác xép. Ngủ ở nhà Axford lúc nào cũng là chuyện thú vị với tôi, mỗi đứa có thể ngủ một phòng với tivi và phòng tắm riêng, nhưng chúng tôi vẫn thích nằm chung một phòng, dù phải ngủ trong túi ngủ vì như vậy, cả bọn sẽ được ở bên nhau. Tất nhiên Squidge và Mac sẽ ngủ riêng ở phòng tụi con trai để không có bất cứ trò bịp nào xảy ra như lời chú Axford.

'Cat nè, sau khi bọn mình về rồi cậu đã mở cái hộp đó ra chưa?' Becca hỏi khi đang chui rúc ấm áp trong chiếc túi ngủ kế bên tôi.

'Chưa,' tôi trả lời. 'Tớ chưa tìm ra chìa khóa, chắc là ở đâu đó thôi.'

'Hộp gì vậy?' Nesta xen vào.

'Khi sáng lúc bọn mình dọn gác xép thì phát hiện, chà, cũng không hẳn là một cái hộp nữa,' tôi giải thích, 'nó làm bằng kim loại, như là một cái hộp đồ nghề cũ, lớn hơn một xíu. Giống như là cái rương vậy đó.'

'Nó được đặt ở sau bể nước, hình như là lâu lắm rồi chưa ai mở ra,' Lia thêm vào.

'Hồi hộp à nha,' Izzie reo lên. 'Một bí ẩn.'

'Yeah. Tuyệt' Nesta ủng hộ.

'Cậu nghĩ trong đó có gì?' TJ hỏi.

'Không chắc nữa,' tôi trả lời, mặc dầu thật ra tôi biết. Becca với Lia không để ý, nhưng lúc đó tôi nhận ra ngay. Hai chữ được tô đỏ trên nắp rương: L.M. Tôi dám chắc L.M là Laura Morgan. Morgan là tên hồi con gái của mẹ tôi. Laura thì là họ. Cái rương đã từng là của mẹ. Tôi không biết trong đó có gì, nhưng tôi biết nếu tôi mở nó ra, lúc đó tôi chỉ muốn có mình tôi.

'Nè, Cat. Thách, hứa, hôn hay thật?' Izzie nói. 'Ơ... lời hứa.'

'Được. Cậu hứa phải kể trong hộp đó có gì ngay khi cậu phát hiện ra đó nha. Tớ không chịu nổi các bí ẩn chưa được khám phá đâu.'

'Chắc chắn,' tôi hứa. Nhưng không ai biết tôi đang khấp khởi hy vọng. Có thể trong hộp chứa những thứ chỉ dành riêng cho tôi.

3

chọ đố cũ

'gối cuối cùng chưa chị?' Luke uể oải hỏi khi tôi chuyền cho nó cái túi đen từ phía cuối xe.

'Hết rồi đó,' tôi trả lời rồi nhảy ra khỏi xe, bắt tay giúp bố dựng gian hàng. 'Bắt đầu buôn bán thôi.'

'Được đó, kết thúc sớm đi để em còn chơi điện tử tiếp nữa', Joe hào hứng. 'Em thấy bố thật kì khi đối xử với chị em mình như là nô lệ.'

'Nè, bố nghe rồi đó nhé,' bố xuất hiện từ đầu xe. 'Tại sao bố không thể đối xử với tụi con như là nô lệ được trong khi tụi con đích thực là vậy mà. Chả có lý do gì để có con khi chúng chẳng giúp được gì cho mình. Nào, không càm ràm nữa. Bắt đầu kiếm ít tiền thôi.' Ông xoa tay lên tóc của Joe làm chúng rối lên rồi bắt đầu bày hàng.

Bữa nay là chiều thứ bảy, may là thời tiết cũng khá đẹp nên cả nhà mới tới tham gia khu chợ bán đồ cũ Marker Heights này. Chúng tôi có cả mớ đồ cần phải thanh lý: đồ chơi cũ, sách báo, tạp chí rồi còn vô số thứ linh tinh thu dọn được từ gác xép, đại loại như là đồ dùng nhà bếp, chén đĩa sành, đồ sửa xe... Cô Jen đã đến từ đầu tuần để kiểm tra mọi thứ dọn tới nhà mới một cách kỹ lưỡng. Cô rất ngán hiện trạng bếp của nhà tôi nên khăng khăng là nên vứt hơn một nửa chúng – phần vì cô đã có bộ làm bếp mới hiện đại và sành điệu hơn, phần vì cô muốn đem lại cái gì đó mới mẻ cho tổ ấm mới của cô và bố mà không liên hệ gì tới quá khứ đã qua. 'Một sự khởi đầu mới,' cô hứng khởi. 'Một chương mới trong cuộc đời chúng ta'. Bố là mẫu người không thích vứt bỏ gì cả nên tất nhiên đã can thiệp vào ý kiến cho chúng vào đống phế liệu, thay vào đó, bố đề nghị tham gia khu chợ bán đồ cũ.

Như tất cả những sự kiện khác ở Rame Peninsula, mọi người đều tới tham dự, cả đám bạn tôi và những đứa ở London. Tụi nó có vẻ rất ấn tượng về qui mô của khu chợ. Phải có ít nhất hơn hai trăm chiếc xe các loại có gian hàng được dựng phía trước.

Izzie, Lucy và TJ đã đến đây từ rất sớm và vừa

dạo một vòng về. Tụi nó mua rất nhiều đĩa CD, DVD, còn có cả đồ cũ nữa. Lucy đang rất phấn khởi với bộ cánh mới mà nó vừa lục được ở gian hàng nào đấy.

'Mình biết cái đầm này không mốt lắm,' nó vừa nói vừa chỉ cho chúng tôi thấy những lỗi trên váy, 'nhưng mà chất liệu vải với mấy hột nút rất có giá đó. Tụi mình không kiếm được nữa đâu. Tuyệt. Chúng đáng giá cả một gia tài ở London, người ta đang kết những chất liệu tương tự như vậy mà.'

'Shopping xong xuôi rồi, cả đám đang tính ra biển Whitsand chơi đây, đi nhé Cat?' Izzie rủ tôi.

'Để coi thử đã,' tôi trả lời. 'Coi mọi việc ở đây ra sao đã. Tớ phải coi ngó gian hàng vì bố tớ chỉ ở lại được trong một tiếng thôi, người phụ bán hàng chỉ làm đến 12 giờ.'

'Còn mấy cậu em của cậu với lại Emma nữa mà. Tụi nó không phụ cậu hả?' nói rồi TJ chỉ vào Luke, Joe và Emma. Tụi nó đang ríu rít tròng mớ quần áo định bán lên người như là một hình thức tiếp thị. Emme thì đội một cái chảo lên đầu, người thì lượt thượt trong bộ khăn tắm quá khổ so với thân hình nhỏ bé của nó. Joe thì lại đội cái chảo và đóng giả như nhân vật Dalek trong truyện Doctor who, còn Luke thì đeo cái mặt nạ ma cà rồng từ

hồi Haloween, khoái chí hù dọa ai lại gần gian hàng nhà tôi.

'Eh... chắc không đâu nhỉ...' giọng Lucy đầy thông cảm. 'Mấy thằng em mình trong mấy chuyện này cũng vô dụng lắm.'

'Chính xác.' Tôi ủng hộ. 'Đừng lo. Lát nữa hai anh Mac, Squidge sẽ tới phụ mình một tay mà.'

Nghe nhắc đến Mac, Izzie vội ngầng mặt lên. 'Mac với Squidge hả?'

Tôi gật đầu. 'Lia với Becca đi Plymouth rồi, nhưng cánh con trai đã hứa sẽ tới giúp mình.'

'O... lát nữa bọn tớ quay lại giúp cậu dọn hàng nha.' Izzie đề nghị.

'Chắc chắn rồi'. Tôi trả lời.

'Có gì gọi vào di động mình đó,' Izzie dặn thêm.

'Nè, cô nàng này thực sự muốn tới giúp cậu, không phải vì Mac sắp tới đây hay gì gì khác đâu...' Nesta trêu.

Lucy đánh nhẹ vào tay Nesta. 'Đừng trêu nó nữa mà Nesta. Chuyện tình cảm mà. Kệ đi.'

'Tớ có làm gì đâu nè,' Nesta phản đối. 'Tớ chỉ đưa ra giả thuyết thôi mà.'

'Giả thuyết gì chứ?, Lucy rít lên. 'Vậy nên đừng chọc ghẹo nữa.'

'Lát nữa tụi mình ghé đó,' TJ nói với lại khi cả bọn rời đi trong lúc cuộc tranh cãi vẫn còn đang tiếp tục.

Được nửa đoạn đường, Lucy vẫn còn ngoái lại, tay giơ cao điện thoại. 'Nhớ gọi đó nha,' nó hét lớn.

Hai tiếng đầu của buổi bán hàng trôi qua nhanh chóng, chúng tôi đã giải quyết xong gần ba phần tư số đồ đạc mà không phải giảm giá nhiều. Kể cũng lạ. Có những thứ mà chúng tôi bán gần như cho không, vậy mà người ta vẫn cố trả giá để bớt được bao nhiều hay bấy nhiều.

Chúng tôi đã bán được một bộ đồ chơi xếp hình, một cái đèn bàn mà không có chụp đèn, một tấm thảm chùi chân nhà tắm đã cũ và rách, thêm một cái ấm đã mất nắp. Có vẻ như người ta cần mọi thứ. Joe và Emma thì không giúp được gì, nhưng Luke hóa ra lại là đứa buôn bán tốt, rất cứng rắn trước những vị khách hàng muốn giảm giá nhiều.

'Trời đất, Joe, KHÔNG ĐƯỢC!' Tôi la toáng lên khi thấy nó sắp sửa bán túi đồ lẽ ra không được quyền bán. Sáng nay tôi đã để riêng túi này ở hàng lang trên lầu trước khi đi, tôi định sẽ chuyển xuống phòng khách để dọn tới nhà mới cùng với những túi đồ khác. Chẳng hiểu sao nó lại được mang tới đây.

'Sao a?' nó ngạc nhiên đưa cao hai tay lên trời. 'Em đã làm gì sai chứ?'

'Không gì cả,' tôi giành lấy cái túi từ tay nó. 'Chỉ là túi đồ này không được bán thôi.'

'Trời, em chỉ đang muốn giúp chị thôi mà.'

Tôi lấy lại cái túi rồi để nó sau đuôi xe, không quên dán thêm ghi chú: Hàng không bán!!!

Chẳng có gì quí giá trong đó cả, nhưng những bộ quần áo ấy lại là vô giá đối với tôi. Những thứ thuộc về mẹ mà tôi giấu trong tủ quần áo bao năm nay. Sau khi mẹ mất, bố định đem những món đồ này cho người khó khăn hơn hoặc là đem ủng hộ từ thiện. Tôi đã lén giấu chúng đi. Tôi tin bố biết chuyện đó nhưng ông không nói gì cả. Đó là tất cả những gì tôi lưu giữ được về mẹ, thêm nữa là một vài tấm ảnh, vài món đó trang sức cũ, một lọ nước hoa rỗng mà người đã từng xài (hiệu Mistouko của hãng Guerlain), tôi để hết những thứ này trong hộp giày. Và một bức thư mẹ viết khi người biết bệnh của mình có sẽ không qua khỏi. Mẹ dặn bố đưa lại cho tôi khi tôi bước vào trường cấp hai. Lá thư là một trong những tài sản quí nhất của tôi. Tôi đã đọc đi đọc lại nó không biết bao nhiêu lần và thuộc lòng từng chữ.

Gửi con gái yêu của mẹ,

Mẹ mong ước có ngày được nhìn thấy con lớn khôn bước vào một cấp học mới như thế nào. Mẹ muốn nói rằng mẹ đã rất tự hào về con. Con là động lực của mẹ trong những năm cuối cuộc đời và là ánh sáng của đời mẹ. Hãy mạnh mẽ Cat của mẹ. Hãy luôn sống thật với bản thân, hãy luôn gan dạ như những gì mẹ tin tưởng nơi con. Chúa sẽ phù hộ con. Tình thương của mẹ sẽ bên con,

Mẹ của con

Mẹ tôi. Tôi biết rất ít về người. Mẹ là người như thế nào? Chuyện gì đã từng làm mẹ khóc và cười? Tôi không nhớ nổi. Thi thoảng tôi tự hỏi không biết lúc mẹ bằng tuổi tôi, mẹ có từng buồn bã hay ngượng ngùng gì không nhỉ? Mẹ thích gì? Thật buồn là tôi không thể nào hỏi mẹ được nữa.

'Ai đói bụng rồi nào?' Bố hỏi với túi đồ ăn nặng trĩu vừa mua từ hàng bên. Ông bắt đầu phân phát. 'Bánh rán cho Emma, còn chúng ta sẽ ăn bánh mì sandwitch kẹp thịt xông khói.'

Joe và Luke ăn ngấu nghiến phần của mình. Tôi để riêng thức ăn qua một bên.

'Con không ăn sao Cat?' bố hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. Thực ra tôi đã quyết định mình sẽ ăn chay. Lại thêm một điều nữa mà tôi ấn tượng ở Izzie. Nó không reo hò, không áp đặt hay khiến người khác cảm thấy tội lỗi về chuyện ăn thịt, khi tôi hỏi về việc này, Izzie chỉ đơn giản trả lời nó không chịu đựng nổi chuyện sẽ ăn thứ gì đã từng có hơi thở hay là mạch máu. Tôi chưa từng suy nghĩ về vấn đề này trước đây, nhưng càng nghĩ, tôi lại càng muốn trở thành người ăn chay. Thế nhưng mùi thơm của thịt xông khói không ngừng bốc lên quyến rũ tôi, tôi vừa đưa ra quyết định chắc tôi sẽ khởi đầu ý định mới của mình trong căn nhà mới. Một chương mới của cuộc sống như cô Jen đã từng đề cập. 'O – vâng, cảm ơn bố,' tôi ngập ngừng đáp rồi ăn ngọn lành hết chỗ sanwitch còn lại.

Một lúc sau, việc buôn bán đã bớt tấp nập, bố quay lại cửa hàng để chuẩn bị cho cử bán chiều.

'Đi một vòng ngắm nghía hàng hóa đi chị Cat,' Luke nói. 'Ở đây có tụi em lo rồi mà.'

'Cảm ơn nhóc,' tôi đáp.

'Em không phải là nhóc,' Luke cãi lại. 'Chị quên là em đã mười hai tuổi rồi à.'

'Ù nhỉ, chị xin lỗi.'

Nghe vậy, Luke đưa hai tay lên tai, vẫy qua vẫy lại vừa lè lưỡi ra.

'Chà, lớn thật rồi đó,' tôi vừa nói vừa lè lưỡi lại với nó.

Dĩ nhiên Emma nằng nặc đòi đi dạo vòng các gian hàng với tôi. Thật là dịp mở mang tầm mắt khi chứng kiến những gì được bày bán ở đây. Nào là: đồ dùng nhà bếp, đồ dùng nhà tắm, những tấm rèm cửa cũ kỹ, đồ vải lanh, quần áo, giày dép, đồ chơi cũ, DVD, đĩa hát, tranh ảnh, rồi còn đồ trang sức lặt vặt, những món quà giáng sinh vô ích, thậm chí ngay cả những hột nút cũ, đinh ốc, bù lông đến phụ tùng xe. Có vẻ như người ta bán đủ mọi thứ trên đời.

Dạo khoảng nửa giờ thì chúng tôi quay lại gian hàng của mình. Từ xa, tôi đã kịp nhìn thấy Mac với Squidge tới nên tức tốc điện thoại cho Izzie.

'Tớ đang trên đường nè,' nó đáp. 'Ngoài biển gió quá nên tớ về trước. Tớ có mặt liền đây.'

Bước chân vào gian hàng tôi đã nhận ra Mac với Squidge đang bắt chước tụi Joe mặc quần áo được báy bán lên người để giới thiệu. Squidge mặc bộ váy áo màu hồng, còn Mac thì khoác áo khoác dành cho quí bà. Vừa nhìn tôi đã nhận ra đây là đồ của mẹ. Từ túi Không được bán. Mac đang chuẩn bị bán một cái váy của mẹ cho cô Mc Nelly làm ở bưu điện.

'Khôooooong,' tôi thét lên chạy vội tới giành lấy cái váy. 'Không, cô không mua món đồ này được.'

Cô Mcnelly dằng lại. 'Cô đến trước, phải bán cho cô trước chứ.'

Tôi giành lấy cái váy một lần nữa. 'Nhưng cô không được mua.'

'Cat nè, công việc buôn bán đang thuận lợi mà,' Squidge xen vào.

'Nhưng đây là đồ của mẹ em. Em không muốn bán chúng đi. Em đã để riêng ra rồi mà. Ai lấy ra vậy? Luke hả?'

'Em không biết,' nó mếu máo. 'Em không biết đó là đồ của mẹ. Em nghĩ chỉ là đồ cũ của cô Jen thôi.'

Cô McNelly lập tức trả lại cho tôi cái váy. 'Cô xin lỗi Cat, dĩ nhiên món này thuộc về con". Cô nói rồi vội đi ngay.

'Anh bán gì nữa rồi?' tôi hỏi Squidge.

Squidge bối rối. 'Một cái áo jacket. Khâu kiểu chữ chi. Tới giờ là có nhiều đó thôi.

Tôi như muốn khóc òa lên. Làm ơn, làm ơn, lấy lại giùm đi.

Mac vụt chạy đi với tốc độ gấp hai lần bình thường, xém nữa tung trúng Izzie đang đi ngược lại. Anh ta chộp lấy tay Izzie. 'Làm nhiệm vụ thu

hồi đồ với anh đi,' nói rồi anh kéo Izzie chạy theo.

Squidge với Luke dường như cũng đồng cảm nên giúp tôi xếp lại những món đồ của mẹ đã bị bày ra. Mặt Joe thể hiện cảm xúc lạ lẫm.

'Sao chị không nói với em đó là đồ của mẹ?' Nó hỏi.

'Ò... chị cũng không biết nữa. Chị nghĩ là đến lúc nào đó chị sẽ kể,' tôi trả lời.

Joe đượm buồn. 'Em không nhớ gì về mẹ hết' nó im lặng rồi đáp. 'Mặt mẹ cũng không hình dung ra.'

Tôi choàng tay ôm lấy nó, nhưng Joe nhún vai rồi nhặt lấy một cái áo sơ mi của mẹ. Khi mẹ mất, nó mới lên ba.

'Em muốn về nhà,' nó nói, và trong thoáng chốc, tôi thấy nó nhỏ hơn tuổi lên chín nhiều.

'Em cũng vậy,' Emma cũng vòi vĩnh. 'Ở đây chán quá.'

'Không lâu nữa đâu,' tôi đáp. 'Chị nghĩ tụi mình bắt đầu dọn dẹp là vừa rồi đấy.'

Khoảng hai mươi phút sau thì Mac với Izzie quay lại.

'Phù,' Mac thở ra. 'Anh đã phải thương lương với một bà cô khó chịu. Bà ấy không sống ở vùng này nên nghĩ là mình phịa chuyện cái áo jacket

thuộc về người mẹ quá cố của em... ơ, xin lỗi Cat, ý anh là...'

'Em hiểu mà,' tôi cắt ngang Mac rồi nhận lại chiếc áo. 'Không sao. Cảm ơn anh'

'Tụi mình phải mất năm bảng để lấy lại nó,' Izzie kể.

'Trong khi bà ta chỉ tốn có ba bảng lúc đầu để mua,' Mac thở dài. 'Bà ta nói về nạn lạm phát.'

'Tớ sẽ đưa lại cậu khi đếm tiền lời,' tôi đáp. Khi xếp lại chiếc áo jacket, tôi cảm giác hình như có gì đó trong túi áo. Tôi lặng lẽ vòng qua sau xe để không ai thấy rồi cho tay vào túi khám phá vật bên trong. Một cái chìa khóa. Vừa đúng kích cỡ ổ khóa rương của mẹ.

4 don nhà

'cà phê đầu rỗi cat?' Cô Jen hỏi vọng lên cầu thang.

'Trong đống đồ con để ở hộp dán nhãn Nước rửa giày trong bếp đó ạ,' tôi đáp vọng lại.

Chủ nhật hôm nay là ngày dọn nhà, mọi người đang lục tục thu dọn nhưng tôi vẫn cố dành riêng thời gian cho mình suốt cả sáng. Tôi đóng cửa phòng ngủ rồi kéo cái rương của mẹ ra. Tôi giấu nó dưới giường, còn cẩn thận lấy hai cái mền đè lên để không bị ai phát hiện. Tôi đã định mở chúng vào đêm chia tay với tụi bạn London, nhưng đó lại trúng lúc bận rộn dọn nhà, bố thì muốn cho Emma đi ngủ sớm nên tôi không ở một mình được.

Cuối cùng cũng đã có cơ hội, mọi người đang ở dưới nhà còn tôi ở riêng trong phòng. Tôi kéo rương ra khỏi gầm giường, quì gối lên sàn. Tôi biết đáng lý ra phải nói với bố về việc này vì có thể trong đó chứa những bí mật của mẹ. Và tôi cũng biết đến một lúc nào đó tôi cũng phải cho Luke, Joe và Emma biết. Tôi sẽ làm. Nhưng tôi muốn khoảnh khắc này tôi là người đầu tiên khám phá những gì mình vừa tìm thấy. Tôi nín thở thử tra chìa vào ổ khóa. Hoan hô. Chúng vừa in. Đúng lúc tôi đang sắp sửa vặn chìa thì cô Jen lại kêu réo ầm ĩ lên.

'CAAAAT! Ly cà phê đâu hết rồi? Con cất hết rồi sao?'

'Vâng. Trong hộp dãn nhãn Xoong nồi đấy ạ.' 'Còn đường?'

'Trong hộp dán nhãn Chén dĩa.'

Có tiếng bước chân lên lầu, tôi vội vàng đẩy cái rương xuống gầm giường rồi đứng dậy vừa lúc cô Jen bước vào. Cô mặc quần jeans với áo thun đỏ đã ngả màu, trông rất tất bật.

'Thiệt tình,' cô vừa nói vừa bới lại mái tóc vàng óng của mình. 'Đống nhãn dán của con cần được giải mã đấy.'

'Con biết rõ mọi thứ ở đâu mà.' Tôi đứng yên

như tượng trước giường cho cô Jen khỏi thấy cái rương của mẹ.

'ổn rồi. Ơn chúa chúng ta đã dọn xong.' Nói rồi cô bắt đầu kéo tủ quần áo và ngăn bàn để kiểm tra. 'Con dọn hết mọi thứ trong phòng chưa?'

Tôi gật đầu rồi cố dụ cô ra. 'Con để dưới lầu hết rồi đó ạ. Còn mền gối con xếp sau. Lát nữa bố sẽ dỡ giường đôi này để chuyển tới nhà mới rồi thì – hoan hô– chiếc giường sẽ đem tới những phòng ngủ thành hai cái giường riêng biệt.'

Cô Jen ôm chặt lấy tôi. 'Đã đến lúc con được có phòng riêng của mình Cat à. Đã có ý tưởng trang trí phòng chưa con?'

'Con thay đổi quyết định theo ngày ạ.'

'Cô cũng giống con khi suy nghĩ về đám cưới đây...'

'Sao ạ? Ý cô nói vế việc lấy bố đấy ạ?'

Cô cười vang.' Không. Không phải về việc này. Không gì thay đổi được quyết định của cô đâu. Cô đang băn khoăn vệ việc sẽ mặc gì kìa. Rồi còn hoa cưới, chi tiết bữa tiệc nữa. Lạy Chúa, chỉ nghĩ tới không cũng đã thấy rắc rối. Cô lại chưa chuẩn bị gì cả, chẳng mấy chốc là tới ngày cưới rồi. Bữa giờ cô bận chuyển nhà nên mấy thứ khác đều để qua một bên.'

'Lucy, bạn con, là nhà thiết kế váy đầm,' tôi khoe. 'Khiếu thẩm mỹ của bạn ấy tuyệt lắm. Khi chúng ta đi chọn váy, mình có thể dắt theo Lucy chứ ạ?'

'Tất nhiên rồi. Nghe có vẻ ổn đấy, mình nên sắm sửa hết tất cả trong một chuyến thôi.'

Chúng tôi đã quyết định đi từ lâu chuyện sẽ đi London mua giày, váy cưới cho cô Jen cùng với những thứ lặt vặt khác vì thời trang ở đấy rất đa dạng. Tôi và cô cũng đang định kiếm trang phục phụ dâu cho tôi. Emma đã tậu được một bộ ở Plymouth khi nó đi shopping với cô Jen tuần rồi. Trông khá ngộ, nhưng rất hợp phong cách Emma: một bộ váy màu hồng sáng rất xinh được đính thêm đôi cánh màu bạc cùng chiếc vương miện. Nó trông như thiên thần và lúc nào cũng muốn mặc bộ váy, nhưng cô Jen dặn phải chờ tới hôm đám cưới.

Ước gì tôi tìm được thứ gì cho mình ở Plymouth, nghĩ đến chuyện đi London tâm trạng tôi thật khó tả. Một phần vì tôi cảm thấy khá hồi hộp, vì London là nơi sầm uất, phần tôi cảm thấy không thoải mái vì một vài rắc rối ở đó mấy năm trước. Tôi đã thử nói với bố về chuyện này nhưng ông kêu tôi đừng buồn cười như vậy vì chúng tôi có

phải bị đe dọa khủng bố gì đâu. Có lẽ bố đúng. Chuyến đi London chắc sẽ rất thú vị, TJ rủ tôi ở nhà nó, nếu có thời gian tụi tôi sẽ qua chơi với Jamie nữa. Trong chuyến tới Ma Rốc lần trước, tôi đã gặp Jamie, bạn của anh trai Lia. Nhân dịp sinh nhật lần thứ bốn mươi của cô Axford, chú Axford đã thưởng cho chúng tôi một kì nghỉ dài ngày đi bằng máy bay. Đó là chuyến đi đáng nhớ trong đời phần vì tôi chưa từng đi máy bay trước đó, thêm nữa chúng tôi đã ở một nơi thật tuyệt vời. Tôi yêu từng phút giây ở nơi ấy, đặc biệt là được ở bên Jamie. Ollie tỏ vẻ không hài lòng lắm, anh ta nghĩ tôi nên dành thời gian cho anh ta vì chúng tôi chỉ đi chơi với nhau vài lần từ ngày Ollie từ trường nội trú về nghỉ lễ. Tuy nhiên, vài tuần trước đó, tôi đã phát hiện ra Ollie cũng đang cặp bồ với TJ. Cả hai chẳng biết gì về chuyện này trước lúc chúng tôi tình cờ gặp nhau. Dầu sao đi nữa, sau chuyện đó, tôi cảm thấy mình chẳng nợ anh ta gì nữa. Không thể chối cãi anh ta là một trong những anh chàng bảnh trai nhất mà tôi biết, cũng có thể Ollie khá vui tính nhưng đó lại là một tay chơi. Tôi đã luôn biết anh ta không phải là mẫu người biết rung động thực sự, rốt cuộc thì chỉ có tôi là đau khổ nếu còn dính líu tới Ollie. Ngược lại, Jamie lại rất ngọt ngào. Không hấp dẫn như

Ollie, nhưng Jamie lại dễ thương theo cách riêng của mình và lúc nào cũng làm tôi cười. Sau chuyến đi, anh chàng vẫn thường xuyên gửi mail cho tôi, trong mỗi bức mail Jamie đều nói mong gặp lại tôi lần nữa. Đó là điểm mà tôi rất thích ở anh ta. Jamie luôn bộc bạch những gì mình nghĩ. Không đùa giỡn hay vờ tỏ ra phong cách.

Cô Jen nhìn ra ngoài cửa sổ rồi ngó đồng hồ. 'Xe tải dọn nhà tới rồi. Đi thôi. Cat, con nên xuống phụ chất đồ lên xe đi.'

Phần còn lại của buổi sáng dành cho việc chất những thùng đồ lên xe. Bố cùng một người bạn trong làng phụ trách phần khiêng đồ nội thất và những thứ kềng càng, chỉ lát sau là chuyến xe đầu tiên đã có thể chuyển bánh.

'Đúng rồi Cat' bố vừa dặn vừa đóng thùng xe. 'Luke và Joe sẽ đi theo bố để dỡ đồ xuống. Emma thì đi trong xe của cô Jen để dọn dẹp căn bếp mới, nên con ở lại kiểm tra những gì cần chuyển đi rồi để chúng ở phòng khách nhé. Đừng khiêng bất cứ thứ gì nặng, vài tiếng nữa bố sẽ quay về để chuyển tiếp giường và những vật dụng khác.

Tôi lặng yên quan sát chiếc xe tải dần dần lăn bánh, theo sau là xe của cô Jen chở thêm Emma (với chiếc vương miện phù dâu gắn trên đầu).

Khi chiếc xe mất hút nơi góc đường, tôi trở vào nhà. Đóng sập cửa chính, cả căn nhà chìm trong im lặng. Tôi dạo quanh từng phòng một. Cũng hơi lạnh lẽo khi thấy mọi thứ đều trống rỗng: mền được cuốn lại, những thứ treo trên tường cũng bị hạ xuống. Ước gì bố để lại cái radio, ít ra tôi còn có thể nghe đài để phá tan sự tĩnh lặng.

Kiểm tra dưới lầu xong, tôi về lại phòng mình xếp đống chăn màn vào những túi bạt đen. Xong xuôi, tôi nghĩ đến việc mở rương. Đây là thời điếm lý tưởng – không ai, không gì làm phiền – vậy mà tôi lại hơi lưỡng lự. Tôi qua phòng cũ của bố mẹ nhìn lần sau cùng. Tôi vẫn mường tượng được hình ảnh mẹ nằm trên giường hàng tháng trời trước khi Người rời bỏ chúng tôi. Dầu vậy, mẹ luôn cố ra vẻ lạc quan, mãi đến sau này tôi mới nhận ra lúc đó chắc mẹ cũng đang hoảng sợ. Tôi lại phóng tầm mắt ra cửa sổ về phía khu vườn. Tôi chợt nhớ đến khoảng thời gian vui vẻ trước đây khi mẹ còn khỏe mạnh: kí ức về mẹ đang đùa giỡn với Joe, mẹ xịt vòi nước vào người nó. Kí ức về những chiếc bánh kem mẹ làm cho Luke — cho tôi, vào ngày sinh nhật. Kí ức về vô số những món ăn ngon mà mẹ trổ tài cho chúng tôi thưởng thức. Món tủ của mẹ là thịt hầm khoai tây với bánh phết táo. Tôi nghĩ đến Emma. Nó không có được những kí ức này vì

khi mẹ mất nó chỉ là một đứa bé. Thảo nào nó lại thần tượng cô Jen và lẽo đẽo theo cô suốt ngày như một chú chó nhỏ trung thành. Nhưng cô Jen không phải là mẹ.

Đột nhiên tôi cảm thấy hoang mang. Đáng ra chúng tôi không nên rời bỏ nơi này. Thật là sai lầm. Chính nơi đây mẹ đã sống và là một phần của gia đình. Nếu chúng tôi ra đi, những kí ức đang dần phai nhạt sẽ hoàn toàn biến mất. Như một bức họa để ngoài mưa: nét vẽ sẽ dần phai màu rồi trôi đi sạch sẽ, chỉ còn lại tấm vải trắng trơ trọi. Dường như cổ họng tôi đang ứ nghẹn cảm xúc, tôi bật khóc. Tôi sợ sống ở nơi mới tôi sẽ quên mất mẹ. Một chương mới của cuộc sống thiếu vắng hình bóng Người. Tôi nhìn quanh căn phòng từng chứa những kỉ vật nhưng giờ đây chỉ còn là không gian im lặng và trống trải, tôi cố nhớ lại những kỉ niệm về mẹ. Tôi không thể đem những thứ đã vĩnh viễn trôi xa đến với tương lai. Ngay cả giọng nói của mẹ tôi cũng đã không thể nhớ nổi nữa.

Vừa lúc đó, chuông điện thoại reo phá tan bầu không khí im lặng. Tôi chạy vội xuống dưới lầu nhấc máy.

'Nè,' là giọng của Lucy. 'Tớ chỉ gọi để chúc cậu chuyển nhà may mắn thôi.'

'Ù... cảm ơn cậu.'

'Cậu ổn không Cat?' Lucy hỏi. 'Nghe giọng của cậu, tớ cũng không biết sao nữa...'

'Ù, tớ ổn mà... chỉ là...'

'Tớ biết là có chuyện gì mà. Nghe giọng cậu là tớ đoán được liền. Nào. Kể tớ nghe đi.'

'Không có gì đâu. Chỉ là mọi người đã tới nhà mới, tớ ở lại để dọn dẹp những thứ sau cùng và một mình trong ngôi nhà vắng lặng này làm tớ có những cảm giác hơi khác lạ. Tớ tự hỏi liệu cả nhà rốt cuộc có nên dọn đi hay không, đây là nơi mẹ tớ đã từng sống... Ah, còn cái rương của mẹ tớ đấy, tớ đã tìm ra chìa khóa nhưng chưa dám mở.'

'Sao vậy?'

'Có thể trong đó chứa những điều tớ không nên biết. Những bí mật. Tớ cũng không biết nói sao nữa.' Tôi thấy lúng túng khi nói ra điều này.

'Mà nè, cậu đã hứa là sẽ cho tụi mình biết trong rương có gì rồi mà,' Lucy nhắc. 'Có nhớ trò thách đố chứ?'

'Tớ nhớ mà. Tớ sẽ kể. Một lúc nào đó... chỉ là không phải bây giờ.'

'Dũng cảm lên nào Cat. Làm theo những gì Izzie vẫn luôn nói đấy: sợ hãi nhưng không ngại tiến lên. Cậu mất gì nào? Không có vẻ là cậu sẽ tìm thấy bộ xương trong rương đâu."

'Ù, cảm ơn cậu nhiều,' tôi cười vang. 'Ở đây với ngôi nhà trống không lạnh lẽo cũng không hù dọa được mình đâu.'

'Nhớ làm đi đó,' Lucy ra lệnh, 'tớ sẽ gọi lại sau để kiểm tra chắc là cậu đã mở cái rương ra rồi.'

'Mình tưởng chỉ có mỗi Nesta ra vẻ bà chủ thôi chứ,' tôi giễu.

'Thì đúng vậy rồi. May cho cậu là nó không gọi đó. Nói nghiêm túc nè, mọi chuyện sẽ ổn hết mà. Như tớ thôi, tuần này tớ cũng đủ thứ chuyện hết. Chẳng muốn nghĩ tới nữa. Anh bạn Tony của mình, cậu biết rồi đấy, anh trai của Nesta đó, có kết quả thi tốt nghiệp. Anh chàng học giỏi lắm, và đã được hứa trao một chỗ học ở Oxford nếu đạt kết quả cao. Tuần rồi đã có kết quả. Nếu không có gì thay đổi, Tony sẽ nhập học vào tháng Mười. Một sự khởi đầu mới. Tụi mình rồi sẽ đi hai hướng khác nhau...'

'Trời, tớ xin lỗi. Tớ lúc nào cũng bên cậu nên cậu phải can đảm lên.'

'Thực ra thì tớ vẫn ổn. Tớ biết trước sau gì chuyện này cũng đến và đây là cơ hội tốt cho Tony...

'Nhưng Oxford cũng không xa lắm đâu. Cậu vẫn có thể gặp anh ta mà.'

'Tất nhiên. Tony sẽ về nhà vào các kì nghì—

nhưng tụi mình đã quyết là không cam kết, không hứa hẹn những gì mà không thể thực hiện được. Ý tớ là không muốn trở thành trở ngại của Tony. Không hề. Mà tụi mình cũng đã giao ước. Khi hai đứa đã tới tuổi ba mươi mà vẫn độc thân thì tụi mình sẽ quay lại.'

'Ba mươi! Còn lâu lắc. Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra.'

'Chính xác. Nghe buồn cười nhỉ. Cậu hiểu chứ? Rồi sẽ ổn hết. Tớ phải để anh ta đi. Và với giao kèo, thì không có cái gọi là kết thúc hoàn toàn đâu, nếu cậu hiểu ý tớ. Tụi mình sẽ gặp nhau trong các kì nghỉ, rồi, có khi thậm chí mình sẽ nghe tin Tony đang yêu ai đó, nhưng mình có thể lúc nào cũng tự nhủ: à, nhưng mà tụi mình đều chưa đến ba mươi mà.'

'Tony lớn hơn cậu, vậy khi anh ta ba mươi hay là cậu?'

'Khi anh ta,' Lucy trả lời.

'Wow, nghe hay à nha. Giống như trong phim vậy đó.'

'Ù, thú vị nhỉ,' Lucy đáp. 'Như cậu nói đó, chuyện gì cũng có thể xảy ra nên nếu có sợ hãi cũng không ngại tiến lên.'

'Nè, còn mấy anh chàng kia thì sao? Kết quả tốt chứ?' tôi hỏi vì biết William, bạn trai của Nesta, Luke, bạn trai của TJ và Steve, anh trai của Lucy đều vừa thi tốt nghiệp xong.

'Kết quả tốt hết. William sẽ học đại học ở London nên Nesta đang rất hớn hở. TJ cũng vậy khi biết Luke cũng sẽ vào trường kịch ở London. Steve thì học ở Britstol. Mọi thứ đều thay đổi nhỉ?'

'Chắc vậy,' tôi đáp rồi nghĩ tới chuyện phải cho Becca biết chuyện của Steve nếu nó chưa hay. Giống tôi và Jamie, Becca với Steve cũng liên lạc bằng email. Bristol cách nơi chúng tôi ở không xa lắm nên chắc cả hai sẽ vẫn giữ quan hệ. Sau khi gác máy, tôi hít thở thật sâu rồi ngước nhìn lên lầu. Sợ hãi nhưng không ngại thực hiện, Lucy đã nói vậy. Hãy dũng cảm, Mẹ cũng đã dặn tôi trong thư như vậy. Luôn dũng cảm.

Tôi quay gót, bước lại lên lầu, vào phòng mình, lôi rương từ gầm giường ra, tra chìa và mở khóa.

Ngay tức thì tôi cảm nhận được mùi gỗ thơm ngọt. Mình biết mùi này, tôi nghĩ. Đây là mùi dầu hoắc hương. Tôi biết chính xác là vậy vì Izzie vẫn thường xức chúng và kể tôi nghe đây là loại tinh dầu được chiết xuất từ thân cây để dùng trong liệu pháp xoa bóp. Thật lạ là mẹ cũng biết điều này. Tôi nhìn vào rương rồi chậm rãi cầm lên những

thứ mình vừa tìm được. Những xấp giấy tờ, những bài báo, còn có một album ảnh khiến tôi mở ra ngay lập tức. Tôi dường như không tin được vào mắt mình. Tôi cứ tưởng tôi biết hết tất cả mọi tấm hình chụp Mẹ nhưng trong album lại còn thêm nhiều tấm khác. Những bức hình đã theo Mẹ lớn lên. Mẹ khi là một cô nhóc, đang nắm tay ngoại. Mẹ ngồi xe đạp khi lên bảy. Mẹ ở tuổi teen với vô số những kiểu tóc: dài, ngắn, uốn xù. Mẹ đeo đệm vai. Mẹ trong bộ áo choàng đang nhận bằng tốt nghiệp rồi hình bố trông rất bảnh trai. Hình cả hai đang làm mặt ngố trước ống kính. Và còn có hình Mẹ ẵm một đứa trẻ trong bệnh viện, mắt Mẹ sáng lên. Tôi. Ắt hản lúc đó tôi vừa chào đời.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, lục lại từng kỉ vật vô giá trong rương như quên hết thời gian. Ngoài tập album còn có một túi thơm nhỏ. Còn có những lọ nhỏ dán nhãn đàn hương, hoắc hương, nhài. Một vài tấm hình của một người lạ mặt. Một người đàn ông trên bãi biển đang quay lưng lại với ống kính. Ai vậy nhỉ? Tôi tự hỏi. Không phải bố. Bố đâu cao như vậy. Có lẽ đây là người bạn trai trước của Mẹ. Những thứ linh tinh của tôi lúc bé, mấy bức tranh nguệch ngoạc kí tên: Cat Kenedy. Đồ của Luke nữa. Mẹ giữ lại tất cả. Những tấm thiệp chúc mừng ngày của Mẹ, thiệp Valentine từ bố.

Một con thiên nga nhỏ bằng phalê. Mấy sợi dây đánh dấu sách kiểu phương Đông. Lời bài nhạc của Bob Dylan. Một tập giấy tờ đầy ắp những bản kê tài khoản ngân hàng và hóa đơn.

Dưới đáy rương là cuốn sổ có chốt vàng nhưng không bấm khóa. Tôi lật trang bìa thì thấy biểu tượng đầu lâu với hai khúc xương để chéo ở trang đầu tiên cùng hàng chữ: TÀI SẮN RIÊNG TƯ. Có đề ngày tháng nữa. Tôi vội nhẩm tính. Gần hai mươi năm trước. Không tin nổi. Đây là nhật kí của mẹ tuổi thiếu niên. Tài sản riêng tư. Mình nên đọc chúng, tôi vừa nghĩ khi một tập tài liệu khác đập vào mắt. Để cuốn nhật kí qua một bên, tôi bật tập tài liệu. Đầy hình ảnh và ghi chú, như thế mẹ đang làm một đề án hay luận văn. Tôi liếc thấy máy tấm hình – một vài tấm chụp phong cảnh và bầu trời đẹp một cách kì lạ. Lại có thêm hình mẹ, khi là cô gái trẻ. Trước khi quen bố, tôi nghĩ vậy. Da mẹ rám nắng với mái tóc hoe vàng, đang mim cười trước ống kính. Một tấm hình khác chụp mẹ đang ở sân bay, vai đeo balô. Trời đất. Là Marrakech. Tôi có thể nhìn thấy tên sân bay trên nền tấm hình. Vậy là mẹ đã từng đến Ma Rốc. Có lẽ chúng tôi đã từng đặt chân đến những nơi giống nhau, tôi thầm nghĩ khi đọc ghi chú của mẹ. Thật đáng ngạc nhiên.

Tôi say mê đến độ dường như không nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

'Cat, con ở đâu vậy?' bố gọi.

Đã quá trễ để giấu mọi thứ cũng như lấy mền phủ rương lại. Bố bước vào phòng, vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi đang quì dưới sàn. Ông còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy xung quang tôi toàn là những bức hình của mẹ, thư từ và giấy tờ.

'Con đã không biết là mẹ đã từng đến Ma Rốc?' tôi hỏi khi mặt bố chuyển màu trắng bệch rồi ông tham gia cùng tôi tìm lại những kỉ vật còn lại của vợ mình. Mẹ tôi.

sự cố nhà mới

"Gắc bạn con tối rồi đấy," cô Jen thông báo ngay khi tôi và bố xuất hiện trước cửa nhà. Cô chỉ tay vào trong. 'Becca với Lia đang ở trong bếp.'

Tôi hớn hở tính chạy vào nhà thì chiếc xe thứ hai dừng ngay bên ngoài.

'Nhà số mười bốn phải không?' Anh tài xế hỏi bố.

Bố trông rất ngạc nhiên. 'Đúng rồi' ông đáp. 'Nhưng chuyến xe mà chúng tôi đặt mới đến và đi rồi. Anh có chắc là đến đúng địa chỉ không?'

'Bảng chú thích giao hàng ghi địa chỉ số mười bốn mà,' nói rồi anh ta bước xuống, mở thùng hàng và cầm ra một đóa hồng trắng khổng lồ. Nhác thấy cô Jen ở cửa chính nên anh ta đưa hoa cho cô.

Cô Jen liếc nhìn bố, má cô ửng hồng thích thú. 'Cảm ơn,' cô vừa đáp vừa loay hoay tìm tấm thiếp, còn Becca với Lia mới xuất hiện từ trong nhà và đang trầm trồ trước bó hoa. Cô Jen nhìn bố. 'Anh yêu, lẽ ra anh không cần vậy đâu.'

Mặt bố trông rất bối rối. 'Nhưng, bố không có,' ông thì thầm vào tai tôi. 'Trời chuyện gì vậy...'

'Ôi! Chúng không phải dành cho em,' cô Jen cười nhẹ sau khi đọc tấm thiếp rồi chuyển chúng cho tôi. 'Cat, của con đấy.'

'Của con!'

'Wow,' Becca reo lên. 'Ai gửi vậy ta? Trông chúng đáng giá cả một gia tài.'

Tôi nhận tấm thiếp từ cô Jen và đọc.

Gửi Cat.

Đây là lần đầu tiên mình mua hoa tặng cho một cô gái.

Bông hồng trắng vì với mình, cậu rất đặc biệt. Mong cậu nhiều niềm vui trong căn nhà mới. Mến, Jamie.

'Là của Jamie,' tôi nói.

'Tuyệt thật,' Lia trầm trồ. 'Đúng như tính cách của cậu ấy. Rất chu đáo.'

'Phí tiền,' Luke đi ngang qua càm ràm. 'Chị sẽ làm gì với chúng? Đâu ăn được đâu.'

Tôi vô cùng xúc động nên tức thì gọi cho Jamie nhưng cậu ta để chế độ thư thoại. Trước giờ chưa có ai tặng hoa cho tôi cả và trông chúng mới rực rỡ làm sao. Tôi thấy thật ấm lòng, nhất là sau buổi sáng buồn bã ở nhà cũ. Những bông hoa là điềm tốt lành. Một khởi đầu vui vẻ.

Tôi để mặc bố đang lúng túng xin lỗi cô Jen về việc đã không nghĩ đến chuyện mua hoa đón chào cô về nhà mới, còn cô Jen thì cố gắng thuyết phục bố rằng không sao cả mặc dầu tôi nghĩ cô đang thất vọng khi đóa hoa ấy không dành cho mình. Đột nhiên bố bế xốc cô lên.

Tốt hơn là anh nên bế em vào nhà nhỉ?', ông đề nghị, cô Jen cười vang khi bố chuẩn bị bước lên bậc thang. 'Ôi... bla... aaa' ông loạng choạng bước hụt ra sau, kêu lên đau đớn rồi làm ngã cô Jen lên trên cỏ. 'Ôi – cái lưng của tôi... Tiêu rồi.' Ông không thẳng lưng lên nổi, cứ bước tập tễnh như ông cụ vào phòng khách, tay thì vịn cầu thang, miệng rên rỉ. Cô Jen ngồi dậy rồi bước theo sau.

'Anh có sao không? Anh có sao không?' Cô hỏi dồn.

Bố vẫn không ngừng rên rỉ nên cô phải dìu ông vào ngồi trong nhà bếp.

'Hừm,' tôi cười toét. 'Một khởi đầu thú vị.'

'Khởi đầu thú vị!' Lia kêu lên. 'Cậu không lo cho bố mình à.'

'Sẽ ổn thôi mà. Lưng bố thường hay bị vậy khi khiêng vật nặng. Mặc dầu cô Jen không nặng lắm nhưng cũng vậy thôi, đáng lý ra bố phải lường trước việc này. Bố phải tập vài động tác để làm ngay lại cột sống. Nè, tụi mình đi tham quan nhà đi.'

Becca với Lia nhìn bố rồi quay sang nhìn tôi rồi nhún vai. Có lẽ tụi nó nghĩ tôi vô tâm, nhưng tôi biết chắc rồi bố sẽ không sao. Lưng bố thường bị vậy mỗi khi khiêng đồ đạc ở cửa hàng và ông thì không thích chúng tôi làm nghiêm trọng hóa vấn đề.

Tôi không thể chờ nổi việc dạo một vòng quanh nhà, tôi mới ghé nơi đây có một lần, nhưng lần đó là theo sự giới thiệu của nhân viên nhà đất nên tôi chưa có dịp thực sự tự mình cảm nhận nơi này. Đây là căn nhà chung vách, hình như tôi có nghe bố nói nó được xây vào những năm 1950. Trước nhà là khu vườn nhỏ và lối đi dẫn đến hiên nhà với cửa ra vào. Tầng trệt là phòng tiếp khách rộng choán hết chiều dài ngôi nhà với những cánh cửa sổ kiểu Pháp. Tôi nghĩ lúc trước chắc ở đây phải là hai phòng riêng biệt nhưng người ta đã đập bỏ

tường ngăn để làm thành một phòng với không gian thật dễ chịu. Phía bên trái là gian bếp thoáng mát, nhìn ra ngoài có thể thấy những cây táo, cây anh đào nơi cuối khu vườn hẹp và dài.

'Bác ổn chứ, bác Kenedy?' Lia lên tiếng hỏi thăm khi chúng tôi bước vào bếp, cô Jen đang lục tìm hộp thuốc giảm đau còn bố thì nằm rên rỉ trên bàn ăn. Ông để cô Jen đấm nhẹ vào lưng lúc tôi cắm hoa vào bình.

'Các cậu thấy phòng mình chưa?' tôi hỏi rồi dắt cả hai lên lầu khi thấy tụi nó lắc đầu.

Phòng tôi thật tuyệt. Như những căn phòng khác, nó trông rất sáng sủa và thoáng đãng với tủ âm tường. Vừa nhìn tôi đã biết chính xác phải để giường chỗ nào: dọc theo tường cạnh cửa sổ, để rồi một ngày nào đó, tôi có thể ngồi phóng tầm mắt ra khu vườn với cánh đồng trước mặt.

'Không thể chê vào đâu được,' tôi tấm tắc khen khi đang vạch ra kế hoạch trang trí phòng và cảm nhận nơi tôi chuẩn bị sống. Trước đây tôi đã phải ngủ trên giường tầng hai nên phải chịu cảnh đứng lên là gần như đụng trần. 'Mình không tin được. Hoàn hảo quáaaaaa. Mọi thứ thật tuyệt vời tuyệt vời tuyệt vời.'

Đột nhiên có tiếng loảng xoảng với tiếng rên

nơi phòng khách. Chúng tôi vội chạy ra coi có chuyện gì.

'Cứu... cứu...' tiếng cậu nhóc đang thít.

Hình như là giọng của Joe.

'Joe? Em phải không? Em đang ở đâu vậy?' Becca hỏi.

'Em ở trên này.'

'Trên đâu?' tôi hỏi rồi ngước nhìn lên.

Becca với Lia cười ầm lên khi thấy ngay chính giữa trần nhà, chính xác là nơi treo đèn, là chân trái của Joe. Nó xuyên qua cả trần.

'Joe, chuyện gì vậy?' Tôi hỏi vọng lên.

'Em đang níu thanh rầm nhà,' nó kêu. 'Cứu em với, nếu không cả người em rơi xuống mất.'

'Em tính làm đồ chụp đèn hả?' Becca hỏi đùa.

'Không có gì vui hết,' Joe thút thít. 'Em bị mắc kẹt.'

'Để chị gọi bố,' tôi vừa nói vừa chuẩn bị chạy xuống lầu.

'Không,' nó khóc vang lên từ phía trên. 'Bố sẽ giết em.'

Chúng tôi chạy vội lên tầng hai, vào phòng Joe nhưng không thấy nó đâu. 'Em ở đâu? Chuyện gì vậy?'

'Em ở đây,' Joe trả lời. 'Trên cái gác mái giả đó.'

'Kia kìa,' Becca chỉ tay về phía cái cửa nhỏ trên tường phía bên phải chúng tôi rồi bò vào. Tôi với Lia theo sau, thật ra cửa này thông với khoảng không gian trên mái. Ở giữa hai thanh rằm là Joe tội nghiệp.

'Em đang đi lanh quanh và tập bước thăng bằng trên những thanh rầm,' nó sụt sùi, 'thì em bị trượt rồi chân em đâm thủng trần nhà.'

'Nó chỉ được quét thạch cao,' tôi lên tiếng. 'Em không được phép bước lên.'

'Dạ, em biết rồi mà,' Joe rên rỉ. 'Em lỡ rồi. Thôi mà chị, em nổi tiếng rồi, chị giúp em ra khỏi đây đi.'

'Để mình kéo nó ra,' Becca nói. Nó ôm lấy Joe, nhẹ nhàng bế thốc cậu bé lên ẵm về phòng. Mặt Joe vẫn còn hốt hoảng, có cảm giác như tim tôi đang hoảng loạn theo nó.

'ổn rồi,' tôi trấn an. 'Em không sao đâu. An toàn rồi. Em sợ vì nghĩ mình sẽ rơi xuống à?'

'Dạ... và... nhưng... em... em vừa phá hoại ngôi nhà mới mà em mới ở được có năm phút. Bố sẽ ghét em, sẽ nghĩ em thật ngốc và...'

Tôi ôm Joe vào lòng, để nó nức nở trong giây lát. Tội nghiệp Joe. Lúc nào cũng cố ra dáng người

lớn, lúc nào cũng quyết tâm sẽ lớn thật nhanh, nhưng những lúc như vậy, rõ ràng nó đã trở về là cậu bé yếu đuối.

'Nào, nào. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà,' tôi vỗ về. 'Tụi chị sẽ không méc lại với bố đâu, chắc bố cũng chẳng để ý trong mấy tuần đầu mà cũng có thể là mãi mãi luôn. Ý chị là có ai lại ngước nhìn lên khi họ đang bước xuống đâu. Em đừng lo nữa. Tụi mình cũng có thể nhờ anh Squidge sửa lại mà. Anh ta là thợ sửa đồ chuyên nghiệp đấy.'

'Chị nghĩ vậy thật à?' Nó khụt khịt.

'Tất nhiên. Mọi thứ ở đây đều tuyệt vời. Em đừng lo nữa. Cảm nhận sự tuyệt vời đi,' tôi đáp.

Tôi đã chẳng thể nào sai lầm hơn được nữa. Suốt ngày hôm đó, mọi thứ đã theo chiều hướng ngược lại.

Bố, sau khi lưng hết đau, đã vô tình đụng trúng ống dẫn nước trong lúc đang vặn sửa gì đó ở nhà bếp. Nước tuôn xối xả lại vô tình đúng khi Emma đi ngang qua nên người nó ướt sũng như tắm. Sau đó chúng tôi lại phải gọi thợ sửa ống nước, điều mà bố chẳng thích chút nào vì phải tốn tiền.

Giường được chở tới theo từng bộ phận rời rạc, nhưng không ai tìm thấy túi đựng đồ nghề nên bố không ráp chúng lại được.

Rồi đến lượt Emma chạy tung tăng trong phòng khách bị vấp ngã làm rớt ổ cắm đường dây điện thoại chính, nên chúng tôi không sử dụng điện thoại bàn được. Khi dùng di động gọi đến nơi sửa chữa thì lại nhận được thông báo đến thứ ba mới có thợ sửa.

Quá nhiều điềm tốt rồi, tôi nhủ thầm khi đang tự hỏi không biết chuyện quái quỉ gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Thời gian còn lại trôi qua khá yên bình, chúng tôi đã lấy hết đồ đạc trong thùng ra và sắp xếp chúng lại.

Bố thì lái xe vào thị trấn để mua cá tẩm bột và khoai tây chiên cho bữa tối, đưa Becca với Lia về nhà, mượn thùng đồ nghề để ráp giường lại.

Trong khi đó, trời sập tối, tôi đang mong đợi một giấc ngủ yên lành trong căn phòng mới. Vậy mà, Luke lại âm thầm lên lầu kết nối máy tính và máy in nhưng không hiểu sao lại làm cháy hết cầu chì của hệ thống bóng đèn trong nhà. Tất nhiên, trong căn nhà mới này thì không ai nghĩ đến chuyện thấy hộp cầu chì ở đâu, sẽ còn lộn xôn hơn nữa nếu cả nhà quờ quạng tìm trong bóng tối. Không đèn thật chẳng dễ chịu xíu nào, nến cũng không có vì chẳng ai nhớ nổi chúng đã xếp chúng vô cái hộp nào. May là tôi sực nhớ mình có cây nến thơm mua

ở Ma rốc để trong valy, còn Joe thì tìm thấy cây đèn pin nhỏ trong balô nên cả nhà tụ lại ở phòng khách để quyết định xem nên làm gì tiếp theo.

Sau đó bố về đến nhà với đồ ăn trên tay. Ông khá lạc quan với tình cảnh này và kêu cả nhà ngồi quanh bàn ăn có cây nến thơm của tôi ở giữa. Đồ ăn để trên giấy và chúng tôi phải ăn bằng tay vì một lần nữa không ai nhớ nổi đã để dao nĩa ở đâu.

'Tuyệt,' bố cảm thán. 'Bữa tối đầu tiên của chúng ta trong căn nhà mới. Chúng ta được sưởi ấm. Chúng ta có đồ ăn. Chúng ta sẽ sắp xếp mọi thứ còn lại vào sáng ngày mai.'

'Nhưng bọn trẻ sẽ ngủ ở đâu chứ?' cô Jen thắc mắc. 'Chúng ta có giường nhưng chúng cầp phải được ráp lại.'

'Tui con có thể ngủ trên sàn,' Joe đáp, cậu nhóc vẫn còn đang lo lắng về chuyện cái lỗ trên trần nhà sẽ bị phát hiện. 'Giống như đi cắm trại thôi mà, có điều là ở trong nhà.'

'Vậy mới là con trai bố chứ,' bố hài lòng lên tiếng.

'Nhưng con chán,' Emma kêu lên. 'Con muốn coi hoạt hình và... con không thích bóng tối.'

Tôi đang định chồm tới ôm Emma thì nó đã đứng dây bước đến chỗ cô Jen.

'Chúng ta có thể kể chuyện mà.' Cô âu yếm Emma. 'Hay hát bài gì đó.'

'Không chịu đâu,' Emma nhõng nhẽo. 'Con sợ.'

'Ù đúng rồi, có thể ngôi nhà này đã bị ám,' Joe hù dọa. 'Wuhooooo. Đúng đó, anh cá là những con ma đang ở ngay bên ngoài cửa sổ, theo dõi chúng ta và chờ đợi...'

'Được rồi đó Joe,' bố ra lệnh.

'Đúng rồi,' Luke thêm vào. 'Những con ma rất thích ăn thịt bé gái...'

'Luke!' Bố nạt.

Emma yếu bóng vía hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa sổ. 'Căn nhà này bị ám rồi,' nó rền rỉ. 'Mình không ở đây được đâu.'

'Không phải bị ám đâu mà,' cô Jen vỗ về. 'Cô hứa với con đó.'

'Cat, kéo rèm cửa lại đi con,' bố bảo.

Tôi đứng dậy bước về phía cửa sổ. Tất nhiên là chẳng có ma quái gì cả. 'Ơ, nhà mình chưa có rèm cửa mà bố', tôi đáp và cả nhà bật cười khi nhận thấy chuyện này.

Đã quá đủ cho một khởi đầu thú vị, tôi nghĩ khi quay lại bàn ăn cùng mọi người. Không ánh sáng. Không điện thoại. Không rèm cửa. Không điện đóm và không ai biết đồ đạc để chỗ nào.

Tôi cười khúc khích. 'Cô Jen nè, đúng là một chương mới cô nhỉ?'

'Ù,' cô trả lời. 'Một chương mới mà không ai biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo...'

sự thật phũ phàng

của nhà thời từ từ mố. Đàn bò câu trắng thả bay trên bầu trời, năm mươi quả bong bóng được chích nổ, một trăm vị khách quay lại nhìn tôi khi dàn viôlôn bắt đầu nổi nhạc. Mọi người trầm trồ khi tôi tha thướt bước vào, theo sau là hai phụ dâu Becca và Lia. Jamie đang đứng chờ tôi ngay bục lễ với đóa hồng trắng trên tay. Khi tôi bước lại chỗ Jamie, anh ta mim cười nhìn vào mắt tôi rồi cúi xuống chuẩn bị hôn...

'Giày của ai quăng trên sàn đây?' Tiếng cô Jen hét vọng lên trên lầu. 'Rồi còn chiếc áo thun của ai vắt trên hành lang mà không chịu bỏ vào rổ giặt?'

Nụ hôn mơ mộng của Jamie đã bị tiếng đóng sầm cửa và tiếng bước chân lên lầu làm tan biến. Tôi ngồi dậy, ra hành lang thì thấy Luke đang cầm chiếc áo thun. Nó sắp bước vô nhà tắm, tròn mắt khi nhìn thấy tôi.

'Thiệt tình,' nó vừa nói vừa ném áo vào rổ. 'Làm gì mà cô Jen nhiệt tình vậy không biết. Cô còn chưa chính thức làm đám cưới với bố mà.'

'Chắc tại cô chưa quen với cuộc sống của nhà mình,' tôi nói, mặc dù tôi cũng có những cảm nhận giống nó từ ngày dọn về nhà mới. Sống với cô Jen như là có một cô giáo khó tính trong nhà. Làm cái này, không được làm cái kia. Trước đây cô chỉ thỉnh thoảng ở nhà chúng tôi vào dịp cuối tuần. Cô chưa bao giờ sống một thời gian dài với chúng tôi nên chúng tôi đều không biết tính tình cô thực sự như thế nào.

Một mặt, cuộc sống ở nhà mới bắt đầu ổn định hơn khi đã có điện, đồ đạc được sắp xếp đàng hoàng và thói quen hàng ngày lại được tái lập. Mặt khác, có vẻ như càng lúc càng rõ là cô Jen thích mọi thứ được làm theo một cách nhất định. Cách của cô ấy.

'Anh nghiêm túc đi,' tôi nghe giọng cô khi tôi bước xuống lầu. 'Anh không treo thứ này trong phòng khách của em được đâu.'

'O... phòng khách của chúng ta,' bố đáp.

'Ý em là vậy đó. Xin lỗi. Xin lỗi,' cô Jen ríu rít khi tôi bước vào phòng ngay lúc cô đang tháo bức tranh sơn dầu mà hình như đã được treo ở nhà cũ, theo như tôi nhớ là vậy. 'Nhưng... ý em là, nó trông chẳng đẹp gì hết.'

'Cái này à? Anh khá thích nó đó,' bố bảo. 'Nhưng em cũng biết là anh không rõ nó có tính nghệ thuật hay không. Con thấy sao, Cat?'

Tôi cũng không thích bức tranh này chút nào, nhưng có vẻ càng lúc càng có nhiều đồ của cô Jen được trưng ra chứ không phải đồ của chúng tôi. 'Ùm... ờ, con cũng không biết nữa,' tôi trả lời. 'Trông nó cũng có vẻ không hợp thời một xíu, mà con nghĩ nếu có một vài thứ để chúng ta nhớ đến nhà cũ thì cũng tốt.'

'Cái này ở đâu ra vậy?' cô Jen hỏi. 'Tiệm bán đồ cũ hả?'

'Ùm... đây là quà cưới, anh nghĩ vậy,' bố đáp. 'Dì Dora của Laura tặng.'

Cô Jen lập tức bối rối. 'Quà cưới sao? Oh! Mấy chuyện này... em sẽ không bao giờ kêu anh vứt những thứ có giá trị tình cảm, bất cứ thứ gì của vợ anh. Anh cũng biết mà, đúng không? Chúa ơi, em có cảm giác mình vô ý quá.'

Bố vòng tay qua người cô. 'Lúc trước Laura cũng không thích bức tranh này, nhưng lại lo dì Dora tới hỏi treo nó ở đâu rồi. Giờ thì dì Dora cũng qua đời, nên nếu em không thích, mình sẽ không treo chúng nữa.'

Hmm, sắp có chuyện thú vị đây, tôi vừa nghĩ vừa bước vào bếp. Tôi đã có lần ghé nhà cô Jen ở Plymouth trước khi cô bán nó. Nhà rất dễ thương nhưng rõ ràng là cô thích phong cách trang trí khác bố. Phong cách của cô Jen là gọn gàng, đơn giản và hiện đại. Phong cách của bố, nếu cái đó cũng được gọi là phong cách, thì là bừa bộn mà thoải mái. Đồ nội thất trong nhà chúng tôi thật sự là một mớ lộn xộn, chân bàn lung lay được dán lại bằng keo, mặt bàn trầy xước, mấy cái ghế cũ đã tan nát, toàn những thứ xài tạm thời mà chẳng ai thèm. Nghĩ cũng lạ, khi chứng kiến cảnh những thứ linh tinh đó bị vứt đi, tôi mới nhận ra là tôi đã gắn bó với chúng như thế nào. Chúng như những người bạn lâu năm của tôi — điểm nhấn nằm ở chữ 'lâu năm'. Cũng ổn thôi, tôi vừa nghĩ vừa vơ lấy miếng bánh mì trên bàn bếp đi về phòng. Tôi sẽ phải chấp nhận chia tay với chúng để làm quen với cuộc sống mới. Có lẽ nhà cửa cũng nên thay đổi, miễn là cô Jen đừng bắt tôi phải làm gì với phòng của mình, đừng dính vào chuyện cái

rương của mẹ mà tôi vừa tìm được thì tôi không phản đối gì.

Tôi đã giấu cái rương dưới gầm giường và mặc dầu bố biết nó ở đó nhưng có lẽ ông cảm thấy khá nhẹ nhõm khi chuyển giao trách nhiệm qua cho tôi. Tôi hiểu sẽ rất khó cho bố khi những kỉ vật thuộc về mẹ lại xuất hiện vào những lúc như vậy — khi mà ông sắp kết hôn với một người phụ nữ khác. Tôi đã cố gợi chuyện với bố về việc này, nhưng đáng lẽ ra tôi nên biết cách bố vượt qua những đau đớn tình cảm là cố gắng dẹp bỏ chúng qua một bên và vờ như chưa có gì xảy đến. Như cái hôm mà ông thấy tôi ở nhà cũ với cái rương, tôi đã nghĩ là bố rất thích thú, vậy mà bố chỉ hờ hững liếc qua chúng. Có lẽ đến giờ này bố vẫn chưa thể chấp nhận được sự mất mát khi không còn mẹ, dù sáu năm đã trôi qua. Tôi đã cố hiểu và thông cảm cho bố, nhưng tôi vẫn thường tự nhủ không biết trong lòng bố có cảm giác giống tôi không, cảm giác tội lỗi khi tiếp tục cuộc sống mới và để mẹ lại phía sau.

Luke và Joe đã dẫn Emma xuống thị trấn nên đây là thời điểm thích hợp để tôi có thể một mình xem lại cuốn nhật kí trong rương. Tôi sẽ đọc nó, dù lúc mới tìm thấy, tôi nghĩ là mình không nên đọc xíu nào. Tuy nhiên, càng về sau, sự tò mò

đã chiến thắng. Mọi thứ đều có thể thay đổi mà, tôi tự nhủ khi ngồi trên gường với cuốn nhật kí. Đáng lý ra mẹ phải là người lén đọc nhật kí của tôi và cảm thấy mình đang xâm phạm quyền riêng tư của người khác, chứ không phải là tôi như thế này.

Tôi giở từng trang và bắt đầu đọc... và đọc...

'Những người yêu nhau thế nào rồi?' Becca hỏi vào ngày hôm sau, khi tôi gặp nó lúc đang mua kem ở Vịnh Kingsand.

'Tớ và Jamie hả?' tôi hỏi lại khi đã mua xong hai cây kem vani và hai đứa ngồi trên ghế đá hướng ra vịnh. 'Chắc tụi mình sẽ gặp lại nhau sớm thôi, hy vọng là vậy.'

'Thật ra tớ tính hỏi chuyện của bố cậu và cô Jen cơ, nhưng thôi ưu tiên chuyện này, cậu tính gặp lại cậu ta như thế nào đây?'

'Cô Jen bảo tớ có thể ở lại thêm một ngày với TJ sau khi sắm đồ cưới xong, rồi sau đó ngồi xe lửa về nhà, nên tớ sẽ đi gặp Jamie. Tớ vẫn chưa liên lạc được với Jamie, tớ gọi mấy lần rồi nhưng chỉ toàn là hộp thư thoại hay là máy điện thoại tự động trả lời. Tớ cũng đã nhắn tin với hy vọng là anh ấy sẽ nhận được. Mong là anh ấy sẽ vui vẻ gặp lại và chưa quên mất tớ là ai.

'Đồ ngốc, sao mà Jamie quên cậu được cơ chứ? Nếu không thì anh chàng đã chẳng gửi hoa làm gì rồi.'

'Ù', tớ cũng nghĩ vậy. Hy vọng sẽ sớm liên lạc lại được.'

'Cậu nên làm anh chàng ngạc nhiên,' Becca bảo. 'Hỏi Ollie thử xem Jamie có thể đến những đâu, như quán cà phê nào đó chẳng hạn, rồi cậu vờ như vô tình đi ngang qua. Chắc chắn anh chàng sẽ bất ngờ lắm đây.'

'Ù ha, ý kiến hay đó,' tôi hào hứng. 'Jamie sẽ thích đó, nhưng không đời nào Ollie lại nói tớ biết Jamie thường đi đâu đâu. Anh ta hẳn vẫn còn cay cú khi nghĩ tớ bỏ rơi anh ta để chạy theo Jamie.'

'Tớ sẽ tìm giúp cậu.'

'Cậu à? Sao được?'

Becca quẹt mũi. 'Dễ ợt. Tớ sẽ moi thông tin từ Lia.'

'Tuyệt,' tôi ủng hộ.

'Vậy còn cặp kia thì sao rồi? Cặp lớn tuổi đó? Bố cậu và cô Jen? Hai người hạnh phúc trong tổ ấm mới của mình chứ?'

'Ôi, hai người họ...'. Tôi kể lể với Becca khi hai đứa đang thưởng thức kem. 'Họ hoàn toàn trái ngược nhau, hy vọng cả hai sẽ chưa tan trước khi

làm đám cưới. Chuyện này khiến tớ nghĩ sống với một người trước hôn nhân thật không phải là ý kiến hay chút nào, họ sẽ biết hết những thói hư tật xấu của nhau. Nếu cậu vẫn chưa sống cùng họ thì cậu có thể khiến họ nghĩ rằng cậu lúc nào cũng tươm tất và vui vẻ. Hồi trước tớ thấy cô Jen không chê vào đâu được, nhưng giờ cô lại hiện ra với đầu tóc bù xù, gương mặt chưa trang điểm và thường hay cáu gắt. Tớ đã sốc như vậy thì cậu nghĩ thử xem bố tớ còn thấy như thế nào.'

'Chắc ông chẳng để ý đâu,' Becce đáp. 'Ông bị tình yêu làm mờ mắt rồi.'

Tớ không chắc nữa. Bố như là típ người của buổi sáng, sáng nào ông cũng vui vẻ và đầy năng lượng. Còn cô Jen lại là típ người của đêm khuya, cô thường dặn tụi mình đừng nói chuyện gì với cô trước mười giờ, sau khi cô đã uống ít nhất là hai tách cà phê. Bố thích nghe radio buổi sáng. Cô Jen tắt nó ngay khi cô bước xuống lầu. Cô thích yên tĩnh để sau đó đến tối lại biến thành Quí cô náo nhiệt, liên lạc với khắp thế giới. Cô có tới hàng ngàn người bạn lận. Họ tới tham quan nhà mình thành từng đoàn. Còn bố, cậu biết đấy, ông chẳng có người bạn nào cả. Công việc ở cửa hàng và chăm sóc bốn đứa nhóc đã lấy hết thời gian của bố. Cô Jen thích nhà nhộn nhịp

người, càng đông càng vui mà. Ban đêm thì bố lại thích yên tĩnh để nghỉ ngơi. Cô Jen rất ghét thuốc lá nên ông phải ra vườn hút. Mình nghĩ bố vẫn không biết sao ông phải dính vào tình yêu đâu. Chúa phù hộ cho hai người nếu họ vẫn còn muốn cưới nhau.'

'À,' Becca lên tiếng. 'Tình yêu trái dấu đây mà.'

'Có lẽ. Nhưng còn nhiều chuyện hai người không hợp nhau nữa. Thiệt tình, tớ chẳng thấy cần thiết khi phải sống chung với nhau. Gần đây tớ đã nghĩ rất nhiều về đám cưới của bố với cô Jen, và tớ nghĩ là chắc tớ không lập gia đình đâu. Ù, ý tớ là tớ chỉ thích mặc váy cưới, nhận quà hay đại loại như thế, còn phải sống chung với một ai à... Sao lại ép buộc bản thân thế nhỉ? Nếu được lựa, sống chung để làm gì cơ chứ? Bao năm nay tớ đã phải ở chung phòng với Emma, xài chung tủ quần áo, ngủ trên một chiếc giường và cuối cùng, cuối cùng tớ đã có được căn phòng của riêng mình với ngăn kéo và hộc tủ riêng, mắc gì tớ lại đi chia phòng của mình cho ai đó một lần nữa? Không đời nào, nếu cưới nhau mà phải ngủ chung giường. Sao lại vậy nhỉ? Với tớ chuyện đó thật điên rồ nếu tớ có khả năng mua được hai cái giường. Nếu tớ phải làm đám cưới, mà tớ nghĩ bây giờ thì tớ đã quyết định là không rồi, thì hai đứa sẽ ngủ khác giường,



ở khác phòng hoặc khác nhà thì tốt hơn nữa. Có thể sống đối diện nhà nhau chẳng hạn.'

Becca cười vang. 'Cậu lại mơ mộng rồi. Không phải rõ ràng là người ta vẫn muốn ở chung phòng và ngủ chung giường à?'

'Không.'

'Để ôm nhau, ngố ạ. Và làm chuyện đó...'

'OK, nhưng cậu có thể làm chuyện đó ở đâu cũng được mà? Sao lại không tự mình tận hưởng không gian riêng không bị gò bó bởi bất cứ ai. Hiện tại tớ đang thíiiich có giường riêng. Tớ vừa xịt nước hoa và cô Jen mới cho tớ mấy cái buộc bao gối màu trắng rất đẹp. Nếu anh chàng nào trèo lên giường tớ với đôi chân bốc mùi và làm lộn xộn nó, tớ e là tớ sẽ đá anh ta xuống đó.'

Becca tròn xoe mắt. 'Chúa phù hộ cho ai sẽ cưới cậu! Anh chàng nào mà không vậy chứ?'

'Không ai thích bị ép làm gì cả. Tớ biết là mình có ép họ, nhưng họ có thể nói chuyện với tớ mà. Mấy anh chảnh như vậy chắc không hợp với cô Jen đầu. À, rồi đến chuyện cái tivi nữa, tớ nghĩ chắc cuối tuần nào nhà tớ cũng mở trận chiến giành cái tivi quá. Bố thích phim tài liệu. Cô Jen thích phim truyện. Mấy cậu nhóc khoái phim mạo hiểm với khoa học viễn tưởng. Emma mê phim hoạt hình. Còn tớ nếu mở tivi lên thì chỉ coi MTV hay là hài

kịch lãng mạn. Thêm một lý do nữa để không lập gia đình. Nếu độc thân, cậu có thể một mình độc chiếm cái điều khiển. Đó sẽ là thiên đường của mình: tối nào cũng thoải mái coi những gì mình thích.'

'Nếu đó là tất cả những gì cậu muốn thì cậu có thể đến nhà mình mà', Becca đề nghị. Tụi mình có thể coi tivi trong phòng tớ hay là tụi mình có thể ghé qua nhà Lia...'

'Và coi lần lượt mỗi cái tivi khác nhau trong vòng mười phút,' tôi cắt ngang.

Becca cười vang. Có khoảng mười lăm cái tivi ở nhà Axford. Phòng dành cho khách thì mỗi phòng có một cái, còn những cái khác thì nằm khắp nhà.

'Còn Emma,' Becca đổi chủ đề, 'mình cá là nó rất thích cô Jen.'

Tôi gật đầu. Đó cũng là một sự thực mà tôi phải chấp nhận. Giống như là tôi đang cố né tránh thực tế có ai đó sẽ thay thế mẹ mình, mặc dù đó chính xác là điều tôi thật sự mong muốn nhưng một phần khác trong tôi lại cảm thấy không thể. Tôi đã quen là người mà Emma thường chạy tới để làm nũng hay tỉ tê tâm sự. Còn bây giờ thì là Jen, Jen, Jen. Cô Jen không phải là mẹ. Nhưng Emma lại chưa từng biết về mẹ chúng tôi. Có lẽ nó chẳng nhớ gì về mẹ cả.

'Thiệt tình mà nói,' tôi thở dài, 'đây không phải là những gì tớ mong đợi. Tớ đã nghĩ tớ và cô Jen có thể thành bạn tốt của nhau, nhưng giờ thì tớ không chắc lắm. Mọi chuyện vẫn ổn... chỉ là... tớ đoán là cần phải có thời gian để làm quen, chỉ vậy thôi.

Becca gật đầu. 'Tớ cũng vậy.'

Hai đứa tôi ôm siết nhau đầy cảm thông. Becca gần đây cũng đã phải vượt qua giai đoạn khó khăn khi bố mẹ nó chia tay. Mặc dù cả hai vẫn là bạn và bố nó không sống cách xa lắm, nhưng tôi biết Becca cũng phải cần có thời gian để thích nghi với cuộc sống mới.

'Buồn cười nhỉ?' tôi hỏi. 'Cậu phải quen với việc thiếu vắng một người bên cạnh. Còn tớ thì thêm một người nữa.'

Becca gật đầu. 'Cứ nghĩ vậy mới là cuộc sống đi. Mọi thứ luôn thay đổi mà, đúng không? Chẳng điều gì là tồn tại mãi mãi cả?'

'Ù,' tôi đáp rồi ném que kem của mình qua tường tới chỗ mà mấy con mòng biển đang vẫy đuôi đòi ăn. 'Nhưng kem thì vẫn ngon. Đó là điều không thay đổi.'

7

london

'chắc cô không mua được thứ gì đậu,' cô Jen thở dài sau khi đã thử tới cái váy thứ một trăm. 'Cô kiệt sức rồi.'

Không chỉ mình cô. Chúng tôi đã đến đây từ sáng sớm. Bố để chúng tôi ở Plymouth và hai cô cháu đã đón chuyến tàu sáu giờ để đi London Paddington. Từ lúc đó chúng tôi đã ghé qua tất cả các cửa tiệm lớn trên đường Oxford, Regent với Knightbridge, mặc dầu có cái váy trông cũng ổn, nhưng cô Jen lại bảo, 'Có ai lại muốn chỉ nhìn "ổn" trong lễ cưới của mình đâu? Cô muốn phải hoàn hảo.'

Sẽ là rất thú vị khi được tới thành phố lớn, được hoà vào đám đông, ghé tới các cửa hiệu thời trang,

nhưng một phần trong tôi lại cảm thấy không được vui trọn vẹn vì tôi sợ chuyện xấu có thể xảy đến. Nhưng tôi không muốn làm kẻ nhút nhát xíu nào, nhất là sau khi đọc xong nhật ký về cuộc đời mẹ. Dường như người rất gan dạ, người đã đi khắp các vùng Trung Đông, Ấn Độ và châu Phi trước khi kết hôn, tôi cảm nhận được mẹ có cảm hứng muốn trở thành nhà văn. Tôi không thích ý nghĩ mình sẽ làm Mẹ thất vọng khi là con rùa rụt cổ, đến ngay cả chuyện đi xe điện ngầm cũng sợ trong khi Mẹ đã từng leo tới những ngọn núi cao, băng qua sa mạc, đến những đất nước xa xôi hay những vùng đất chưa từng được ghi trên bản đồ mà không hề nghĩ ngợi. Tôi thích nghĩ rằng tôi được thừa hưởng máu phiêu lưu từ Me.

'Tới giờ mình gặp Lucy ở Notting Hill rồi đấy,' tôi liếc nhìn đồng hồ. 'Nó nói nó biết một cửa hiệu bán váy cưới rất được ở đó đấy ạ.'

'Cô cũng mong vậy,' cô Jen đáp khi giơ tay vẫy xe trên đường. "Cô cháu mình sẽ bắt taxi. Chân cô đi hết nổi rồi.'

Một chiếc taxi nhanh chóng nhìn thấy chúng tôi và tấp lại bên đường.

'Notting Hill,' cô bảo khi cả hai đã lên xe.

Tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. 'May thật,'

tôi nói khi xe bắt đầu chuyển bánh. 'Con không thích đi tàu điện ngầm xíu nào.'

'Nhiều người cũng giống con, nhỉ?' cô Jen hỏi. 'Nếu không quen, con sẽ thấy rất khó chịu đó.'

'Một phần ạ,' tôi đồng tình, 'nhưng mà...' Tôi lưỡng lự không dám nói ra vì sợ cô chê tôi ngốc.

'Nhưng mà sao Cat?'

'Bom,' tôi thú thật. 'Lúc trước đã có bọn khủng bố đấy a...'

Ngay lập tức cô vòng tay qua người tôi. 'Cat, sao con lại không nói?'

'Con sợ cô sẽ bảo con còn con nít.'

'Không bao giờ,' cô đáp. 'Con nghĩ những người làm trong ngành hàng không như cô khi đang bay sẽ cảm thấy như thế nào? Tin cô đi, nhiều lúc cũng hồi hộp lắm con à. Có lúc cô phải nhìn tất cả hành khách với cặp mắt nghi ngờ khi nghĩ đó có thể là bọn khủng bố – ngay cả với những bà lão. Mà không phải chỉ ở trên máy bay. Cô thường nghĩ vậy ngay khi trên xe bus, tàu điện ngầm, tàu hỏa hay ở bất cứ đám đông nào. Đó thật sự là một vấn đề. Chúng ta không thể nào biết được kẻ thù sẽ làm gì hay chúng sẽ tấn công ở đâu.'

'Con hiểu. Con cũng cảm thấy giống cô khi ở trên tàu điện ngầm,' tôi đáp. 'Nhìn ai con cũng

thấy khả nghi rồi bắt đầu tưởng tượng lung tung. Những lúc như vậy cô thường làm gì?'

'Sợ hãi nhưng không ngại thực hiện.'

'Đó cũng là phương châm sống của Izzie, bạn con đấy,' tôi ngạc nhiên.

'Izzie vậy là tốt. Cuộc sống vẫn luôn tiếp diễn. Con phải học cách chấp nhận chúng.'

'Bố cũng thường nói con vậy.'

'Cô hiểu ý bố con,' cô tiếp. 'Bố đúng đấy, một mặt, ừ, khủng bố thực sự đang đe dọa rất nghiêm trọng – nhưng mặt khác, chúng ta không thể nhượng bộ chúng mà ngừng việc mình đang làm. Cô luôn cố gắng bình tĩnh và tự nhủ, đó là số mệnh của mình, là số mệnh của mình khi khủng bố xảy ra ở tàu điện ngầm hay khi cô lên cơn đau tim hay...'

'Ung thu, như mẹ con.'

Cô Jen gật đầu. 'Chúa ơi, trong một ngày hè nắng đẹp như vậy thì không nên nói những chuyện bi quan ấy chút nào.'

'Con cũng thấy thế,' tôi trả lời, 'nhưng thực tình tâm sự được chuyện này với một ai đó con thấy rất thoải mái, không nói với bố được đâu ạ. Ông luôn tóm gọn mọi vấn đề và dập tắt ngay những chủ đề khó khăn khi chúng vừa được đề cập đến.'

Cô Jen tròn mắt. 'Kể cô nghe xem nào,' cô ủng hộ tôi.

'Con đã nghĩ rất nhiều về cái chết khi mẹ ra đi. Con biết đó là thực tế. Chúng ta sinh ta, chúng ta chết đi – chỉ là ta không biết khi nào thôi. Con nghĩ là con thích chết khi đang ngủ trên chiếc giường của mình ở tuổi già hơn là bị nổ tung bởi một kẻ khùng điện nào đó.'

'Cô cũng vậy,' cô Jen đáp. 'Cô cũng vậy. Nhưng thực ra, Cat, hàng triệu người đi tàu điện ngầm hay đi máy bay mỗi ngày vẫn đang an toàn. Nguy cơ xảy ra với con là rất hiếm. Tất nhiên không thể nói là không có gì xảy ra, nhưng có những người phản đối quan điểm này. Cô không biết nữa. Nghe có vẻ lạ, đúng không? Như người họ hàng Josie của cô. Chị ta đang du lịch ở Thái lan lúc năm 2004 khi đợt sóng thần xảy ra vào ngày lễ Boxing. Ơn chúa vào lúc ấy chị Josie không ở gần biển nên mọi thứ đều ổn, nhưng con không thể nghĩ tới nào an toàn hơn nơi đó, đúng không? Bờ cát trắng. Biển xanh ngọc. Thiên đường. Và rồi con sóng khổng lồ đã lấy đi sinh mạng của hàng triệu con người.'

'Và những trận động đất. Tất cả chúng ta đều sống sót là một phép lạ.'

Cô Jen cười buồn. 'Cô hiểu. Có lẽ vậy. Có nhiều thứ chúng ta không biết hoặc chưa thể hiểu được

– liệu đó là nhân định hay trời định. Trong lúc đó, cô nghĩ chúng ta nên tận hưởng cuộc sống của mình. Con có nói rồi đó, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nên hãy sống thật hết mình. Hãy có những phút giây vui vẻ. Hãy cho những người con yêu thương biết là con yêu thương họ. Những chuyện đại loại như vậy và đừng để những chuyện buồn làm con gục ngã.'

Tôi ôm lấy cô. 'Con đồng ý... và cảm ơn cô. Tâm sự với cô thật dễ chịu.'

'Bất cứ lúc nào con cũng có thể,' cô đáp và ôm lại tôi.

Khi chúng tôi băng ngang qua những khu phố sầm uất ở London về hướng Notting Hill, tôi đã vui vẻ hơn rất nhiều, phần vì tôi cảm thấy mình thân thiết hơn với cô Jen như thể những rắc rối vừa qua không còn nữa và chúng tôi đã trở lại làm bạn của nhau.

Tôi liếc nhìn qua cửa sổ, bên ngoài, mọi người đang tất bật với cuộc sống của mình. Hãy quan sát họ, tôi nhủ thầm. Mỗi người ngoài kia, với mỗi vẻ bề ngoài, hình dáng, nước da khác nhau đều có những câu chuyện riêng của mình với hy vọng, niềm tin và nỗi thất vọng riêng. Ở thế kỉ hai mươi mốt của khoa học công nghệ này, dường như ta vẫn chưa khám phá được hết giá trị cuộc sống. Nhưng cô

Jen nói đúng. Chúng ta nên trân trọng những gì đang hiện hữu trước mắt. Tôi nên. Tôi đã quyết tâm sẽ sống có ích và không phí thời gian bực tức hay nổi điên với bạn bè và gia đình mình.

Lucy với Izzie đón chúng tôi tại điểm hẹn ngoài bến tàu điện và lắng nghe một cách đầy cảm thông khi cô Jen bày tỏ nỗi lòng về việc chưa tìm được chiếc váy vừa ý.

Lucy gật đầu. 'Con biết mà, giờ có nhiều kiểu rườm rà quá. Người ta không đặc biệt thiết kế riêng cho vóc dáng từng người, ngay cả thanh mảnh như cô. Cô thích đơn giản, trang nhã mà đẹp, đúng không ạ?'

'Chính xác,' cô Jen hào hứng. 'Nhưng giờ thì mình không tìm được những kiểu như vậy nữa đâu.'

'Con biết một chỗ dành cho cô,' Lucy gợi ý. 'Con hay tới đây để tìm chất liệu may đồ và phát hiện được một cửa hàng mà con nghĩ cô sẽ thích. Nếu con làm đám cưới, con cũng sẽ ghé qua đó.'

Cô Jen nhìn nó cười toe toét. 'Chỉ đường đi con,' cô bảo.

Cửa hiệu nằm phía bên đường Portobello, chuyên bán trang phục cưới chính thống. Chủ tiệm là một phụ nữ trung niên tên Nicola, cô tiếp đãi chúng tôi như những người bạn thân. Cô bày

ra nào là cà phê, trà, nước ngọt, bánh nướng và sô cô la Bỉ, cô tư vấn chọn đồ cũng rất lý thú.

'Đám cưới là dịp rất quan trọng,' cô nói, 'nên chị muốn chọn cho em một bộ thật vừa ý chứ không thể sơ sài được.'

Không có trở ngại gì lớn cho cô Jen, sau ba tiếng đồng hồ thử gần như tất cả váy áo ở đó, cô đã chọn được cho mình bộ váy cực kì đẹp. Nó chính xác như những gì Lucy miêu tả. Đẹp và trang nhã – váy một tầng được may lệch vai bằng lụa trắng ngà. Còn có một chiếc áo khoác thêu đăng ten dọc gấu áo, dài khoảng ba phần tư thân phủ bên ngoài. Nhìn mới đẹp làm sao, khi ướm thử trông cô Jen như một nàng công chúa. Cô chủ tiệm khuyên cô Jen nên bới tóc vào hôm cưới và nên đội vương miện làm bằng tay thay vì trùm mạng che mặt. Cô ấy còn nhiệt tình tìm giúp cô Jen một vương miện rất hợp, được kết bằng những chiếc lá nhỏ bằng vải màu vàng óng cùng với ngọc trai và hoa sứ— bạn có thể tưởng tượng giống như là vương miện của các nữ hoàng trong truyện cổ tích vậy đó.

Mọi người cũng tìm được một cái váy cho tôi. Lựa đồ với cô Nicola thật dễ. Cô lấy món nào là món đó hoàn toàn vừa ý. Cũng giống như của cô Jen, váy của tôi cũng rất đơn giản – cộc tay, hơi phồng ở đuôi, được may bằng lụa xanh nhạt.

Tôi cũng rất bất ngờ. Nhìn như là đáng giá cả triệu đô.

'Sau lễ cưới, nếu cô gửi cho con, con sẽ cắt thành một cái váy đi dự tiệc cực nóng bỏng đó,' Lucy hào hứng.

'Được thôi,' cô Jen vui vẻ, sau khi đã thanh toán mọi thứ. 'Ai muốn đi cùng cô tới đường Portobello nữa đây? Con có chắc là muốn ở lại thêm một ngày nữa không Cat? Nếu con muốn, về cùng cô nhé.'

Tôi hiểu ý cô lo cho tôi vẫn còn căng thẳng, nhưng dường như tâm trạng lúc đầu của tôi đã không còn nữa sau khi hai cô cháu nói chuyện, thêm nữa tôi thấy Lucy và mấy đứa bạn đi tàu điện cũng không có vấn đề gì. Tôi cũng không muốn lỡ mất cơ hội tụ tập với bọn bạn chỉ vì trí tưởng tượng thái quá của mình.

'Cậu không về được đâu,' Lucy nài nỉ. 'Tụi mình đã lên kế hoạch cho tối nay cả rồi. Xem DVD và ngủ ở nhà TJ.'

'Tùy con thôi, Cat à,' cô Jen âu yếm.

'Con sẽ ở lại,' tôi toét miệng cười với cô. Tôi nhanh chóng nhận ra nếu có bạn bè để tụ tập vui đùa, cuộc sống ở thành phố cũng không nhàm chán lắm.

bon con trail

anh chàng dễ thương jamic sống ở gần đây không, Izzie hỏi sau khi chúng tôi đã tiễn cô Jen ra ga đón tàu lửa về nhà.

'Holland Park', tôi đáp. 'Mình đã cố gọi cho anh ta, nhưng chỉ gặp hệ thống trả lời tự động khi gọi về nhà hay là hộp thư thoại khi gọi vô di động, anh ta cũng không trả lời tin nhắn của mình nữa.'

'Các cậu có địa chỉ email của nhau chứ?' Lucy lên tiếng.

'Có. Không biết Luke đã làm gì với máy tính khi ráp nó lúc chuyển nhà mà mình không nhận hoặc gửi email được. Chắc anh ta đã chờ lâu lắm hay đã bỏ cuộc rồi cũng nên.'

'Từ bỏ một cô nàng xinh xắn như cậu à? Không đời nào,' Lucy phản đối. 'Có lẽ có lý do nào đó mà cậu ta sẽ nói với cậu khi hai người gặp mặt'.

'Mình cũng hy vọng vậy.'

'Holland Park ở cuối đường này nè,' Izzie chỉ tay.

'Cậu hẹn ngày gặp Jamie khi đến London chưa?'

Tôi lắc đầu. 'Becca nói tớ nên để Jamie bất ngờ, tớ cũng không chắc lắm nên đã thử gọi cho Jamie bữa giờ. Ý tớ là, tớ muốn báo trước đó mà...'

'Tụi mình nên làm anh chàng ngạc nhiên,' Lucy nói. 'Tụi mình đứng ở gần đó thôi mà. Đi nào. Tớ nôn nóng muốn xem mặt Jamie quá. Địa chỉ số mấy vậy?'

Tôi lục giỏ xách lấy miếng giấy ghi địa chỉ Jamie trong ví rồi đưa cho Izzie.

'Tớ biết chính xác địa chỉ này ở đâu rồi,' Lucy hào hứng bước đi. 'Nào. Nhiệm vụ: Tìm ra Jamie.'

'Nhưng tụi mình sẽ làm gì chứ? Chẳng lẽ lại đứng trước nhà bấm chuông?'

'Chứ sao nữa,' Lucy đồng thanh với Izzie,

Mười phút sau, cả đám đã có mặt ở một con đường lớn không cách xa trạm tàu điện ngầm Holland Park bao nhiêu. Nhà cửa ở đây thật đẹp.

Những khu biệt thự rộng lớn màu trắng ngà trông giống như khách sạn hơn là nhà ở. Jamie chắc không sống ở những chỗ như vậy đâu, tôi thầm nghĩ khi đang dò tìm địa chỉ.

Lucy dừng trước cánh cổng có hai trụ trắng. 'Số hai mươi ba,' nó lẩm nhẩm khi nhìn vào biển số nhà. 'Đây rồi.'

Tôi liếc nhìn vào lối đi dẫn tới tòa nhà năm tầng cao sừng sững trước mặt mà thấy mình thật nhỏ bé. 'Tớ không vào đâu,' tôi rụt rè. 'Nhìn... sang quá. Jamie chưa từng nói với tớ là nhà anh ấy rất giàu hay đại loại như vậy.'

'Nhưng mà nếu đúng vậy thiệt thì có sao đâu?' Lucy hỏi lại. Cậu cũng có phải là dân quê đâu.' Nó cười lớn rồi nhái giọng nông thôn đặc sệt. 'Mèn ơi, Jamie à, tui chỉ là đứa tỉnh lẻ, không xứng để nói chuyện với dân nhà giàu như anh đâu. Xứ Cornwall quê tui mới bắt điện à.'

Tôi bật cười dầu thực ra đó chính xác là những gì tôi cảm thấy – mình là một đứa nhà quê.

'Mình không tin được là cậu lại sợ như vậy, một trong những đứa bạn thân của cậu chẳng phải là Lia Axford đó sao, mỗi lần cậu tới chơi đều rất thoải mái mà,' Izzie thêm vào. 'Cậu xem đó như nhà mình, đúng không?'

'Ù đúng...' tôi không sao giải thích được cảm giác hiện tại của mình. Đúng là nhà Axfofd cũng rất lộng lẫy, nhưng nó gần gũi và ấm ấp. Nhà Jamie thì trông lạnh lẽo và oai nghiêm quá.

'Trước giờ tớ cũng không quen tới mấy chỗ sang trọng,' Lucy bảo, 'như là mấy cửa hàng quần áo đắt tiền mà mấy cô phục vụ xinh như ma–nơ–canh nhìn mình như thể mình ở dưới đất chui lên hay tới mấy khách sạn mà nhân viên ngó mình từ trên xuống dưới như muốn nói là "Con nhóc thừa thãi kia, tới đây làm gì vậy?". Và Nesta nói chỉ có mình mới làm cho mình cảm thấy thấp kém hơn người ta thôi, rồi tớ nghĩ: ừ, đúng. Đâu ai biết mình là ai hay những gì liên quan đến mình, mình có thể cực giàu thì sao. Là công chúa nước Nga hay là con gái của triệu phú gì đó. Mà có là ai đi chăng nữa, mình cũng là khách hàng của những cửa hiệu quần áo hay khách sạn đó như mọi người thôi và mình không tính ra oai bằng việc hợm hĩnh nhìn mọi người với cặp mắt khinh thường đâu.'

Tôi không nhịn được cười khi thấy Lucy nói chuyện với vẻ mặt nghiêm trọng như vậy. Chắc hẳn là hồi trước nó cũng từng e dè giống tôi và đã phải tự mình đả thông tư tưởng.

'Chắc trị giá cũng phải 5 triệu,' Izzie thông báo khi mở cổng ngước nhìn ngôi nhà. 'Tớ biết tại hồi

trước Nesta có cậu bạn trai sống gần khu này. Anh chàng Simon Pedding Lee. Gia đình cực kì giàu.'

'Thôi lúc khác mình quay lại đi,' tôi quay người. 'Tớ không dám gặp Jamie bây giờ đâu.'

Thế nhưng Izzie đã đứng ngay trước cửa và bấm chuông.

Tôi tính trốn ở bụi rậm trong khu vườn trước nhà nhưng chợt nghĩ lại, đừng có ngốc như vậy, Cat. Đây là Jamie. Người thích mình mà. Vậy thì mình sợ cái gì nào? Anh ta sẽ nghĩ mình thật ngớ ngẩn nếu phát hiện mình đang trốn trong bụi rậm.

Izzie cúi khom người nhìn qua khe thùng thư. 'Hình như không có ai ở nhà,' nó nói rồi thẳng người lại bấm chuông lần nữa.

Chúng tôi chờ thêm một vài phút nữa nhưng không ai ra mở cổng. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi Izzie với Lucy quyết định bỏ cuộc.

'Tui mình tới khu Kensington chơi đi,' Lucy đề nghị. 'Mấy cửa hiệu chỗ đó tuyệt lắm, mình có thể thử mọi loại nước hoa ở mấy gian hàng.'

Chúng tôi đi bộ qua những con đường toàn những ngôi nhà kiểu như nhà của Jamie thì tới được khu bán đầy những thứ lý thú – những tấm gương cổ to bằng cả bức tường, những pho tượng xinh xinh, đồ trang trí, đồ dệt thổ cẩm – còn có

cả dãy quần áo đẹp lỗng lẫy như chỉ dành riêng cho công chúa. Tôi thấy ngợp không chỉ là phong cách mà còn ở giá cả — thứ mắc nhất khoảng 400 bảng còn đôi giày tới 200 bảng.

Izzie với Lucy đang mải ngắm giày thì tôi đột nhiên thấy anh ta. Jamie. Anh ta đang ở tiệm hoa đối diện, mua một bó hồng trắng to đùng.

'Chúa ơi,' tôi kêu lên rồi vội quay người vào trong shop giày để Jamie không nhận ra mình. Tôi có cảm giác như ai đó đang cầm dao cứa ngang da thịt mình. Hoa hồng trắng. Là loại hoa mà anh ta đã tặng tôi. Vậy mà anh ta nói là lần đầu tiên mua tặng hoa cho một cô gái. Y như thế này thôi, tôi vừa nghĩ vừa nhìn trộm Jamie trả tiền.

'Cái gì? Ai?' Lucy ngước lên hỏi.

'Jamie. Đang ở tiệm hoa bên đường,' tôi chỉ tay.

'Tuyệt,' Izzie kêu lên. 'Tụi mình đến đó và làm cậu ta bất ngờ đi.'

'Khoooooong,' tôi phản đối. 'Cậu chẳng hiểu gì hết. Anh ta đang mua hoa hồng trắng.'

'Thì sao?' Lucy hỏi tiếp.

'Là loại hoa anh ta mua đã mua tặng tớ. Tớ đã nghĩ chúng rất đặc biệt, chỉ dành riêng cho mình, nhưng giờ rõ ràng là anh ta đang định tặng chúng cho cô nàng nào đó ở đây.'

'Cậu không biết việc này à,' Lucy nói. 'Phải anh chàng mặc quần Jean tóc màu xám không?'

Tôi gật đầu. 'Đúng rồi đó. Anh ta đang làm gì thế?'

'Anh chàng vừa bước ra khỏi tiệm hoa. Rẽ trái đi ngược về phía chúng ta – ôi, ôi trời...'

'Sao?' tôi lật đật hướng đầu theo mắt của Lucy. Tôi đã thấy chính xác được những gì nó vừa thấy. Jamie đi về phía một cô nàng tóc vàng thật xinh xắn và tặng bó hoa cho nàng ta.

Lũ con trai. Tôi ghét tất cả.

Buổi khuya ngủ ở nhà TJ hôm đó, tụi bạn đã làm mọi thứ có thể để tôi phấn chấn hơn. Cả đám nhảy điên cuồng, nói chuyện phiếm, cho tôi ăn cả tấn sô cô la, lập kế hoạch trang trí căn phòng mới của tôi như thế nào. Tôi đã ngay lập tức mê mản cách đề-co phòng ngủ của TJ ngay khi vừa đặt chân vào. Căn phòng được phối theo những gam màu nóng của phương Đông – đỏ, da cam, nâu đất, vàng đậm – trông rất ấn tượng. Tôi cũng muốn phòng mình theo phong cách độc đáo này, Izzie với Lucy đã hứa sẽ dắt tôi đi mua vật dụng phù hợp ở mấy cửa hàng chỗ Camden Lock như nệm, đèn và cả rèm cửa kiểu Hindu. Tôi cố tỏ ra hứng thú với câu chuyện để giấu đi chuyện tôi vô cùng thất vọng khi trông thấy Jamie đi cùng

cô gái khác chiều nay. Tôi biết những đứa bạn yêu quí này không thể giúp gì cho mình, tôi cũng không muốn tâm trạng không vui của mình phá hỏng đêm đầu tiên ngủ cùng nhau ở London, hay để tụi nó nghĩ rằng tôi là kẻ thất bại đáng thương. Thêm nữa tôi đã tự hứa với mình hôm trò chuyện với cô Jen – tôi sẽ sống thật tốt và không chết chìm trong đau khổ.

'Chẳng có chuyện gì lớn cả,' tôi cố mỉm cười tươi rói. 'Tớ cũng chưa có gì với Jamie. Cậu ta tặng hoa cho cô gái khác thì sao nào? Tụi mình đã đính hôn với nhau hay cặp bồ gì đâu.'

'Vậy là được rồi,' Nesta đáp lời. 'Đáng lẽ ra mình nên đuổi theo và làm cho hắn ta một trận.'

Khi nãy Izzi và Lucy cũng đã muốn làm cho ra lẽ với Jamie nhưng tôi đã kịp thời ngăn tụi nó lại. Tôi không muốn bày thêm rắc rối cũng không muốn tranh cãi gì với anh ta. Suốt đường về, Izzie cứ khăng khăng chắc là có lý do gì đó, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi không khi nào quên lời Jamie rằng tôi là cô gái đầu tiên được anh ta tặng hoa, vậy mà trông có vẻ anh ta lại rất quen thuộc với cửa hàng hoa đó. Tôi đã nghĩ hoa hồng trắng là loại hoa riêng của chúng tôi. Chỉ tôi và Jamie. Là điều mà tôi nhớ suốt đời mình. Giờ thì tôi không

muốn thấy bất cứ một bông hồng trắng nào miễn là tôi còn sống. Chúng làm tôi nhớ đến sự dối trá, thay lòng, sở khanh của lũ con trai.

'Chắc anh ta mua hoa xin lỗi ai đó,' Izzie lên tiếng, không hiểu vì lí do gì mà lúc nào nó cũng đứng về phía Jamie.

Nesta lắc đầu. 'Với một bó hoa vậy à. Không đời nào. Chắc chắn là hơn vậy nữa. Thiệt tình tớ phát bệnh với cách tụi con trai nghĩ là chỉ cần tặng cho con gái một bó hoa là sẽ được tụi mình sụp đầu biết ơn. Ít nhất không phải tớ.'

Lucy cười nắc nẻ. 'Cậu xạo quá. Cậu hoàn toàn mê mẫn khi được tặng hoa.'

'Cậu mới là đứa mê mẩn thì có,' Nesta cãi lại. 'Cậu phải thấy hình ảnh Lucy hồi đầu năm, Cat à, khi tụi mình đi tham quan ở Florence về. Anh mình, Tony tay cầm hoa đứng chờ cô nàng ở sân bay, xém chút nữa là Lucy đổ gục dưới chân anh mình.

'Không có,' Lucy phản đối. 'Không cóoooo. Cậu biết là tớ không vậy mà. Thiệt tình cậu chỉ toàn bịa ra thôi.'

Tôi đã nghe hết về chuyện anh trai của Nesta và mối quan hệ đặc biệt của anh chàng với Lucy — như tôi nghĩ mình đã từng có với Jamie.

'Quên anh ta đi,' TJ khuyên tôi. 'Cậu hơn hẳn một số đứa con trai ngu ngốc chỉ nghĩ được chỉ cần tặng hoa cho các cô gái là đủ. Rồi sẽ có những anh chàng tử tế đàng hoàng đối xử với cậu thật lòng.'

'Tớ biết, tớ biết mà,' tôi đáp. 'Tớ cũng biết là đã nói ghét tất cả bọn con trai, nhưng thực ra thì tớ không vậy đâu. Còn có nhiều anh chàng dễ thương mà. Mac với Squidge chẳng hạn, cả hai đều rất tuyệt.'

'Mình nghĩ Izzie cũng đồng ý với cậu đấy, phải không Iz?' Nesta trêu.

Izzie lè lưỡi. 'Có thể,' nó mim cười trả lời.

'Những anh chàng các cậu quen đều thú vị cả mà,' tôi tiếp tục. 'Tớ biết có một số chỉ là biết tán tỉnh cho vui, chỉ là... tớ không ngờ Jamie cũng là loại người như vậy.'

'Tiếc là cậu không đi cùng tụi mình bữa nay, Nesta,' Lucy tiếc nuối rồi quay sang tôi. 'Nesta là chuyên gia về bọn con trai đấy. Cậu ấy đứng từ xa cũng có thể chỉ ra anh chàng nào là tay chơi. Chỉ cần nhìn qua Jamie là cậu ấy sẽ biết Jamie thuộc loại nào.'

'Đúng đó,' Nesta tự hào. 'Thật ra... hừm... chuyện này làm tớ nảy ra một ý tưởng.'

nữ điệp viên

'tố Không nghĩ đây là ý Kiến hay đâu,' tôi nói khi hai đứa Nesta, TJ và tôi núp sau hộp điện thoại ở Holland Park vào ngày hôm sau.

'Bình tĩnh nào,' Nesta lên tiếng. 'Cậu chẳng bảo anh chàng thích đùa giỡn sao, cùng lắm nếu bị phát hiện thì tụi mình nói là làm theo kế hoạch của Becca — là làm cho Jamie bất ngờ.'

Tôi không dám chắc là mình đang đứng trước nhà Jamie với điệu bộ đàng hoàng. Nhưng cũng may là ba đứa đều đã cải trang. Đó là ý kiến của Nesta sau khi nó được Lucy tán dương là có khả năng phán đoán xem Jamie là loại con trai nào. Nesta đề xuất rằng chúng tôi nên theo dõi anh ta một lát như là những điệp viên. Nhưng vấn đề

ở chỗ chúng tôi cải trang thì trông giống lũ điện hơn là những nhân viên điệp vụ quốc tế xinh đẹp-nhưng-bí ẩn. Tôi cứ tưởng theo dõi bí mật nghĩa là hòa vào đám đông, nhưng với cách ăn mặc khác người như tụi tôi thì không nổi bật lên đã là may mắn lắm rồi. Hôm nay Lucy với Izzie phải đến cửa hàng của bố Lucy làm việc nên chỉ có tôi, TJ và Nesta đi thuê đồ ở shop quần áo cải trang gần nhà TJ ở East Finchley trước khi khởi hành tới nhà Jamie. Khi cả bọn nhận thấy mỗi bộ trang phục điệp viên tốn tới 30 bảng để thuê trong khi chỉ cần 4,99 bảng là có thể mua được ba bộ tóc quăn, những bộ tóc giả đã thắng, không cần suy nghĩ gì thêm. Vậy là cả đám mặc quần short, áo thun, đeo kính mát và đội tóc giả. Tóc của Nesta thì màu xanh nước biển, của tôi là màu vàng chanh còn TJ thì màu hồng sáng.

'Thật vô cùng sáng suốt,' Nest tự khen khi thấy bóng mình phản chiếu qua cửa sổ hộp điện thoại. 'Không ai ngờ rằng điệp viên bí mật lại có bộ dạng thế này. Ai cũng nghĩ điệp viên là phải mặc đồ trắng và đội mũ bêrê như người Pháp, mặc dầu tụi mình cũng có thể nói được giọng Pháp nếu cậu muốn.'

Thoạt tiên thì cả lũ có vẻ khá điên khi bước vào tiệm thuê đồ cải trang đó. Ý tưởng thật thú vị. Trên tàu điện đến đây, ba đứa tôi không khi

nào nhịn được cười trước vẻ bề ngoài của mình, nhưng giờ đây, khi lảng vảng bên ngoài hộp điện thoại, yếu tố khôi hài đã dần thay thế bằng sự lo lắng đang mỗi lúc một tăng dần, đã vậy, thời tiết hôm nay lại nóng như sôi, không một xíu mây nào trên trời, mồ hôi tôi ra nhễ nhại dưới đầu tóc giả chật cứng.

'Bố của Jamie làm gì vậy?'

'Hình như làm gì mà có liên quan đến tài chính, nhưng bố mẹ cậu ta đã li dị. Phần lớn thời gian bố của Jamie sống ở Scotland.'

'Och aye they hey the noo,' TJ låm nhåm gì đó.

'Tui mình sẽ là những điệp viên xứ Scotland, không đến từ Pháp hay là Nga nữa,' Nesta đề xuất. 'Từ giờ tụi mình chỉ nói bằng giọng Scotland thôi nha. Bergorra bejabbers, haggis, tartan, kilts...'

'Hai cậu điên hết rồi,' tôi phì cười.

'Ối chào, Jamie,' Nesta vẫn chưa dừng. 'Sao không thổi kèn chơi một điệu tút đi nào.' Rồi nó bắt đầu nhảy theo kiểu dân Scotland.

'Nè, đừng quên là tụi mình đến đây làm gì đó,' tôi hỏi thầm tụi nó khi có một bà lão đi ngang qua nhìn bọn tôi với ánh mắt kì dị.

Nesta thôi không nhảy nữa mà vòng tay qua người tôi. 'Bình tĩnh nào, người bạn Scotland nhỏ bé của mình. Đừng lo lắng gì hết. Tụi mình chỉ

đơn giản kiểm tra xem Jamie có xứng đáng với cậu không thôi đó mà – à, nhưng mà trong lúc này thì tớ phải kiếm nhà vệ sinh trước đã, tớ muốn điiiii...'

TJ nhìn nó giễu cợt. 'Chẳng giống dân Scotland chút nào hết.'

'Pha trộn mà. Dân Scotland với dân Nga,' Nesta cũng không vừa. 'Tớ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp thu cái mới hết.'

'Lộn xộn thì đúng hơn,' TJ đáp lại. 'Thống nhất nào, giả làm dân Scotland thôi nha.'

Đột nhiên nó kéo tôi với Nesta cúi xuống núp sau hộp điện thoại. 'Có ai đó đang bước ra khỏi nhà. Một anh chàng. Phải là Jamie không?'

Tôi ngước đầu lên nhìn. Đúng là anh ta rồi. Vừa đúng giờ. Becca đã làm xong bài về nhà và gọi cho Henry, bạn của Jamie đêm qua để điều tra thời khóa biểu đi lại của Jamie bữa nay. Tất nhiên Henry tò mò muốn biết tụi tôi đang quan tâm tới việc gì nên Becca phải nói cho anh chàng này biết và bắt anh chàng phải hứa là không làm hỏng chuyện của cả bọn. Henry tiết lộ rằng Jamie sẽ ra ngoài gặp cậu ta ở Convent Garden lúc mười hai giờ trưa.

Kế hoạch của chúng tôi – hay tôi nên nói chính xác hơn, kế hoạch của Nesta – là chờ cho đến khi Jamie bước ra khỏi nhà thì ba đứa sẽ đi bộ ngược

hướng để có thể quan sát Jamie rõ hơn. Jamie chắc sẽ không biết TJ với Nesta là ai nhưng thế nào cũng phải liếc nhìn, phần vì cả hai đứa chân đều dài, phần vì những bộ tóc sặc sỡ mà tụi tôi đang đội. Tôi sẽ đi ở chính giữa và hy vọng là anh ta sẽ ngoái nhìn thêm lần nữa khi nhận ra có người giống tôi, và sau đó biết được đó chính là tôi, chứ không phải ai đó giống tôi. Đây là điểm mấu chốt của kế hoạch, vì Nesta cam đoan nó có thể biết được tình cảm của Jamie dành cho tôi khi thấy được phản ứng của Jamie khi gặp lại tôi như thế nào. Hy vọng là nó đúng và Jamie sẽ không gọi cho cảnh sát báo rằng người ngoài hành tinh đã hạ cánh xuống Tây London và đang đi về phía anh ta.

Jamie mở cổng và bắt đầu đi tới chỗ chúng tôi. Trong bộ đồ jean, mái tóc màu xám và kính mát, anh ta thật bảnh và chững chạc.

'Ngồi dậy nào, cả hai cậu,' tôi giục. 'Jamie có biết hai cậu là ai đâu mà núp làm gì.'

'Ù hen,' TJ đứng dậy và chỉnh lại đầu tóc giả.

'Nè, anh chàng dễ thương ghê,' Nesta khen với tôi khi nó kéo tôi đứng dậy theo.

Đúng là không ngờ được. Tôi đã chờ ngày gặp lại Jamie bấy lâu nay. Đã tưởng tượng nó sẽ như thế nào. Hai đứa sẽ gặp nhau ở đâu. Vậy mà khi việc này đang thực sự xảy ra, tôi lại muốn chui xuống

đất cho xong. Thật sai lầm. Trông tôi y như con ngốc. Chả hiếu sao tôi lại nghe theo bọn bạn của mình nhỉ, đó là chưa nói đến việc đội cái đầu tóc ngớ ngấn này? Không gì đảm bảo là Jamie sẽ thấy thích thú mà thực ra chắc gì anh ta muốn gặp lại tôi đâu. Khi nhìn thấy anh ta đi gần về phía mình, tôi chợt nhận ra thực ra tôi vẫn chưa biết nhiều về Jamie. Chúng tôi chỉ bên nhau có vài tiếng đồng hồ trong chuyến đi tới Ma Rốc và, mặc dầu anh ta đã rất dễ thương và tốt bụng đối với tôi, nhưng anh ta nhìn có vẻ phức tạp hơn những gì mà tôi nhớ. Tôi biết là Jamie đang học ở trường tư, bây giờ lại có dịp nhìn qua chỗ anh ấy đang sống, tôi nghĩ là hai đứa thuộc hai thế giới khác nhau. Chắc là anh ta sẽ nghĩ trò này thật trẻ con. Chúa ơi, Chúa ơi, chỉ lần này thôi, tôi thầm nghĩ khi cả bọn bắt đầu đi về phía anh ta. Nếu anh ta đã liếc nhìn mà vẫn không nhận ra tôi — thì sao mà trách anh ấy được nào? Nghĩ như vậy, mặt tôi bắt đầu chuyến màu giống màu tóc giả của TJ.

'Thiệt tình, tớ không muốn gặp lại anh ta như thế này chút nào,' tôi thì thầm và cố kéo cả bọn nhìn sang hướng khác đồng thời che mặt tôi lại để Jamie khỏi nhận ra. Hy vọng với chiếc kính mát và bộ tóc giả, anh ta sẽ không nhận ra tôi, tụi tôi có thể quay lại nhà TJ và quên đi chuyện vớ vẫn này.

Quá muộn rồi. Jamie đang đi thẳng tới chỗ chúng tôi.

'Nè, các cô,' anh ta lên tiếng khi đã bước tới gần hơn. 'Hình như hơi sớm cho lễ hội Notting Hill đấy.'

'Lễ hội gì hả, anh chàng Anh quốc?' Nesta nhại theo giọng dân Nga đặc sệt.

'Tớ nghĩ chúng ta đang làm dân Scotland mà,' TJ nhắc Nesta với giọng Ireland vô cùng chuẩn.

Jamie trông như đang chuẩn bị phá ra cười nhưng đột nhiên anh ta chú ý tới tôi và tròn mắt lại để quan sát rõ hơn. Y như kế hoạch, anh ta liếc nhìn lại lần hai. Rồi anh ta tiến lại gần hơn. 'Trông bạn này giống ai đó... hây... Cat, em đó phải không?'

'Cat? Em à? Không phải. Chắc là ai đó giống mình thôi... ý em là giống cô ấy...' tôi lúng túng.

'Ngạc nhiên chưa,' Nesta với TJ đồng thanh.

'À ha, ngạc nhiên không?' Tôi nói theo. 'Em... bọn mình... chỉ là...'

Không thể phủ nhận rằng Jamie trông rất vui, anh ta ôm chầm lấy tôi. 'Cat Kenedy! Thật thú vị. Wow... nhưng trông em... lạ quá.'

Tôi không biết nói gì, vừa đang rất hứng khởi khi gặp lại anh ta vừa đang nghĩ xem mình có nên giải thích không.

May sao, Nesta lên tiếng. 'Tụi em đã nghe nhiều về anh,' nó làm quen. 'Em là Nesta còn nhỏ này là bạn em, TJ. Và... em có thể dùng nhà vệ sinh một lát được không? Em đang rất muốn đi.'

Mặt Jamie hoàn toàn sửng sốt. 'Nhà vệ sinh? Hả? Ở... Ô...' anh chàng lắp bắp liếc nhìn vào nhà đầy lo lắng.

Nesta đứng chéo chân và chắp tay như đang cầu nguyện. 'Làm ơn đi màaaaaa...'

Tâm trạng Jamie chuyển từ vui vẻ sang căng thẳng. Cậu ta nhìn chăm chăm vào tóc giả của bọn tôi rồi cuối cùng gật đầu. 'Cũng được, nhưng mà nè... ơ... trông rất tuyệt nhưng các em có thể bỏ tóc giả ra trước khi chúng ta vô nhà, được chứ?'

Nesta, TJ và tôi liếc nhìn nhau như muốn hỏi 'Chuyện gì cơ chứ?' nhưng cả đám đều đồng loạt tháo tóc ra bỏ vào túi xách của TJ. Khuôn mặt của Jamie khi liếc nhìn tôi lúc dắt chúng tôi vô nhà trông thật khó hiểu, tôi đã bắt đầu nghĩ đáng lý ra mình không nên đến.

Chúng tôi đi theo hướng cũ và Jamie mở cổng trước.

'Theo anh,' Jamie lên tiếng khi chúng tôi bước vào một căn sảnh rộng mênh mông được lót đá cẩm thạch.

Đột nhiên cả bọn nghe tiếng bước chân từ trên hành lang phía bên phải dội vào, và rồi tôi há hốc mồm khi thấy một người phụ nữ mặc trang phục tập thể dục chật cứng xuất hiện. Cô ta khoảng bốn mươi tuổi, khá cao và gầy với mái tóc màu đỏ rất ấn tượng. Y chang như kiểu tóc châu Phi khi nãy mà tụi tôi đội, nhưng chắc chắn bộ tóc của cô ta không phải dùng để chọc cười người khác rồi. Giờ thì tôi mới hiểu tại sao Jamia lại muốn tụi tôi tháo tóc giả ra.

'O, đây là bạn con, Cat, và bạn của Cat...' Jamie mở miệng.

Nesta tiến tới trước bắt tay người phụ nữ. 'Tụi con là Nesta và TJ.'

'Dạ, đúng rồi, là Nesta với TJ,' Jamie giới thiệu. 'Còn đây là mẹ anh.'

'Xin lỗi về bộ độ của cô,' cô ta nói giọng oai vệ. 'Cô đang tập thể dục.' Nói rồi cô ta gập người xuống chạm đầu ngón chân. 'Rấaaat tốt khi lưng được uốn đẻo như thế này.'

Ôi mẹ ơi, tôi nghĩ thầm, cố dán mặt xuống đất nín cười. Tôi không dám nhìn Nesta hay TJ, một giây cũng không.

10

quý bà hộm hĩnh!

Parker hỏi sau khi đã dẫn chúng tôi vào căn phòng khách đẹp lộng lẫy. Chiều dài của nó ắt hẳn phải phải đến năm mươi feet, trần nhà cao, cửa sổ to khổng lồ, đồ nội thất trang nhã nhìn đáng giá cả một gia tài. Những cái gối ôm bằng lụa màu xanh nhạt căng phồng xếp gọn gàng trên hai bộ ghế sofa rộng bao la làm tôi ngần ngại lắm mới dám ngồi lên. Mấy quyển sách bự được đóng gáy vàng để trên bàn uống cà phê. Sàn nhà trải thảm trắng tinh, món đồ sang trọng này nếu được trải ở nhà tôi thì chắc năm phút sau thế nào cũng bị vấy bẩn.

'Dạ... Cat Kenedy, nhưng mọi người đều gọi con là Cat,' tôi trả lời vừa lúc Nesta quay lại từ nhà vệ

sinh và ngồi xuống bên cạnh TJ. Nhìn quanh, tôi không kiềm được ý nghĩ rằng ngôi biệt thự này thật lãnh lẽo và sang trọng, không phải là nơi mình có thể đá văng giày nghỉ ngơi thoải mái mỗi khi về nhà. Chắc chắn phòng tôi phải khác hoàn toàn với căn phòng rộng lớn trắng tinh này.

Tôi đã có ý tưởng cho căn phòng của mình – tất cả sẽ theo gam màu đỏ và da cam như phòng của TJ, có lẽ sẽ thêm drap trải giường màu đỏ nhung. Tôi thấy có cuốn ca-tô-lô đặt hàng qua mail ở nhà TJ, nó đã hứa sẽ cho tôi mượn. Vào dịp sinh nhật và Giáng sinh, tôi sẽ đề nghị bạn bè tặng mình những thứ linh tinh trang trí theo phong cách Marốc để hoàn tất việc trang trí căn phòng theo ý mình, chắc chỉ cần hai thùng sơn là sơn xong căn phòng thôi, hy vọng là mọi việc đơn giản. Tất cả những gam màu nóng của đất nước nhiệt đới. Còn một lý do nữa mà tôi muốn sơn những màu này. Đây là màu sắc của những quốc gia mà mẹ đã đặt chân đến, theo như cuốn nhật kí của mẹ. Tôi nghĩ mẹ sẽ rất thích khi biết rằng những chuyến đi của mẹ đã cho tôi cảm hứng trang trí phòng mình, và rằng mặc dù người đã rời xa tôi mãi mãi nhưng người vẫn có ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Tôi đang rất nóng lòng quay về để bắt đầu việc sơn sửa.

Cô Parker nhìn chăm chăm về phía tôi. 'Kenedy. Kenedy. Hmm? Con cho cô biết về gia đình mình được không, con gái? Con sống ở đâu vậy?'

'Corwall,' tôi đáp, cố ngồi thẳng người nhưng việc này thì hơi khó tại ghế số fa cao và mềm quá, mà mỗi khi nghiêng người ra sau, chân tôi lại hổng lên khỏi mặt đất, làm tôi như một con nhóc năm tuổi. Tôi tự nhắc với lòng những điều Lucy đã nói vào hôm qua, chỉ có bản thân mình mới tự khiến cho mình thấy thấp hèn hơn người khác thôi.

Mẹ Jamie bắt đầu nhìn tôi như sinh vật lạ. 'Cornwall? Trùng hợp nhỉ,' cô ta kêu lên. 'Con trai yêu, hình như con có cậu bạn cũng sống ở đó phải không?'

'Ollie Axford,' Jamie trå lời.

'Thuộc gia đình Axford. Jamie thường là khách quí của họ, phải không con trai?' bà âu yếm nhìn Jamie rồi quay sang tôi. 'Chắc con không biết gia đình đó đâu nhi...?'

'Thật ra, Lia Axford là bạn thân của Cat, đúng chứ hả?' Jamie đỡ lời tôi.

Tôi gật đầu.

'Vậy à?' cô ta trầm trồ, và hình như đã chán hỏi chuyện tôi, cô quay sang Nesta với TJ. 'Còn các con?'

'Highgate,' Nesta trả lời, và được mẹ Jamie gật gù ủng hộ. 'Con là Nesta William của gia đình Costello William. Gia đình con đã từng sống ở Tây Ban Nha, Ý và Bồ Đào Nha. Bố con làm...'TJ thúc nhẹ vào tay Nesta để nó không nói nữa.

'Con sống ở Finchley,' TJ trả lời. 'Gia đình Watts.'

'Finchley?' cô ta hỏi lại với giọng khing miệt. 'Ở Bắc London phải không?'

Jamie tròn mắt. 'Mẹ mình chưa đi đâu xa hơn Hampstead,' cậu ta vội vàng giải thích.

'Tụi con học cùng trường với Jamie cả chứ?' Nesta với TJ lắc đầu.

'Tui con học trường công ở Bắc London,' Nesta trả lời và tôi thoáng thấy TJ nhìn nó có vẻ ngạc nhiên.

'Còn con học ở Cornwall,' tôi đáp. 'Ở trường phổ thông song lập của địa phương ạ.'

'Vậy à,' bà Parker lên tiếng rồi âu yếm nhìn về phía Jamie. 'Con yêu, trước giờ mẹ không nghĩ con sẽ dắt ai học ở trường song lập về nhà chơi cả. Nhưng không sao, tốt thôi nếu con giao du với mọi thành phần.'

Jamie ngượng như muốn chui xuống đất. 'Con

xin lỗi,' cậu ta ấp úng khi bà mẹ đang nhìn về hướng khác.

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao anh ta không hào hứng lắm khi dắt chúng tôi đến nhà. Cũng may là mẹ của Jamie không hứng thú mấy tới việc hỏi thăm chúng tôi, cô ta nhanh chóng đi tắm để chuẩn bị cho bữa trưa dành cho các quí bà ở Knightbridge.

Ngay khi mẹ vừa đi khỏi, Jamie liền hỏi chúng tôi có muốn uống gì không và vội đi lấy mấy ly nước chanh.

'Nè, trường mình biến thành trường công hồi nào vậy?' TJ hỏi Nesta ngay khi Jamie vừa đi khỏi.

'Nó dành cho mọi người mà,' Nesta cười toe toét. 'Cat nè, Jamie là người thành thật đó. Không phải là loại hay bỡn cợt gì đâu, anh chàng rõ ràng rất thích cậu. Nãy giờ mình đã chăm chú quan sát Jamie và cách chàng ta nhìn cậu. Nên...chắc chuyện tặng hoa ngày hôm qua phải có lí do gì đấy.'

Nó hỏi ngay khi Jamie bước vào. 'Jamie ơi, Cat có kể tụi em nghe là anh có tặng cho Cat hoa hồng trắng.'

'Ù, em nhận được rồi hả?'

Tôi gật đầu. 'Em đã đề lại tin nhắn trong hộp thư thoại của anh. Thật ra em cũng có nhắn là em sẽ đến London.'

'Điện thoại của anh bị mất mấy ngày trước rồi. Anh đi uống cà phê ở Kensington rồi để quên điện thoại trên bàn, chỉ một phần ngàn giây thôi, khi anh quay lại thì mất tiêu. Em có gọi thử điện thoại bàn không?'

Tôi gật đầu.

Jamie thở dài. 'Mẹ anh không khi nào nhấc máy đầu. Lúc nào mẹ cũng để chế độ tự động nhưng chẳng bao giờ chịu chuyển lại tin nhắc hết, chỉ nghe rồi xóa. Xin lỗi em nha. Nhưng anh có email cho em mà.'

'Em mới chuyển nhà. Chưa nối mạng được,' tôi giải thích.

'Đáng lý ra anh nên biết,' Jamie đáp. 'Xin lỗi về chuyện anh không biết em sẽ đến đây. Anh sẽ cho em số điện thoại mới liền ngay khi anh mua một cái mới. Phù. Cũng may là tụi mình không lạc nhau. Anh ghét khi nghĩ rằng em ở đây nhưng anh lại không gặp được em.'

'À, à không sao đâu. Hoa...' Nesta vội cướp lời. 'Anh tặng hoa cho nhiều cô gái lắm rồi hả?'

'Nesta,' TJ nhắc. 'Không phải chuyện của tụi mình đâu.'

Jamie mim cười rồi liếc nhìn tôi. 'Anh không phiền gì đâu. À, không, anh không có thói quen

tặng hoa cho bạn gái. Trước giờ có mình Cat thôi, nhưng mà... bữa qua anh có mua hoa giùm cho đứa em họ để nó đi thăm bạn đang nằm viện. Nó hết sạch tiền nên đừng nói lại với mẹ anh nhe, mua cho nó luôn. Anh mua hoa hồng trắng nữa vì đọc ở đâu đó rằng con gái thích hoa hồng trắng và anh thấy trông có vẻ cổ điển đấy chứ.'

Nesta đắc ý nhìn tôi khi Jamie đang rót nước, nó ra dấu rồi thì thầm, 'Xong'.

Sau đó, nó tự choàng tay ôm lấy mình rồi giả bộ làm mặt như đang hun ai đó. Trông ngớ ngẩn đến nỗi tôi bật cười khúc khích, và Jamie quay lại để coi tôi cười gì thì bắt gặp ngay hành động ôm hôn một mình trong tưởng tượng của Nesta.

'Em ổn chứ?' Jamie vôi hỏi.

Nesta ngay lập tức bật dậy húng hắng ho. 'Tất nhiên - uhuh uhuh chỉ là hình như họng em bị nghẹn.'

Khoảng thời gian còn lại trong ngày thật sự rất thú vị. TJ với Nesta rút lui trong êm thấm, chỉ còn tôi cùng Jamie bên nhau suốt cả buổi chiều. Anh ta xin lỗi về mẹ mình, giải thích rằng với ai thì mẹ cũng có thái độ như vậy nên Jamie rất miễn cưỡng khi dắt chúng tôi về nhà. Tôi bảo là tôi không để tâm. Thật sự tôi đã không để tâm. Chúng tôi đã có một buổi chiều tuyệt vời bên nhau, vậy là đủ rồi.

Cả hai đi mua điện thoại, đi shopping một lát ở Kensington – Jamie đã mua cho tôi sữa tắm hương dâu ở đó – và khi ngồi uống cà phê ở Starbucks, tôi kể với Jamie về kế hoạch trang trí phòng của mình. Anh ta kêu tôi chờ một lát trong khi anh ta đi lấy thứ gì đó. Một lát sau, Jamie quay lại đưa tôi một túi bên ngoài in chữ 'hiệu sách Waterstone'. Trong đó là quyển sách rất tuyệt về nột thất theo phong cách Bắc Phi, hoàn hảo và đầy những ý tưởng lý thú về trang trí.

'Tụi mình đã ở bên nhau ở Marốc,' Jamie bảo. 'Vậy nên nếu em thiết kế phòng theo những màu sắc này, nó sẽ gợi nhớ về những kỉ niệm ở đó. Giống như là em mang một phần của Marốc về phòng mình vậy đó.'

Một lần nữa, tôi lại xúc đông trước sự chu đáo của Jamie. Trước giờ tôi vẫn nghĩ Squidge là vua của những cử chỉ lãng mạn, nhưng Jamie thì gần với vương miện hơn.

Sau khi uống cà phê, chúng tôi đi dạo trong công viên Holland và nằm trên cỏ đón hoàng hôn. Khi chúng tôi nằm dưới ánh mặt trời, tay trong tay, trò chuyện và hôn nhau, tôi thấy rất vui khi đã cố gắng gặp được Jamie. Cậu ta tuyệt vời ở mọi góc độ. Con trai, tôi nghĩ thầm, tôi thật yêu mến họ.

Tôi lên chuyến tàu tối trở về nhà. Hai ngày đi xa mà tôi cứ thấy như lâu lắm, tôi nóng lòng gặp lại mọi người, bố, Luke, Joe và đặc biệt là Emma. Tôi đã quen có nó bên cạnh – sáng, trưa, tối; thật trống vắng khi không gặp Emma, mặc dù nó lúc nào cũng phiền phức. Hy vọng là lúc không có tôi ở nhà, nó không khóc nhiều. Mỗi lần tôi ngủ ở nhà bạn, nó đều gặp ác mộng và phải qua ngủ chung với các anh. Tôi thầm nghĩ thế nào nó cũng đòi bố dắt ra ga đón tôi, dù đã khuya rồi.

Bố đã đứng chờ tôi như đã hẹn, nhưng không thấy bóng dáng của Emma đâu.

'Nó đang vui vẻ với cô Jen ở nhà,' bố tiết lộ khi lái xe về hướng Rame Peninsula, 'có bất ngờ chờ con ở nhà đấy.'

'Bất ngờ. Gì vậy ạ?'

'À, sẽ đâu còn bất ngờ nữa nếu bố kể con nghe, đúng không? Con cứ chờ đi.'

Nghe bố nói vậy, tôi lập tức nghĩ ngay đó có thể là... một con mèo. Cả nhà đã tính chuyện nuôi mèo từ lâu, cô Jen còn là người yêu động vật. Nên chắc chắn bất ngờ là một con mèo. Hoặc là hai. Mèo con. Tuyệt. Tôi dành suốt khoảng thời gian còn lại trên xe để đặt tên cho chúng. Nếu là hai chú mèo thì sẽ là Ben với Boris. Còn tên Princess

và Ducthess sẽ dành cho hai cô mèo con. Hèn gì Emma không chịu ra đón tôi. Chắc nó đang bận nghịch với lũ mèo.

Vừa bước vào nhà, tôi đã rảo mắt tìm quanh nhưng chằng thấy dấu vết nào của tụi mèo. À, tôi nghĩ thầm, chắc cả nhà đã giấu chúng ở chỗ nào đó rồi để tôi thật sự bất ngờ đây.

Tôi đi kiếm Emma thì thấy nó đang coi tivi trong phòng khách, ngồi trên đùi cô Jen.

Tôi dang tay ra đón lấy nó, như thường lệ mỗi khi đi đâu xa về; ngay cả lúc chỉ đi vài tiếng, nó sẽ chạy ào tới, ôm chầm lấy tôi như thể tôi vừa xa nó cả thế kỉ rồi.

'Hây, xúc xích nè,' tôi gọi.

Nó thậm chí không thèm ngẩng đầu lên. 'Shhhh. Đang coi tivi.'

Cô Jen mỉm cười với tôi và có vẻ ngạc nhiên khi Emm đang tập trung coi bộ phim hoạt hình nào đấy mà không màng đến việc mừng rỡ khi gặp lại tôi.

Hừ, tôi nghĩ. Nó nhớ mình nhiều ghê. Ngay lúc đó, Luke bất ngờ chộp lấy tôi rồi cột dây che mắt tôi lại.

'Nhóc đang làm gì vậy?' Tôi hỏi.

'Bất ngờ,' nó đáp. 'Theo em lên lầu nào.'

Vậy là tụi mèo đang ở trên lầu rồi, tôi nhủ thầm

khi nó dẫn tôi lên cầu thang và đi dọc qua hàng lang. Tôi phải giả bộ như mình chưa biết gì cả, hình như Luke đang dắt tôi về phòng của chính mình. Đột nhiên, nó tháo khăn bịt mắt ra. 'Taaadaaah.'

Bố, Luke và Joke đã đúng sẵn ở đó, toét miệng cười như những anh ngốc.

'Chị thích nó chứ?' Luke hỏi giọng đầy thỏa mãn.

'O...? Nhưng tụi nó đâu rồi?' tôi nhìn xuống sàn.

'Nhưng cái gì ở đâu?' Luke hỏi lại.

'Lũ mèo? Những chú mèo con. Ben với Boris.'

Tôi ngầng mặt lên và đã có thể thấy rõ toàn bộ căn phòng.

Tôi chẳng nói được gì thêm ngoài tiếng 'O...'. Tụi nó đã sơn phòng tôi màu xanh nhạt. Ba mặt. Trên trần, những bức tường và phần đồ gỗ.

'Đây là ý kiến của cô Jen khi cô từ London về,' bố khoe. 'Cô nói với cả nhà đây là màu con thích nên bố với mấy em dành sự bất ngờ cho con. Mấy đứa nó đã làm không ngừng nghỉ cả ngày nay rồi đấy.'

'O...' tôi lặp lại lần nữa. Tôi muốn chạy ào xuống dưới và nổi điên lên với cô Jen. Sao cô ta dám lựa màu sắc cho căn phòng của tôi. Của tôi. Khoảng không gian đầu tiên của riêng tôi và nó đã được quyết định bởi người nào khác với lựa chọn của họ.

'Chị thích không?' Joe hỏi, giọng hồi hộp.
'Ò...'

Luke trông rất hài lòng với thành quả của mình, còn Joe thì đang háo hức chờ tôi khen, rõ ràng hai đứa đã cố gắng làm để chị vui nên tôi không nỡ nói cái màu mà tụi nó vừa sơn là lựa chọn cuối cùng của tôi. Nói gì đi nữa, mấy đứa cũng đã nói đúng một phần. Màu xanh là màu tôi thích. Đối với quần áo. Chứ không phải trang trí. Nhìn quanh, tôi thấy toàn bộ kế hoạch cho căn phòng màu đỏ nóng theo phong cách Marốc của tôi đã tan thành mây khói. Hụt hẫng, tôi chỉ muốn bật khóc.

11 rôi tung

Vậy cậu định làm gì bây giồ? Becca hỏi khi tới thăm phòng tôi vào ngày hôm sau. Lia, Squidge và Mac cũng ghé qua sau khi nghe vụ sơn sửa thất bại.

'Tui anh có thể sơn lại cho em,' Mac nói. 'Có thế sơn lại được mà. Anh với Squidge nếu làm thì chỉ mất khoảng một ngày thôi.'

'Mặc dầu,' Lia lên tiếng, tay lật qua lật lại cuốn sách mà Jamie đã tặng tôi. 'Tớ phải nói là, căn phòng nhìn được đấy chứ. Màu nhạt sơn lên rất hợp. Nó làm cho căn phòng trông rộng rãi và thoáng mát hơn, nếu kết hợp với rèm cửa và drap gường thích hợp thì không đến nỗi nào đâu, rất tuyệt nữa là đằng khác. Tớ hiểu, cậu muốn trang trí theo những gam màu nóng, nhưng tớ không

nghĩ là sẽ hợp với không gian ở đây đâu. Mấy màu đó thích hợp với những ngôi nhà cổ hơn, còn ngôi nhà này thì khá mới. Màu đỏ với màu da cam làm căn phòng nhìn chật chội lắm, còn màu xanh thì lại mở rộng không gian ra.'

'Em muốn sao, Cat?' Squidge hỏi. 'Đây là phòng của em, và anh biết nó có ý nghĩa với em như thế nào sau bao nhiều năm phải chia phòng với Emma. Em muốn sao hả? Cứ nói ra rồi tụi anh sẽ sơn lại giùm cho.'

'Nếu sơn lại thì chắc là Joe và Luke sẽ thất vọng dữ lắm, đó là không nói đến chuyện phí tiền của bố đã mua sơn xanh nữa,' tôi phân vân.

'Tớ nghĩ là bác sẽ hiểu,' Lia đáp.

'Ù đúng,' tôi hờn dỗi. 'Như bố đã từng ủng hộ mình trước đây. Giờ thì bố lúc nào cũng chỉ quan tâm xem cô Jen nghĩ như thế nào.'

'Ok, vậy thì mình nói với cô Jen,' Becca đề nghị.

'Xìiii... cô ta à' tôi khịt mũi tỏ vẻ khó chịu. Tôi hầu như không thèm nói với cô Jen tiếng nào từ lúc về. Cái mớ lộn xộn này là do cô ta cả. Đâu mất gì nếu cô ta chịu gọi cho tôi một cú điện thoại để hỏi thử xem tôi có chịu không – nhưng không, cô ta đã chẳng màng tới việc xem ý kiến tôi như thế nào. Cô ta đã tự ý quyết định phòng tôi, giống y

như chuyện cô ta đã làm với cả ngôi nhà, và thế nào rồi cô ta cũng sẽ nắm quyền kiểm soát. Mọi quan hệ tốt đẹp vừa diễn ra ở London đã bay vèo ra cửa sổ, giờ cô Jen đã nằm trong danh sách không thèm nói tới của tôi dù việc này là khá khó khăn. Đơn giản vì, là phù dâu chính của cô Jen, tôi có trách nhiệm phải lên kế hoạch cho bữa tiệc dành cho cô dâu sắp kết hôn nên lúc nào cũng phải hỏi cô ta về số điện thoại của bạn bè, loại đồ ăn thức uống cần cho bữa tiệc. Dạo này tính tình cô Jen cũng khó hiểu. Dễ cáu gắt và thiếu kiên nhẫn. Không chỉ vậy, tôi còn căng thẳng với cả bố. Chắc chỉ vì tôi chưa chịu quì gối dưới sàn và kính cấn 'Cô Jen kính mến, con cảm ơn cô nhiều lắm,' nên bố bảo tôi là con bé vô ơn. Tôi à! Điên thật! Tôi chưa bao giờ nhờ vả ai sơn giùm phòng mình cả. Và tất nhiên càng không phải là màu xanh.

Tôi chui xuống giường lôi cái rương ra.

'Trời, rương của mẹ cậu,' Becca kêu lên. 'Tụi mình xem được không?'

Tôi gật đầu. Tôi đã kể tụi nó nghe trong đó có gì, nhưng đây là lần đầu tiên tụi nó thực sự được nhìn qua, tôi để ý thấy Squidge đang rất xúc động. Anh ấy biết mẹ tôi rất rõ, hồi trước mẹ rất thương Squidge. Hai đứa khẽ nhìn nhau trong thoáng chốc như để khẳng định rằng, trong cả bọn, chỉ

có Squidge là có thể hiểu được việc tìm thấy cái rương có ý nghĩa với tôi như thế nào.

Cả đám ngay lập tức chúi đầu vào những tập tài liệu, hình ảnh và quyển nhật kí, chỉ mới xem qua mà Lia đã rơm rớm nước mắt.

'Tớ không nghĩ cậu đã phải vượt qua những chuyện đau lòng này,' nó sụt sùi. 'Tớ không tưởng tượng nổi cảnh mình sẽ ra sao nếu một ngày nào đó bố mẹ tớ không còn nữa.'

'Tớ cũng vậy,' Becca vừa nói vừa lật những hình ảnh và bài ghi lại về những chuyến đi của mẹ tôi. 'Wow. Hình như mẹ cậu đi khắp mọi nơi rồi nhỉ.'

'Tớ biết', tôi trả lời. 'Vậy mà trước đó tớ chẳng biết gì cả. Chắc mẹ đã phải từ bỏ tất cả khi lập gia đình và có tụi mình. Xem xong những thứ này là một phần lí do khiến tớ muốn sơn căn phòng theo màu sắc của đất nước Marốc. Nơi mà cả hai mẹ con đã từng đến dù là thời gian khác nhau. Đó cũng như là một kỉ niệm về mẹ vậy đó. Để mẹ biết rằng dù đã chuyển nhà nhưng mẹ vẫn là mẹ của mình, mãi mãi mãi là mẹ. Việc sơn phòng cũng như là mang một phần của mẹ đến nơi này. Ít nhất cũng là ảnh hưởng của mẹ.'

'Wow, ý tưởng hay đó.'

'Vậy cậu tính làm gì?' Becca hỏi lại.

'Tớ chưa biết nữa. Nhưng trước tiên, nói thật nha, các cậu nghĩ sao về màu sắc căn phòng?'

Becca trông có vẻ lúng túng. 'Thực tình thì mình phải ủng hộ Lia. Mình thấy màu xanh cũng ổn, nhưng nghe cậu kể xong, mình hoàn toàn hiểu chuyện cậu muốn sơn căn phòng với màu sắc mà mẹ cậu từng đến. Tất cả đều là màu của nắng mặt trời đúng không? Mình hoàn toàn ủng hộ cậu sơn lại căn phòng, dù mình cũng thích màu xanh này.'

'Mac? Ý anh sao?'

'Chúa ơi, anh cũng không biết nữa. Con gái mấy em thật rắc rối. Em muốn anh nghĩ sao nào?'

Tôi bật cười. Đúng là câu trả lời theo phong cách của Mac. Thỉnh thoảng anh ta lại sợ mình nói sai. Tôi bước tới vờ bóp lấy cổ Mac. 'Mac, trả lời hay là chết. Chọn đi!!!'

'Được rồi, được rồi. Sơn lại vì mẹ em đi.'

'Squigde?'

'Mình về phe Lia. Mình nghĩ các em cậu, hay cô Jen, hay ai đi chăng nữa cũng đã chọn màu hợp với căn phòng này, nó sẽ rất phong cách nếu cậu thêm một vài phụ kiện nữa đấy. Mình... mình đã có ý tưởng trang trí căn phòng khá hay, nên để mình làm thử xem sao đã.'

Tôi rên rỉ. 'Giờ mình chẳng biết sao nữa, hai

ủng hộ, hai phản đối. Tớ không nghĩ thêm được gì hết á. Làm gì giờ đây?'

'Để một thời gian thử đi,' Lia đề nghị. 'Đồng thời, tớ nghĩ cậu không nên nổi điên hay gì gì khác với cô Jen. Tớ nghĩ cô chỉ muốn làm điều gì thật dễ thương cho cậu thôi. Cậu căng thẳng với cô Jen thì chỉ phí sức thôi, có thay đổi được gì đâu nè.'

Tôi thật sự rất quí Lia. Nó thật tinh tế, sau khi cả bọn ra về, những gì Lia nói về cô Jen khiến tôi phải suy nghĩ. Tôi và cô đã rất vui vẻ ở London, giờ khi bình tĩnh lại, tôi chợt nhận ra cô làm vậy chỉ muốn làm cho tôi bất ngờ. Vậy mà tôi lại làm gì chứ? Không thèm nói chuyện với cô và cư xử như một con nhỏ bướng bỉnh. Cô đâu biết gì về kế hoạch của tôi vì tôi không chịu nói gì với cô cả. Cô cũng chẳng hay gì về mẹ, về những chuyến đi của người hay về chuyện tôi tìm thấy cái rương. Và cũng chính tôi nghĩ bố không nói chuyện với mình, trong khi thật ra tôi mới là đứa không thèm nói trước.

Nhà yên ắng hẳn khi tụi Lia, Becca, Squidge và Mac đi khỏi, tôi đang chuẩn bị về phòng nhắn tin cho Jamie thì chợt nghe thấy tiếng sụt sịt nơi phòng khách. Nghĩ chắc là Joe, Luke hay Emma, tôi vội bước vào xem chuyện gì.

Cô Jen đang ngồi trên ngay bên cửa sổ, quay lưng lại về phía tôi nhưng chỉ cần nhìn thấy dáng cô ngồi sụp là tôi biết cô đang có chuyện không vui. Nghe tiếng bước chân, cô vội quay lại đứng ngay dậy. Mắt cô đỏ hoe, chắc chắn là cô vừa mới khóc xong. Chúa ơi, tôi nghĩ thầm. Tại tôi.

'Ôi Cat, cô tưởng là con đi với bạn rồi,' cô gượng cười.

Tôi lắc đầu. 'Lát nữa con mới đi với tụi nó. Con còn chút chuyện phải làm nữa. Bố và mọi người đâu rồi ạ?'

'Hình như đi mua đồ cho cửa hàng rồi con à,' cô đáp.

Tôi bước lại gần, ngồi đối diện với cô và hít một hơi thật sâu. 'Cô Jen, con xin lỗi. Con tệ quá.'

Giọng cô Jen bùi ngùi, cô cúi đầu. 'Không, không. Cô xin lỗi. Cô ngốc quá. Đáng lý ra cô phải đợi con quay về để nói với con trước. Con gần mười lăm tuổi rồi, tất nhiên con phải có quyền quyết định riêng của con chứ. Cô giống người ngớ ngẩn quá. Lúc nào cô cũng như vậy. Cô thuộc cung Bạch Dương. Lúc nào cũng lật đật nhảy vào mà chẳng chịu xem xét gì cả.'

Tôi mim cười lại với cô. 'Hây, đừng quên, con cũng thuộc cung Bạch Dương mà. Con là chúa hay

hấp tấp vội vàng đối với những chuyện cần sự tỉ mỉ, cẩn thận đó cô.'

Cô nhoẻn miệng. 'Ù', hấp tấp.'

'Đó là lí do cô khóc đấy sao?'

Cô đan tay lại với nhau. 'Ù. Không. Có lẽ... cô không biết nữa, Cat à. Mọi chuyện diễn ra nhanh quá và cô... cô...' Cô lại bắt đầu nức nở, trông cô thật tội nghiệp. Tôi vội đứng dậy, qua ngồi gần bên cô, vòng tay qua người cô. 'Cô Jen ơi, sao vậy cô? Cô đừng khóc nữa mà. Để con giải thích cho cô tại sao con lại cư xử như vậy về chuyện căn phòng.'

Nói rồi tôi kể cho cô nghe toàn bộ việc tôi đã tìm thấy cái rương của mẹ như thế nào, tôi đã đọc được cuốn nhật kí về những chuyến đi của mẹ ra sao... 'Vậy nên con mới tính sơn phòng theo ý định ban đầu của con đó,' tôi tiếp. 'Nhưng cô đâu biết gì về chuyện này đâu. Đáng lẽ ra con nên nói cho cô biết, nói cho cả nhà nữa. Con mới là người có lỗi.'

Lời giải thích của tôi chỉ làm cô Jen thêm nức nở. 'Xin lỗi, xin lỗi con'. 'Cô chẳng biết chuyện quái quỉ gì đang xảy ra với cô hôm nay nữa. Sao cô lại làm như vậy chứ? Cat, con tha thứ cho cô chứ? Nghe con kể chuyện về mẹ con xong, cô lại còn cảm thấy mình tệ hơn.'

'Cô đâu biết trước mọi việc đâu. Nhưng còn cô? Cô có tha thứ cho con vì con đã hành động như một đứa cứng đầu không?'

'Trước giờ con chưa bao giờ cứng đầu cả Cat à, đó đầu phải là tính của con.' Cô thở dài 'mọi thứ lộn xộn quá...'

'Sao vậy cô?' tôi hỏi dồn. 'Có chuyện gì nữa à?'

Cô Jen lại mếu máo. 'Chỉ là... mọi thứ. Cô... cô không biết là cô có thực sự sẵn sàng cho mọi thứ chưa,' cô nhìn khắp phòng. 'Cô chỉ chuẩn bị cho hôn lễ của mình trong vòng một tuần, ngoài chuyện váy cưới và nghi lễ, cô chưa lên kế hoạch cho thứ gì khác nữa. Tệ nhất là cô...'

'Sao? Đừng vậy mà cô, chắc sự việc không đến nỗi nào đâu.'

'Nhưng đúng là rất tệ. Chuyện xấu nhất có thể diễn ra cũng đã diễn ra. Cô đã quên thông báo lại ngày tổ chức tiệc. Cô cứ nghĩ là cô đã làm rồi. Thật đấy. Cô nghĩ là họ biết là ngày tháng đã được xác định, cô chỉ cần gửi sec thanh toán vào trước ngày tổ chức thôi. Cô không biết mà cũng chẳng nhớ là họ đã nói lại cho cô là họ biết rõ rồi chưa. Thực ra họ có gọi đến nhà cũ của cô, nhưng cô có còn ở đó nữa đâu. Nên người ta đã hủy việc đặt chỗ trước của cô và nhường cho người khác. Chúa ơi. Cô vừa mới nói chuyện điện thoại với họ

xong. Cô phải giải thích như thế nào với bố con đây? Thế nào ông cũng nghĩ cô là đồ ngốc nhưng cô không biết thật mà, cô cứ nghĩ là đã xong xuôi cả rồi. Đáng lý ra dù nghĩ vậy cô cũng nên kiểm tra lại mới đúng. Cô ngốc, ngốc thật mà. Cô chỉ toàn làm những chuyện không đâu – chuyển nhà, sơn căn phòng màu xanh, màu con không thích. Quá nhiều rắc rối, trong khởi đầu mới này. Quá nhiều, cô không vượt qua hết được. Cô chẳng làm điều gì đúng cả.'

Tôi ôm siết cô. 'Vậy cô trông đợi gì ở khởi đầu mới này?'

'Mọi thứ phải HOÀN HẢO!' Cô đáp, cố gượng cười nhưng chỉ thành tiếng nấc, tôi biết, cô đang rất căng thẳng. 'Cô không biết nữa Cat à. Không chỉ là chuyện đặt tiệc cưới, còn là chuyện cô không biết cô đã sẵn sàng với cuộc sống mới này chưa nữa. Chồng. Nhà mới. Đám cưới. Cô sẽ thành Bà Kennedy. Là mẹ kế của bốn đứa nhóc – xin lỗi, cô không có ý chê con còn bé, con biết ý cô mà. Mẹ kế. Lúc nào người ta cũng nghĩ là người xấu như trong chuyện Bạch Tuyết vậy đó. Dù sao đi nữa, cô cũng mệt mỏi rồi. Cô không nghĩ là cô sẽ làm tốt mọi chuyện. Cô sẽ là người vợ tồi. Người mẹ tồi. Cô nghĩ cô chưa thực sự trưởng thành và tệ nhất là cô nghĩ con ghét cô...'

'Không có đâu cô,' tôi lại vòng tay ôm lấy cô Jen. 'Mọi thứ cũng mới mẻ đối với con. Nhưng cô rất tuyệt, cô Jen à. Thật đó.Rồi cũng sẽ ổn cả thôi mà. Chúng ta sẽ cùng cố gắng.'

Cô Jen sụt sùi. 'Con nghĩ vậy thật chứ?' Tôi gật đầu.

'Nhưng đó, con thấy không? Đây cũng là bằng chứng chứng tỏ cô vô dụng thế nào rồi. Cô đã lớn mà bây giờ phải ngồi nghe con an ủi. Lẽ ra phải là ngược lại chứ nhỉ?'

'Không nhất thiết đầu cô,' tôi đáp. 'Dù sao đi nữa, cô cũng không phải là mẹ con và cô cũng không cần phải làm mẹ con đầu. Con không muốn vậy.'

Cô choàng tay qua người tôi. 'Cô hiểu mà, cô sẽ cố gắng không vượt quá giới hạn. Nhưng cô muốn ở bên cạnh con, Joe, Luke, Emma và bố con nữa, đó là nếu con muốn vậy. Cô lúc nào cũng bên cạnh con nếu con cần cô.'

'Con cũng luôn ở bên cạnh cô, cô Jen à. Con muốn chúng ta sẽ luôn là bạn tốt của nhau.'

Cả hai ôm nhau thật lâu, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ cô truyền cho tôi, những tình cảm tốt đẹp khi chúng tôi ở London tràn về.

Đây dĩ nhiên là bước ngoặt lớn đối với cô. Bố, Luke, Joe, Emma và tôi trước giờ vẫn sống cùng

nhau, và mặc dù đã chuyển nhà nhưng chúng tôi cũng không cần phải quen với việc phải sống chung với năm người mới xa lạ như cô Jen phải làm. Đó thật sự là thay đổi lớn, vậy mà trước giờ tôi không hề để tâm tới.

Một lát sau, cô Jen quẹt mũi, nhìn tôi ngập ngừng. 'Cat, cô... cô có thể xem qua những thứ con tìm thấy trong rương được chứ? Trước giờ cô chưa từng xem qua ảnh của mẹ con, bố con cất kĩ lắm. Cô không biết gì về mẹ con cả, mẹ con có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của cả nhà nên cô muốn biết thêm về mẹ con, đó là ai, và chị ấy thích gì.'

'Tất nhiên là được chứ ạ,' tôi hào hứng. 'Con rất sẵn sàng. Cô lên lầu với con nhé. Nhưng cô Jen nè?'

'Sao con?'

'Cô đừng nói lại với bố về chuyện chỗ đặt tiệc bị hủy nhé.'

'Sao vậy con? Rồi cô cũng phải nói thôi. Để còn có quyết định khác hay là tổ chức tại nhà chẳng hạn? Hoặc là dựng lều ngoài trời gì đó?'

'Cũng có thể. Nhưng con muốn giúp cô. Con biết có mấy nơi cũng được lắm, nên để con tìm thử xem, nếu cô không ngại. Con mới đúng là kiểu người thuộc cung Bạch Dương, lúc nào cũng

muốn tham gia vào. Nhưng con tin là con sẽ tìm được nơi thích hợp cho cô — dù gì thì con cũng là phụ dâu chính mà.'

'Được chứ,' cô đáp, 'nhưng... đừng đặt nơi nào mà chưa nói trước với cô, con nhé.'

Cả hai cùng phá ra cười khi nhận thấy chúng tôi thật giống nhau, tôi đưa tay lên. 'Qui định đầu tiên của cô cháu mình khi sống chung. Luôn phải nói trước kế hoạch cho nhau trước khi thực hiện, cô nhỉ.'

Cô Jen vỗ vào tay tôi tán thành. 'Cô đồng ý. À mà nè, nếu con muốn mời cậu bạn ở London tới dự lễ cưới thì đừng ngại nhé, cả mấy người bạn mới của con nữa. Cô muốn con trong ngày đó cũng được được vui trọn vẹn như là cô với bố con vậy đó.'

'Con cảm ơn cô,' tôi đáp, may là tôi chưa buột miệng khoe với cô là tôi đã mời tụi nó hết cả rồi. Tôi đã đảm bảo là cả đám sẽ được hoan nghênh. Phù, tôi thầm nghĩ, phái nữ thuộc cung Bạch Dương phải xem xét cẩn thận trước khi làm gì mới được. Nếu không chắc sẽ gặp rắc rối đây.

Tôi và cô về phòng tôi, lần thứ hai trong ngày tôi mở rương ra. Tôi biết chuyện này có ý nghĩa rất lớn với cô, có lẽ tôi đã làm đúng khi để cô xem qua những kỉ vật của mẹ tôi mà không cất chúng như một bí mật của riêng mình nữa.

12 lo lắng

°Chúa đị chúa đị chúa đị tôi vừa chạy quanh khắp phòng chuẩn bị dao, nĩa cho bữa tiệc vừa rên rỉ với hai đứa Lia và Becca. 'Tụi mình chưa chuẩn bị xong gì hết. Giá mà mình đừng có cư xử như vậy với cô Jen về chuyện căn phòng, mình đã làm xong mọi thứ từ thế kỉ trước rồi.

'Bình tĩnh nào. Cậu làm gì mà chạy quanh như gà mắc tóc vậy,' Becca lên tiếng.

'Ù ha, đêm nay là đêm gà mái mà,' tôi reo lên rồi bắt đầu giả tiếng cục tác, đập đập hai tay vào đùi. Hai đứa kia cười lăn cười bò rồi cũng bắt chước tôi cục tác quanh phòng, Emma nghe tiếng động chạy lại xem có gì hay cũng đã hào hứng nhập cuộc với tụi tôi.

Bữa nay là thứ Sáu trước ngày đám cưới, một tiếng nữa thôi mười cô bạn của cô Jen sẽ tới nhập tiệc. Bố đã tới tiệm rượu. Luke và Joe qua ngủ ở nhà bạn, Emma thì được cho phép ở lại vì nó khăng khăng mình cũng là một thiếu nữ. Cô Jen phải nhượng bộ cho nó mặc chiếc váy dành cho hôm đám cưới vì con nhỏ cứ năn nỉ suốt.

'Em xinh ghê,' Lia khen rối rít khi Emma xuất hiện, xoay váy khoe với cả đám.

'Váy mặc cho ngày cưới của em đó chị,' nó hãnh diện. 'Bữa nay cũng là một phần của tiệc cưới mà.'

Nó nói cũng có lý đấy chứ, tôi vừa nghĩ vừa ghi chú việc đem váy của nó tới tiệm giặt ủi để chuẩn bị cho ngày trọng đại sắp tới. Danh sách những việc cần làm trước đám cưới cứ ngày một dài thêm với ưu tiên số một vẫn là: Tìm nơi tổ chức tiệc nếu không thì phải tổ chức ở sau vườn.

'Ai sẽ đến dự tiệc tối nay vậy?' Lia hỏi.

'Đồng nghiệp của cô Jen đó mà,' tôi đáp, 'nên tớ nghĩ các cậu không cần ở lại đâu. Bạn cô ở tuổi băm hết rồi, nên chắc cũng chỉ ngồi uống nước rồi bàn về công việc thôi.'

'Chưa chắc. List những thứ cần làm cậu để ở đâu rồi?'

'Bên cạnh tủ lạnh đó'. Becca với Lia thật sáng

suốt khi đã đến giúp tôi chuẩn bị bữa tiệc tối nay cho cô Jen, mặc dầu cô khẳng khẳng là chỉ cần ít thức ăn với nước uống thôi, nên mọi chuyện không có vấn đề gì đâu. Tôi thì lại không rành mấy chuyện này lắm, nhưng đây là tiệc của cô, nên tôi sẽ làm theo ý cô.

'Rượu,' Lia đọc.

'Trong tử lạnh, nhưng nhớ lấy rượu vang ra làm nóng hay đại loại là vậy đó nha.'

'Cậu pha chế thức uống được chứ? Lia đề nghị. 'Các cô gái thường thích những thức uống nhẹ thôi. Tớ học được cách pha chế lúc phụ mẹ ở tiệm bar đó. À, mà nhớ chuẩn bị nước gừng, nước trái cây hoặc là nước chanh cho mọi người giải khát sau khi lái xe đến đây nữa.'

'Hình như bạn của cô thuê xe chở tới hay là thuê tài xế hay sao đó,' tôi đáp. 'Chắc là không ai phải lái xe đâu. Chúa ơi, còn bánh bích qui nữa. Đậu phộng nữa.'

'Xong cả rồi,' Lia khệ nệ bưng lên những chén đầy ắp.

Khi đề nghị cô Jen lên lầu thư giãn để chuẩn bị cho bữa tiệc, tôi cứ nghĩ mọi thứ sẽ nhanh chóng đâu vào đấy, nhưng giờ thì cứ rối tung cả lên. Tôi chẳng tìm thấy đồ đạc ở đâu cả. Đồ mở nút chai.

Rồi cả gạt tàn thuốc. Ly đã có đủ chưa? Rồi lại còn phải khui đống hộp để ly trong tủ nữa.

Hai đứa kia bắt tôi ngồi xuống bình tĩnh lau lại ly tách trong khi tụi nó giải quyết những thứ còn lại.

Lát sau, tất cả đã sắp xếp xong xuôi.

Nữa tiếng sau nữa, căn nhà trông rất dễ thương với nến thắp trên kệ sách (mặc dầu đang là hè tháng tám và trời vẫn còn sáng, nhưng cả đám kéo rèm lại cho có không khí), hương hoa nhài bay thoảng khắp nơi, rượu trắng đã được ướp lạnh, rượu vang cũng đã hâm nóng, đồ nhắm cũng đã được bày ra dĩa, nhạc êm dịu nổi lên từ máy hát, chúng tôi đã sẵn sàng đón khách.

Lia kéo tôi vào góc. 'Đám con trai có chuẩn bị một bất ngờ nho nhỏ đó,' nó lấp lửng. 'Ưm... tớ chỉ tiết lộ là đêm nay không chỉ cô Jen mới là người ngạc nhiên đâu.'

'Ý cậu là sao?' Tôi hỏi lại.

Lia quẹt mũi rồi cười bí ẩn, 'cậu sẽ biết thôi mà.'

'Tớ nghĩ mọi người tới rồi đấy,' Becca thông báo khi nó nhìn qua cửa sổ thấy có xe vừa đỗ trước nhà.

Tôi hít thở thật sâu, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để đón tiếp những cô bạn đồng nghiệp đứng tuổi của cô Jen.

Hai phút sau, mười cô gái sôi động xuất hiện như muốn đạp tung cửa nhà. Họ choàng dây da quanh cổ, đeo những đôi bông tai nho nhỏ hồng hồng thật xinh, hai trong số đấy còn cầm theo cây đũa thần để tặng cho Emma, con bé trong bộ váy như một nàng tiên con.

'Buổi tiệc bắt đầu thôi,' một cô tóc vàng reo lên. 'Jen đâu rồi?'

Cô Jen xuất hiện ngay đầu cầu thang. 'Chào, Carole, Marcie, Trace. Chào...'

Một giây sau, cô đã nhanh chóng nhập bọn với mọi người, họ hôn gió, một số còn lấy vương miện đội lên đầu cô Jen. Có cô còn đeo một vòng tay màu hồng kiểu Velcro lên tay cô Jen, cô khác còn đeo cả một vòng cổ bằng nhựa. Trông tất cả thật vui nhộn.

Món cốc tai đặc biệt do Lia chuẩn bị rất được ủng hộ khi không khí bữa tiệc bắt đầu nóng lên. Nền nhạc 'thú vị' của tôi được thay bằng nhạc của Bruce Springsteen, rồi là Rolling Stones, các cô đều đứng lên nhảy nhót theo kiểu Anh.

'O'...tớ nhớ cậu nói đây sẽ là bữa tiệc nhàm chán đúng không?' Becca thì thầm khi hai đứa đang lén nhìn ra từ dưới bếp. 'Nhìn các cô ấy giống như là mấy bé gái lên tám đang vô cùng phấn khích vì được cho nhiều kẹo vậy đó!'

'Ù, tớ thấy rồi. Ước gì tớ cũng sẽ được 'chán' như vậy khi mình ở tuổi đó ha,' tôi đồng tình. 'Tụi mình tham gia đi chứ, các quí cô?'

'Tất nhiên rồi', Becca hào hứng, nói rồi chúng tôi nhanh chóng nhập cuộc với Lia lúc nó đang múa ba lê với Emma ngay giữa sàn nhảy. Giống như động tác gà cục tác mà bọn tôi làm khi nãy, mọi người lập tức bắt chước theo, kiễng gót chân đi khắp nhà như những diễn viên ba lê thực thụ.

Cả nhà hát hò nhảy nhót điện cuồng khoảng hơn một giờ thì nghe tiếng thổi huýt, những cô bạn bắt đầu tặng quà cho cô Jen. Mấy cô ấy mua toàn những thứ thật tuyệt: khung hình để lồng ảnh cưới, bộ đồ lót bằng lụa thật đẹp dành cho tuần trăng mật, dầu tắm, nến thơm, sách chỉ bí quyết giữ cho hôn nhân hạnh phúc rồi cả kẹo sôcôla...

'Bố cậu chắc là thích lắm đây,' Becca tủm tỉm cười khi thấy cô Jen khui quà là hai chiếc quần đùi in hình mấy quả chuối.

'Tớ không muốn biết,' tôi vội vàng nhắm tịt lại.

Sau màn tặng quà, một trong các cô tổ chức trò chơi, chúng tôi chơi đủ trò từ ô chữ đến nặn tượng, khi cả bọn đang chuẩn bị chơi trò ngồi ghế theo nhạc thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

'Chúa ơi,' cô Jen kêu lên. 'Nếu đứa nào gọi vũ công thoát y đến thì đừng trách cô đó.'

Lia với Becca với vẻ mặt ngơ ngác chạy vội ra mở cửa. Một cánh tay chuyền máy hát CD cho Lia, nó lẹ làng bật máy. Ngay lập tức, nhạc của cảnh múa thoát y trong phim The Full Monty nổi lên.

'Oh khôooong, đúng là mấy đứa đã mời.'

Tôi nhún vai đưa tay về phía cô Jen như thanh minh chuyện này chẳng liên quan gì tới mình, rồi tôi đảo mắt nhìn về phía bọn người nọ.

Đó không phải là những vũ công thoát y bình thường. Thì ra là Squidge, Mac và Ollie và Chúa ơi! Tôi như không tin vào mắt mình! Jamie. Anh ta đang nhìn thẳng vào mắt tôi, cười toe toét vờ như không biết gì.

Becca huých tay tôi. 'Sao, ngạc nhiên chứ,' nó thì thầm. 'Jamie ở nhà Axford từ hôm qua rồi. Khi nghe Ollie kể về kế hoạch của tụi con trai, anh ấy dặn cả đám phải giữ bí mật về chuyện anh ấy có mặt ở đây nữa.'

Đám con trai mặc tùm lum thứ nào là mũ, khăn choàng, áo khoác, tóc giả rồi còn đeo cả ủng cao đến tận đầu gối. Mấy nàng thì vỗ tay theo nhạc, còn mấy anh chàng nhanh chóng xếp đội hình nhảy mà chắc là chỉ mới được tập dượt vài lần trước đó. Chẳng sao, vì trông tất cả đều rất hài hước.

Squidge với Mac nhảy theo hướng này trong khi hai chàng còn lại thì nhảy theo hướng khác, Ollie có vẻ là tự biên tự diễn như mình đang đứng giữa trung tâm sân khấu, còn Jamie thì chẳng nhảy theo nhạc gì cả. Hình như cả bọn không nhớ bài cho lắm. Thấy Squidge ra hiệu, mũ được tháo ra, rồi đến khăn choàng...

Cô Jen và mấy cô bạn bắt đầu đồng thanh, 'nữa đi, nữa đi, nữa đi,' và còn dậm cả chân nữa chứ. Cả Emma cũng tham gia vào.

Mấy chàng cởi tóc giả, rồi quần jean...

Trông Squidge với Ollie lúc này chừng như đang rất phấn khích, nhún nhảy như dân chuyên nghiệp. Squidge xoay vòng áo thun trong tay rồi nháy mắt ném về phía các cô gái. Ollie vừa lắc hông vừa cởi áo. Hmm, bụng đẹp thật, tôi không kiềm được mà nghĩ thầm. Mac và Jamie thì ngược lại, trông cả hai như sắp chết đến nơi, tôi cười ầm ĩ khi thấy vẻ mặt ngượng ngập của hai anh chàng bắt chước lắc hông.

'Nữa đi, nữa đi...' các cô yêu cầu, cuối cùng thì bốn chàng trai chẳng còn gì ngoài quần sọt, cà vạt trắng quấn quanh cổ và đôi ủng dưới chân. Cả bốn xếp một hàng, xoay mặt lại và ngoáy mông về phía chúng tôi.

Squidge thẳng người quay lại. 'Rồi đó, các quí cô, bây giờ thì xin mời.'

'Tấn công,' một trông số đó hô lên, cả đám bạn cô Jen trông như muốn nhảy xổm vào các anh chàng mà lột sạch tất cả.

May thay, bốn người đã được cứu khi cô Jen đứng dậy, sau khi đã cười no bụng. Cô mở cửa chính rồi quay lại nói với cả bọn, tay giơ lên trời. 'Nhảy theo hàng nào!' rồi cô lắc hông hát lên một giai điệu vui nhộn, 'Dad da dad da da da daa...'

Hình như chẳng còn điều gì tuyệt vời hơn thế. Ngay lập tức mọi người xếp thành một hàng, tay người ở sau nắm lấy hông người đứng trước, lắc lư theo tiếng hát, hất chân trái rồi đến chân phải. Jamie nhanh chóng nối theo tôi để tôi được đứng trước anh ấy, cả hàng bước xuống đường, miệng hát vang, chúng tôi di chuyển về phía làng, đi ngang qua cả quán rượu nơi bố đang ngồi ngay sat cửa sổ. Ông phải dụi mắt nhìn đi nhìn lại khi thấy chúng tôi nhảy múa như lũ mất trí, tuy vậy tôi vẫn không quên vẫy chào ông một cái. Ngay lúc đó, tôi thể là tôi đã nhìn thấy ông Gribbs làm ở tòa báo há hốc mồm nhìn chúng tôi từ phía kia vệ đường, rồi tôi thấy ánh đèn nhá lên. Chắc hẳn là ông ta đã chụp hình cảnh chúng tôi đang nhảy lên đồi và quay lại nhà.

Thật là một đêm thú vị. Một bữa tiệc trước ngày cưới tuyệt nhất từ trước tới giờ, đám bạn của cô Jen đều phải thốt lên như vậy trước khi lên xe về nhà. Và điều tuyệt vời nhất đối với tôi đó là sự xuất hiện của Jamie. Sau khi hứa hẹn sẽ gặp Jamie vào chiều mai, Mac với Squidge theo xe chú Squire về nhà, chú Axford cũng đến đón Ollie, Lia, Jamie và Becca.

Nhìn qua đống lộn xộn còn lại, cô Jen âu yếm choàng tay qua người tôi. 'Chúng mình dọn tiếp vào sáng mai con nhé,' cô bảo. 'Và cảm ơn con vì đã tổ chức buổi tiệc.'

'Có gì đâu cô,' tôi hãnh diện. 'Tiệc gà mái đã hoàn tất. Không ai bị thương tật gì. Mọi người đều rất vui...'

Cô Jen đưa tay vuốt lại tóc. 'Gần như thế.'

'Và những gì chúng ta cần làm bây giờ là tìm nơi tổ chức tiệc cưới.'

Lập tức cô rên lên. 'Ôi không...vậy mà suýt nữa cô quên mất. Phải nhanh chóng mới được. Nhanh lên thôi!'

13 tin nóng hối

tôi gọi thủ đến Khách sạn Whitsand Bay. Hết chỗ.

Khách sạn Penlee Point. Cũng hết chỗ.

Tôi thử liên lạc ở những nơi gần về hướng biển như Seaton với Dowmderry, vậy mà cũng chẳng kết quả gì. Tôi đã gọi đến tất cả những khách sạn trong vùng, một nhân viên lễ tân còn cười phá lên với tôi. 'Muốn đặt chỗ cho thứ bảy tuần sau à? Bây giờ đang là mùa cưới. Người ta đã đặt trước cho những sự kiện như vậy cả năm rồi nhóc ạ.'

Dường như việc kêu Becca với Lia đến giúp cũng chẳng ích lợi gì hơn, cả ba đứa tích cực gọi điện cũng không kiếm được nơi nào.

'Hết chỗ, hết chỗ, hết chỗ,' Lia lầm bầm khi rà danh sách những nơi vừa gọi đến.

'Có một kho thóc ở St Austell chứa được tới một trăm khách lận,' Becca lên tiếng, 'nhưng mình phải tự lo đồ ăn nước uống, sẽ rất tốn thời gian, đúng không?'

Tôi gật đầu. 'Chúng ta cần nơi nào đó trong vùng á, chuyện ăn uống thì mẹ của Mac sẽ phụ trách. Các cậu còn nhớ là bác ấy thường tổ chức những bữa tiệc lớn hồi bác ấy còn ở London không? Mac nói chuyện này chỉ vặt vãnh đối với với mẹ cậu ấy thôi và bác rất sẵn lòng giúp đỡ tụi mình. Giờ việc tụi mình cần làm chỉ là kiếm nơi nào đó chứa được tám mươi người.'

Tiếp đó, ba đứa lại thử liên lạc với công ty chuyên tổ chức tiệc nhưng cũng chẳng ích lợi gì, dường như cả thế giới đều cưới vào tháng Tám và người ta đặt chỗ hết cả rồi.

'Hay là hên xui đi,' tôi nói, 'không cần phải thuê rạp dựng lều nữa, chỉ mong là bữa đó đừng có mưa như trút nước.'

'Nhưng Cat nè,' Becca cằn nhằn, 'thực ra đây đâu phải là trách nhiệm của cậu đâu. Đáng lẽ giờ này cậu phải đang đi chơi với Jamie chứ không phải ôm lấy điện thoại như vậy. Đây là vấn đề của bố

cậu với cô Jen mà. Một khởi đầu mới trong cuộc sống của cậu là giải thoát cậu khỏi trách nhiệm chăm sóc cả nhà, nhưng giờ rốt cuộc cậu còn làm nhiều hơn thế nữa.'

'Tớ muốn làm việc này cho bố và cô Jen mà,' tôi đáp. 'Hai người xứng đáng có một nơi thật đẹp để tổ chức tiệc cưới. Tớ cũng có gặp Jamie rồi. Nhiều nữa đó. Giữa lúc phải lo chuẩn bị mấy thứ này nè. Tất nhiên cuộc sống của tớ sẽ khác đi nhưng một khi mọi thứ đã được ổn định đã, chuyện dọn nhà và tiệc cưới chỉ mới là khởi động của khởi đầu mới thôi mà. Nên tớ muốn mọi chuyện phải thật trôi chảy, và bố với cô Jen cũng đang tìm chỗ mà. Họ chỉ là không biết mình cũng đang tốn quá nhiều thời gian để tìm nơi nào đó thôi. Nhưng mà nhìn qua thì có vẻ như bố với cô Jen bỏ cuộc rồi, vì họ nghĩ nếu không tìm được nơi nào thì phương án cuối cùng vẫn có thể tổ chức tại nhà – nhưng tớ nghĩ đâu cần phải vậy đâu, đúng không?'

'Để tớ hỏi mẹ thử,' nghe Lia lên tiếng tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nãy giờ tôi chỉ mong nó nói câu này, vì nếu có ai có thể giải quyết chuyện này, đó chỉ có thể là cô Axford. Cô là chuyên gia trong việc tổ chức những bữa tiệc nhưng tôi lại không dám nêu ra ý kiến vì ngại Lia nghĩ rằng tôi đang tận dụng lòng tốt của nó. Lúc nào Lia cũng

mời tôi và lũ bạn đến bất cứ bữa tiệc nào tổ chức ở Barton Hall, còn cho chúng tôi mượn cả trang phục dạ hội và sau đó còn là hàng đống thức ăn mang về. Vậy nên tôi không muốn nó nghĩ tôi thấy việc được nó giúp đỡ là điều tất nhiên.

Vừa khi Lia vừa rời khỏi thì tôi nhận được điện thoại của Squidge.

'Cat, em tới đây liền đi,' Squidge khăng khăng.

'Sao vậy, có chuyện gì hả?'

'Không có gì đâu. Chỉ cần em tới nhanh lên thôi.'

'Ơ, kể em nghe bây giờ xem nào,' tôi nói chưa xong, Squidge đã vội cúp máy.'Thiệt tình mình muốn giết anh chàng này ghê,' tôi quay sang với Becca, 'nói mình tới chỗ anh ấy mà chẳng nói rõ lí do gì hết, làm giờ mình cứ tưởng tượng lung tung xem anh ta định làm gì.'

'Tớ cũng vậy thôi,' Becca đồng tình. 'Tụi mình đi nào.'

Hai đứa tôi vội vàng đạp xe đến chỗ nhà Squidge với tốc độ tên bay, đến nơi thì mẹ Squidge chỉ tôi lên lầu nơi anh ta đang ngồi dán chặt trước màn hình máy tính. Anh liếc nhìn đồng hồ. 'Hmm, không nhanh lắm,' Squidge chậc lưỡi. 'Lúc tập trung fan hâm mộ của mình tới, lúc nào mình cũng muốn họ xuất hiện ngay lập tức hết.'

Tôi liếc về phía Becca và thấy nó gật đầu. Hai đứa tôi liền xô Squidge ra khỏi ghế và lôi anh ta xuống sàn.

'Không, không,' Squidge kêu ầm lên. 'Chân anh, tay anh, đừng quên anh mới bị gãy xương mà...'

Becca ấn đầu anh chàng xuống. 'Lời hối lỗi của quí ông giờ là vô ích thôi,' nó gầm gừ với giọng Tây Ban Nha đặc sệt. 'Anh tháo bột từ thế kỉ trước rồi.'

Squidge lấy tay che mặt. 'Ù, các em muốn làm gì thì làm đi, anh sẽ không kể bí mật của mình đâu. Các em cứ tự nhiên hành hạ anh, nhưng làm ơn, đừng phá hủy nhan sắc xinh đẹp của anh nha.'

'Becca, tha cho anh ấy đi,' tôi lên tiếng. 'Vậy là đủ rồi. Sao, anh muốn gì đây?'

Vừa thoát được khỏi tay Becca, Squidge nhanh chóng ngồi lại trước máy tính truy cập Internet. 'Anh không muốn nói chuyện này với em qua điện thoại, Cat à, emphải tận mắt thấy để chiêm ngưỡng được toàn bộ vẻ đẹp của nó, nhìn nè...'

Cậu ta click chuột đến trang nói về nội thất rồi ngồi yên chờ xem phản ứng của tôi.

'Trời đất,' tôi reo lên thích thú khi nhìn thấy bức ảnh trên màn hình. 'Squidge, anh đúng là thiên thần hộ mệnh của em mà.'

'Vậy sao?' anh chàng ưỡn ngực. 'Theo phong cách Marốc luôn đó.'

Thật hoàn hảo. Một căn phòng theo phong cách tôi mong muốn. Tường cũng sơn màu xanh y như tường của phòng tôi ở nhà, nhưng người thiết kế đã sử dụng màu cam tươi để làm hiệu ứng đối lập với màu xanh, trông không chê vào đâu được. Cửa sổ và cửa chính sơn màu cam, rèm cửa cũng là màu cam nhưng nhạt hơn một ít, thêm vào vô số những thứ phụ kiện để phối hợp hài hòa với màu sắc trong phòng.

'Anh đã nhớ mình đã xem qua ở đâu rồi,' Squidge khoe, 'khi nghe Lia nói về vụ này, anh đã tra trên Internet. Nhưng anh không muốn nói trước nếu anh chưa tìm thấy gì cả.'

'Em thật bất ngờ khi anh vẫn còn nhớ đó,' tôi xúc động.

'Lúc đó anh đã có ý tưởng về việc phối màu. Không phải lúc nào cũng cần sơn tường màu đỏ hay cam để làm căn phòng trông khác lạ đâu. Thực tế, có rất nhiều nhà thiết kế sơn tường trắng ở mấy nước nhiệt đới đó thôi, nhưng nếu mình biết cách kết hợp với đèn, rèm cửa vân vân, em vẫn có thể biến căn phòng của mình theo phong cách Marốc.'

Squidge rất rành về lĩnh vực này, và cũng rất mê thiết kế, bởi vì anh ta sau này sẽ trở thành đạo diễn phim hay là nhiếp ảnh gia gì đó. Tôi ôm Squidge thật chặt.

'Anh in ra cho em ha?' tôi hỏi.

Squidge gật đầu, nhanh chóng ấn nút chạy máy in. 'Em cứ đến mấy trung tâm nội thất lớn là mua được mấy thứ em cần thôi, anh cá là nếu em sơn đứt quãng như màu gỗ cũ, căn phòng trông sẽ tuyệt lắm đấy. Mac với anh sẽ tới giúp nếu em muốn.'

'Tất nhiên rồi,' tôi hào hứng. 'Sau đám cưới nha?'

'Chỉ cần em nói thôi,' Squidge cũng hào hứng không kém, 'tụi này sẽ hô biến căn phòng theo ý em.'

Squidge đúng là người bạn tốt, tôi biết là anh ta không bao giờ chịu nghỉ ngơi nếu tôi chưa hài lòng với kết quả. Ít nhất thì giờ này cũng đã có một việc hoàn thành, tôi nghĩ thầm khi Squidge đưa bản in cho mình. Vậy là căn phòng đã theo đúng ý mình.

'Em ước là em có thể làm gì lại cho anh,' tôi nói. 'Em nên làm gì đây ta?'

Squidge nhún vai. 'Em không cần phải làm gì đâu. Anh...'

'Em biết,' một ý tưởng chợt bật lên trong đầu tôi. 'À, anh đi xe đạp lại được chưa đó?'

Squidge rên rỉ. 'Anh sẽ đi được thôi, một ngày nào đó.'

'Ngay hôm nay đi!' tôi khăng khăng. 'Squidge, anh làm được mà.'

'Nhưng mà... Mac với Lia cũng đã thuyết phục anh mấy lần và cứ chăm chăm nhìn vào mọi cử động của anh, nhưng thật ra chỉ làm tình hình thêm tệ đi thôi.'

'Em không nhìn đâu,' tôi nài nỉ. 'Anh té bao nhiêu lần cũng được. Hồi nhỏ mình cũng tập đi xe đạp cùng nhau mà, anh nhớ không?'

'Yeah, cố lên nào. Tụi mình là bạn lâu năm với nhau mà,' Becca cũng góp phần. 'Ít nhất thì cũng là Cat!'

Suidgq thở dài rồi đứng dậy. 'Nếu anh không chịu làm trò lố trước mặt ngay cả bạn thân nhất của mình, thì anh còn làm gì được cơ chứ?'

Chúng tôi xuống lầu rồi ra vườn sau tập xe, thoạt đầu tôi với Becca phải vịn tay lái, Squidge đột nhiên nói, 'Nhìn mắc cười quá, để anh tự đi thử.' Nói rồi anh ta bắt đầu đạp xe xuống đường, rất hứng khởi. Squidge dừng lại, không thèm cầm tay lái, quay xe và đạp tiếp, giống như hồi chúng tôi còn bé. Đúng khi anh ta đang chuẩn bị đứng lên yên xe thì bác gái xuất hiện, tay vẫy vẫy tờ giấy gì đó về phía chúng tôi.

Mẹ Squidge cười vang. 'Mấy đứa phải xem cái này,' bác dắt chúng tôi vào bếp, ở đó đã trải sẵn báo trên bàn.

'Ôi Chúa ơi!' tôi kêu lên khi nhìn thấy trang nhất của tờ báo.

Đêm Của Các Cô Nàng Bợm Nhậu, dưới tựa đề là tấm hình chụp cảnh mấy cô bạn của cô Jen trong đêm tiệc hôm trước, tóc tai ai cũng rối bời, còn Squidge, Mac, Ollie với Jamie thì không mặc quần áo ngoài. Mọi người lúc đấy trông đều rất vui vẻ.

Dưới tấm hình là bài viết của ông Gribb nói về tình trạng các cô gái trẻ ngày càng thích nhậu nhẹt, thật chẳng công bằng chút nào vì tôi, Lia với Becca chỉ uống cô ca.

'Nhưng không đúng như vậy,' tôi thanh minh. 'Tụi con đâu phải loại đó, đó là đêm tiệc mà.'

'Đúng đó,' Squidge đồng tình. 'Có ai làm gì bậy bạ ngoài đường đâu.'

Mẹ Squidge xua tay. 'Các con để tâm tới lão Gribb chi cho mệt. Ông ta lúc nào cũng nghĩ phải hiểu rõ mọi người. Nhà báo chuẩn mực mà. Chỉ toàn viết về những chuyện không đâu.'

Tôi thầm mong sẽ không có gì rắc rối tiếp theo. Khi thầy và các bạn cũng như mọi người trong làng đọc xong bài này, hi vọng mọi người không nghĩ

tụi tôi đã biến thành mấy đứa ăn chơi chỉ trong một mùa hè.

Bác gái chắc hẳn là đang thấy tôi lo lắng. 'Hây, không sao đâu cháu yêu. Mọi người đều biết con không phải là đứa ăn chơi mà.'

Tôi cố nói với bản thân là bác đúng, nhưng xem ra chẳng có ích gì, khi tôi với Becca đạp xe ngang qua thị trấn, tụi bạn của Luke và Joe đang đứng trước quầy bán báo, tụi nó giả bộ như đang say xỉn khi nhìn thấy hai đứa tôi.

'Lơ tụi nó đi,' Becca bảo.

Rồi bà McNelly ở bưu điện thấy chúng tôi cũng vờ như đang tu ừng ực chai nước rồi loạng choạng bước đi.

'Vui thật đấy,' tôi cười gượng mà mặt mày méo xệch.

Bà McNelly không phải là người cuối cùng. Hình như mọi người đều đọc qua bài báo đó. Người bán hàng ở tiệm rượu vẫy tay với tôi chỉ vào đống rượu đựng trong can lớn kế bên. Mấy người phụ nữ ở tiệm bánh mì cũng cười vang khi nhìn thấy chúng tôi, rồi còn giả đò chạy nhảy quanh tiệm.

Khi chúng tôi gần đến nhà, một chiếc Mercedes vượt ngang, rồi dừng bánh trước mặt chúng tôi. 'Ôi, chắc là ai đó dừng lại để xin hình của tụi mình

đây,' Becca đùa, 'giờ tụi mình nổi tiếng nhất vùng này rồi mà.'

Một người phụ nữ tuổi trung niên, tóc vàng, đẹp lộng lẫy bước xuống xe, tiến về phía chúng tôi. Đó là mẹ của Lia.

'Hai con đây rồi'.

'Chào cô Axford a,' chúng tôi đồng thanh.

'Cat nè, cô đã nghe Lia nói về khó khăn của con trong chuyện đám cưới của cô Jen, cô rất sẵn lòng giúp con mọi thứ có thể. Cô có quen với một công ty ở London chuyên giải quyết với những tình huống cấp bách như thế này. Cô đã nói chuyện với họ và người ta đã cho mình mượn rạp tổ chức tiệc. Loại rạp màu đỏ với vàng kiểu Ả rập đó. Chứa được khoảng một trăm khách. Được không con?'

'Wow, tất nhiên là vô cùng được rồi ạ. Cô có biết nó rộng chính xác khoảng bao nhiêu không, tại vườn nhà con thì không được lớn lắm.'

Mẹ Lia mim cười dịu dàng. 'Con thấy sao nếu chúng ta dựng trên bờ biển khúc cuối vườn nhà cô? Chỗ mà Lia đã từng tổ chức tiệc nướng kiểu Marốc cho Squidge đấy. Con nghĩ bố con với cô Jen có thích không? Khi mặt trời lặn, khung cảnh sẽ rất lãng mạn, còn có nhiều chỗ đỗ xe cho khách nữa.'

Tôi tưởng như mình vừa trúng số hay thứ gì tương tự như thế. Đột nhiên mọi thứ đã được giải quyết xong xuôi.

'Thích thôi ư? Con nghĩ họ sẽ vui đến chết đi được!' tôi hào hứng. 'Con cảm ơn cô nhiều lắm.'

'Vậy ổn rồi. Xong cả rồi nhé,' cô Axford quay lại xe nhưng không quên nói với lại. 'Kêu Jen điện thoại cho cô để bàn thêm chi tiết con nhé.'

'Một ngày tuyệt vời,' tôi reo kên thích thú khi chiếc Mercedes đã bắt đầu chuyển bánh. 'Phòng mình-xong. Nơi tổ chức tiệc cưới-xong. Nỗi sợ đạp xe lại của Squidge-cũng xong luôn. Ngạc nhiên, nhỉ? Sao mọi chuyện thay đổi lẹ ghê. Chỉ trong một ngày khi mọi thứ có vẻ như vô vọng lại trở nên khả quan, và còn tốt hơn mình tưởng tượng nữa.'

'Ù,' Becca đáp. 'Đó, vậy nên cậu đừng nên bỏ cuộc hay chán nản hay làm gì đại loại như vậy, vì cậu đâu biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu.'

Ngay lúc đó, một chiếc xe trắng phóng nhanh qua khúc cua. Tụi tôi có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi băng sau xe đang cầm trên tay tờ báo quái quỉ đó. Ông ta liếc xuống tờ báo, rồi sang chúng tôi, rồi lại nhìn tờ báo, sau đó còn đưa tay ra vẫy. 'Ôn chứ, các cháu yêu?' ông ta gọi.

Tôi toét miệng cười lại. 'Tất nhiên ạ,' tôi đáp. 'Còn hơn thế nữa.'

14

ngày trọng đại

DUỐI SÁNG CỦA NGÀY CƯỚI, không khí trong nhà thật khác lạ, im lặng tuyệt đối như đang chuẩn bị cho ngày trọng đại nhất này.

Mẹ của Squidge đang ở trên lầu làm tóc cho cô Jen.

Emma thì đang được cô Carole, bạn thân của cô Jen sơn móng tay cho trong phòng nó.

Bố thì đã đi từ sớm để thay đồ tại nhà rể phụ.

Joe và Luke cũng đã đến nhà thờ ở Ram Head từ sớm, tụi nó sẽ làm người hướng dẫn. Trông hai đứa rất bảnh trước khi rời khỏi nhà với trang phục hải quân, tóc tai chải gọn gàng, gương mặt đứa nào cũng sáng sửa.

Tôi đã chuẩn bị xong được nửa tiếng rồi.

Trong bộ váy phù dâu.

Gương mặt đã trang điểm.

Tóc được bới lên.

Ngồi trên giường.

Im lặng. Im lặng. Im lặng.

Tôi đứng dậy nhìn ra phía cửa sổ xem chừng nếu như xe đến sớm, dường như cảm giác hớn hở khi được làm phụ dâu đã đổi chỗ cho sự căng thẳng.

Tôi hít thật sâu như đang chấp nhận một việc gì rất khó khăn. Quả đúng là vậy. Cô Jen sẽ là bà Kenedy, vợ của bố bắt đầu từ hôm nay. Không phải là mẹ tôi nữa. Bà Kenedy của tôi đã ra đi. Mãi mãi. Tôi thấy buồn vô hạn. Lạ thật. Đã nhiều lần tôi tưởng như mình đã quen với sự ra đi của mẹ. Rằng tôi sẽ không còn thấy bóng dáng, hay nghe thấy tiếng nói của người một lần nào nữa và giờ đây, cảm giác mất mát đó đột ngột ùa đến với tôi. Tiếc nuối, trống rỗng. Thực tế rằng tôi sẽ không còn được nghe thấy giọng của mẹ. Nhìn thấy khuôn mặt mẹ. Nụ cười của mẹ. Mẹ không thể trở về được nữa rồi. Làm thế nào mà người ta một ngày nào đó sẽ không ở bên mình nữa. Họ đã đi về đâu?

Tôi cần phải gặp mẹ. Cảm nhận hơi ấm của người. Nên tôi mở rương ra.

Khi tôi đang xem lại hình thì có tiếng mở cửa. Mình sẽ không giấu chúng nữa, tôi nghĩ, tôi sẽ không vờ như mình đang không xem những tấm hình, mặc cho ai đang gõ cửa. Dù gì đi chăng nữa, đó là mẹ tôi, là một phần của gia đình này. Vài hôm trước, tôi rốt cuộc cũng cho Luke, Joe và Emma coi trong rương có gì. Tôi nghĩ đây sẽ là việc có ý nghĩ đối với tụi bó, nhưng Emma chỉ nhìn qua như đang xem một trong những cuốn truyện tranh của nó. Nó chỉ thích thú lúc đầu, nhưng rồi thì đó là gì chứ? Những tấm hình cũ. Có thể là của bất kì người nào. Một người lạ. Tôi nghĩ nó sẽ không biết chúng quan trọng như thế nào. Có thể sau này nó sẽ hiểu được, tôi tự nhủ. Khi nó lớn thêm chút nữa. Joe cũng không có vẻ quan tâm gì lắm. Nó chỉ liếc sơ qua rồi lại tiếp tục chơi điện tử. Lúc mẹ mất, nó chỉ mới ba tuổi. Liệu nó còn nhớ nổi khuôn mặt mẹ không? Chỉ có Luke là ở lại và xem qua toàn bộ. Nó trông có vẻ buồn. Mẹ mất lúc nó lên năm. Nhỏ hơn Emme bây giờ, nhưng cũng có thể nhớ được chút kí ức nào đó. 'Ước gì em có thể nhớ được nhiều hơn,' nó chỉ nói được vậy trước khi để tôi lại một mình bên những kỉ vật của mẹ.

Tôi ngước lên nhìn cửa mở. Là cô Jen.

'Hây,' cô lên tiếng rồi rón rén nhón chân vào. Cô vẫn còn mặc váy ngủ nhưng tóc thì đã làm xong.

'Cô đẹp quá,' tôi trầm trồ. 'Dù cô chưa mặc váy cưới.'

Cô cười vang xoa đầu tôi. 'Nhìn buồn cười đúng không? Khi cô xuất hiện trong bộ dạng như thế này? Chúng ta nói chuyện một lát nhé. Chúa ơi, cô hồi hộp quaaaaaá.' Cô liếc xuống những tấm hình rồi bước tới ngồi gần bên tôi. 'Đang xem lại hình của mẹ con à?'

Tôi gật đầu. 'Con đang nghĩ đến chuyện bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ là bà Kenedy.'

Cô choàng tay qua người tôi. 'Cô sẽ là Jenifer Kenedy. Mẹ con mãi mãi là Laura Kenedy. Thật ra, Cat nè... cô có nghĩ về những kỉ vật của mẹ mà con vừa tìm được,' cô ấp úng. 'Cô thấy thế này. Thay vì để chúng dưới giường, cô đang nghĩ, sao con không làm gì đó...'

'Làm gì? Là làm gì ạ?' tôi nín thở. Trong tích tắc, tôi tưởng tượng cô Jen sẽ nói tôi vất chúng đi hay sẽ thuyết giảng tôi một bài về chuyện lãng quên quá khứ.

'Làm một tuyển tập hay một cuốn sách gì đó,' cô Jen đáp. 'Một cuốn sách về mẹ con, như là một món quà cho người. Trong đó con viết lại những

chuyện mà mẹ con đã từng làm, những nơi mà mẹ con đã từng đi qua, hay còn có thể là những cảm xúc của những người quen với mẹ con. Con thử liên lại với họ hàng hay bạn bè cũ của gia đình xem. Hỏi họ về những chuyện của mẹ. Rồi con viết lại. Hay xin họ lại những tấm hình con chưa từng xem qua. Và con cũng có thể lồng khung những tấm hình con thích nhất để treo lên mà. Cả nhà sẽ treo nó ở bất cứ đâu mà con thấy thích.'

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thoạt đầu tôi không nói được gì đáp lại cô. Tôi nghĩ đó ý tưởng tuyệt vời nhất và lúc này tâm trí tôi đang loay hoay với việc sẽ chọn tấm ảnh nào làm bìa cho cuốn sách. Về việc tôi sẽ thực hiện chúng như thế nào. Chắc tôi sẽ nhờ TJ giúp, nó đang quản lý trang tạp chí của trường nên chắc nó sẽ biết cách sắp xếp ý tứ. Squidge sẽ giúp tôi chụp lại những nơi mẹ đã từng đi qua. Đúng rồi. Thật là một ý tưởng hay. Tôi sẽ làm nên một cuốn sách đẹp nhất từ trước tới giờ. Chắc chắn sau này thế nào ba đứa em tôi cũng muốn biết nhiều hơn về mẹ. Sẽ rất ý nghĩa khi đưa chúng vào một cuốn sách, thay vì cất đi rồi chúng sẽ bị phủ bụi như một thứ không quan trọng bị lãng quên. Mẹ là một phần cuộc sống của tất cả chúng tôi, người xứng đáng nhận được sư trân trong.

Cô Jen tỏ vẻ lo lắng. 'Chúa ơi, cô lại phạm phải sai lầm nữa rồi hả?' cô hỏi. 'Lại hấp tấp à?'

Tôi quay qua siết chặt lấy cô. 'Không. Khooông. Cô Jen, đây là ý tưởng hay nhất mà con từng được nghe. Con cảm ơn cô. Con thích lắm.'

Cô Jen rất xúc động trước hành động của tôi, trong thoáng chốc, tôi chợt thấy mắt cô nhòe nước mắt. Hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời, tôi nghĩ thầm và ngay lúc đó tôi biết rằng đây thực sự là một khởi đầu tốt đẹp trong cuốc sống sắp tới của tất cả mọi người.

'Cô sẵn sàng chưa?' tôi cũng vội quẹt nước mắt của mình.

Cô Jen thở sâu rồi gật đầu. 'Rồi. Chưa. Cô cũng không rõ nữa.'

'Cô cảm thấy thế nào ạ?'

Cô Jen thở dài. 'Àaaaaa. Lo lắng. Hồi hộp. Căng thẳng. Vui vẻ. Sẵn sàng. Lưng chừng. Chúa ơi...'

Tôi đứng bật dậy, chống tay ngang hông. 'Thứ chúng ta cần bây giờ là âm nhạc!' tôi dõng dạc tuyên bố. 'Nơi này yên tĩnh quá, không phù hợp cho một đám cưới sắp đến chút nào.'

Tôi chạy ào xuống dưới nhà, lục tìm trong tuyển tập nhạc cổ điển những năm sáu mươi của bố. Tôi mở đĩa rồi vặn lớn volume. Giai điệu bài hát

Chapel of love của nhóm Dixie Cups vang lên rộn rã. 'Anh và em sẽ làm lễ cưới và chúng ta sẽ thuộc về nhau. Anh và em sẽ làm lễ cưới và chúng ta sẽ thuộc về nhau. Tôi thật sự yêu anh ta và chúng tôi sắp kết hôn rồi đấy. Chúng tôi sẽ tổ chức buổi lễ của tình yêu.'

Đột nhiên có tiếng động nơi cầu thang, tôi vội chạy tới xem chuyện gì. Emma, Carole, mẹ của Squidge, mỗi người tay cầm lược vờ như là micro đang đứng ngay đó. Bác Squires dẫn đầu, ba người họ bắt đầu nhảy múa, cứ hai bước rồi đá chân qua trái, hai bước rồi đá chân qua phải rất nhuần nhuyễn như đã tập cả tuần nay rồi. Một ban nhạc trông rất ngộ: Emma nhỏ bé trong bộ váy thiên thần (được đem về từ tiệm giặt ủi và trông lại như mới), cô Carole với những lọn tóc vàng còn trong ống cuốn bự còn bác Quires thì vẫn còn đang quấn tóc. Nhưng họ kết hợp di chuyển từ trái qua phải rất ăn ý, lại còn vẫy tay lên trời theo điệu nhạc. Tôi với cô Jen vỗ tay theo hưởng ứng, cả năm cùng nhảy lên lầu rồi xuống lầu, rồi dọc theo hành lang, giọng cất cao. 'Đi đến BUỐI LỄ CỦA TIÌIIIH YEEEEÊU.'

Bên ngoài, xe đã nhấn còi báo đã đến nơi.

'Chúa ơi, cô còn chưa thay đồ!' cô Jen kêu lên, rồi mọi thứ diễn ra tiếp theo như là ai đang ấn nút

quay nhanh trên đầu DVD, chúng tôi lẹ làng hoàn tất xong mọi thứ. Cô Jen thay váy cưới, Carole thì tháo cuốn tóc, tôi thì thoa lại chút son môi và xịt trước hoa từ chai Lacoste màu hồng của mình.

Hôm nay là ngày trọng đại.

'Tới rồi, tới rồi,' Luke chạy vào trong nhà thờ thông báo khi chiếc Limo tiến gần đến nơi.

Cô Jen bước xuống xe vừa khi một cặp khách đến trễ đi ngang qua và buột miệng trầm trồ, 'Ahhh.'

Trông cô đẹp lạ lùng. Lộng lẫy, trang nhã và tinh khiết. Cô mim cười hồi hộp nhìn tôi khi đang đi qua cổng nhỏ dẫn lối vào nhà thờ. Chúng tôi dừng lại trước mái vòm, hít thở thật sâu, rồi Luke và Joe cười toe toét đẩy cửa chính ra.

Đã đến giờ.

Khi chúng tôi bước vào, giai điệu bài hát The Rose của Bette Midler lập tức nổi lên. Bố đang đứng trước quay lại chờ đợi, khi bắt gặp ánh mắt của bố đang âu yếm nhìn về phía cô Jen, lần thứ ba trong ngày, tôi rơi nước mắt. Hai bên ghế là những gương mặt thân quen, khi tôi và cô bước ngang qua, họ đều nhìn chúng tôi cười trìu mến. Thật lạ. Có cảm giác như là tôi đang đi giữa yêu thương

vậy đó. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được điều này, bất chợt, tôi cũng cười toe toét. Hầu hết mọi người trong thị trấn đều có mặt, trong trang phục đẹp nhất. Ngay cả ông bác Gribb Khủng Khiếp ở tòa báo cũng có mặt, mắt ươn ướt. Bố là nhân vật quen thuộc của thị trấn, và mẹ cũng vậy, mọi người đều rất mãn nguyện khi thấy bố vui trở lại sau mất mát. Bên phía cô dâu là gia đình của cô Jen và bạn bè của cô từ đêm tiệc hôm trước cùng với một số bạn bè khác. Hầu hết họ như đang rưng rưng cảm xúc giữa khóc và cười.

Bên phía của bố là người dân trong thị trấn, một vài anh em họ và cậu dì, những người bạn mới đến từ London của tôi, đứa nào cũng xinh như diễn viên, đứng kề bên tụi nó là gia đình Axford và Jamie, anh ta không nhìn cô Jen mà đang nhìn tôi. Phía trước, Squidge đang ghi lại những thước phim cảnh cô dâu xuất hiện, Mac ở bên cạnh thì bấm máy chụp hình khách khứa hai bên. Ở bên phải, Izzie với Becca đang cất vang bài The Rose.

Thật là một khoảnh khắc tuyệt diệu. Tôi liếc nhìn xung quanh và bắt gặp ánh mắt của bố. Trông ông thật trẻ trung và phấn chấn, thật lòng tôi mong bố và cô Jen được hạnh phúc. Ông xứng đáng được như vậy. Ông mim cười gật đầu trước khi quay lại

về phía bục thờ và mục sư, người đang chuẩn bị lên tiếng.

'Các con yêu quí, chúng ta tề tựu hôm nay...'

Các con yêu quí. Tôi ngước nhìn lên phía bục thờ và tự hỏi liệu mẹ ở trên kia có đang nhìn xuống chúng tôi. Có quá nhiều thứ tôi vẫn chưa biết, có quá nhiều thứ tôi chưa hiểu được nhưng dù có gì xảy đến đi chăng nữa, một phần của mẹ vẫn luôn sống trong tôi, trong những kí ức của tôi về người mà tôi sẽ không thể nào quên. Vâng, mẹ đã đi xa nhưng mẹ vẫn luôn là một phần quan trọng trong quá khứ của tôi. Đây là một khởi đầu mới trong cuộc sống. Trong thời khắc này, tôi hiện diện nơi đây, chúng tôi hiện diện nơi đây. Bố, Luke, Emma, Joe và giờ thì thêm cô Jen nữa. Gia đình tôi. Tôi nhìn về phía hàng ghế nơi có những người bạn thân thiết của mình, cũ và mới, đang ngồi bên nhau: Becca, Lia, Mac và Squidge, Jamie, Lucy, TJ, Izzie với Nesta. Cả bọn đang nhìn về tôi, cười với tôi, Izzie thì ra dấu chúc mừng.

Quá nhiều sự kiện trong mùa hè này, tôi thầm nghĩ. Nhiều thứ đã thay đổi. Nhà mới. Một người mẹ mới. Những người bạn mới. Giờ đã là cuối tháng Tám. Còn một tuần nữa là tôi sẽ đi học lại. Vào lớp mười với hy vọng nhiều điều tốt đẹp sẽ đến. Tôi biết có những lúc mình sẽ gặp

những trở ngại, nhưng không sao, giờ tôi nhận ra đó là lẽ dĩ nhiên của cuộc sống. Vui, buồn, xoay vòng, xoay vòng, chúng tôi rồi sẽ phải trải qua mọi thay đổi.

Mục sư vẫn đang tiếp tục, bố và cô Jen đứng đối diện đọc lời thề nguyện, một cảm giác vui sướng dâng tràn trong tôi. Vâng, sẽ có những khoảnh khắc vui vẻ trước mắt. Tôi đã có thể cảm nhận được. Quá khứ đã qua, tương lai là cuộc sách vẫn còn chưa mở, hiện tại mới là quan trọng – và giờ phút này, tôi đang sống ở hiện tại với những người thân yêu quanh mình.

múc jác

lời nói đầu	5
cuối cùng thì!	Z
tụ tập	17
chọ đồ cũ	77 77
don nhà	49
sự cố nhà mới	64
sự thật phũ phàng	76
london	88
bọn con trại?	97
nữ điệp viên	107
quý bà hợm hĩnh!	116
mọi thứ đảo ngược	128
lo lắng	141
tin nóng hối	151
ngày trọng đại	164